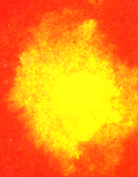
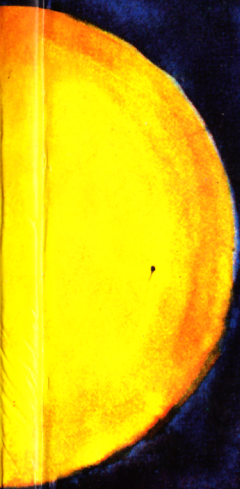

ပျဉ်းပျဉ်း

မေတ္တာအရပ်ပြာဝေ

မျှတမှတရားရ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

ပန်းချီတင်မောင်မျှင့်

ဓမ္မဒူတ အရှင်ပညာဇောတဏှိ

ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်းချုပ်

နေရပ်လိပ်စာ

ဘွဲ့တော် - ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတဏှိ။

အသက်တော် - ၆၀ နှစ်၊ သိက္ခာ ၄၀၀၁။

သီတင်းသုံးရာဌာန - မွန်ပြည်နယ်၊ ဘီးလင်းမြို့နယ်၊

တောင်စွန်း ဓမ္မဒူတတောရ။

ဖွားမြင်တော်မူခြင်း

ဖွားမြင်ရာဌာန - ပဲခူးစုကျေးရွာ၊ လက်ပံလှကျေးရွာအုပ်စု၊
ဟင်္သာတမြို့နယ်၊ ဧရာဝတီတိုင်း။

ဓမည်းတော်၊ မယ်တော် - ဦးတွတ် - ဒေါ်ငွေတင်။

ဖွားသက္ကရာဇ် - ၁၂၉၆ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လပြည့်ကျော်
၁၄ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့၊ နံနက် ၁၀:၁၅ နာရီ။

မွေးချင်းများ - ဒေါ်သိန်း၊ အရှင်သုမိတ္တာဘိဝံသ၊ ဦးသန်း
မောင်၊ ဦးသောင်း၊ ဦးလှထွန်း၊ ဦးချစ်၊ ဒေါ်မြင့်၊ ဦးအုန်းမောင်
အားဖြင့် ရှစ်ယောက်ရှိရာတွင် ဓမ္မဒူတ အရှင်ပညာဇောတဏှိသည်
ခြောက်ယောက်မြောက်ဖြစ်ပါသည်။

ငယ်မည် - မောင်ချစ်

ရှင်ရဟန်းအဖြစ်သို့ရောက်ခြင်း

ရှင်ဖြစ်ရာဌာနနှင့် နေ့စွဲ - ဟင်္သာတမြို့နယ်၊ ရေလဲ ကျေးရွာ စာသင်တိုက်။ ၁၃၀၈ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း (၈)ရက်နေ့။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ - အရှင်ဥတ္တမ၊ ရေလဲကျေးရွာစာသင်တိုက်။

ဒါယကာ - ဦးတွတ် - ဒေါ်ငွေတင်၊ ပဲခူးစုကျေးရွာ၊ လက်ပံလှကျေးရွာအုပ်စု၊ ဟင်္သာတမြို့နယ်။

ရဟန်းဖြစ်ရာဌာနနှင့် နေ့စွဲ - ရန်ကုန်တိုင်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရှမ်းလမ်း၊ အောင်မင်္ဂလာသိဒ္ဓိတိုက်၊ ဗဒ္ဒသိမ်။ ၁၃၁၆ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့၊ နံနက် ၉:၁၅ နာရီ။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ - ဇေယျဝတီကျောင်းဆရာတော်၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ အရှင်ဥတ္တမ။

ရဟန်းဒါယကာ - ရန်ကုန်တိုင်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရွှေတောင်တန်း သင်္ဂဟပွဲရုံ ဦးစံ-ဒေါ်တင်။

ရှင်ဘွဲ့တော် - ရှင်ပညာဇောတ။

ရဟန်းဘွဲ့တော် - အရှင်ပညာဇောတ။

စာပေပရိယတ္တိသင်ကြားခြင်း

ကျောင်းသားဘဝ - ၁၂ နှစ်သားမှ ကျောင်းနေ၍ မြန်မာစာ၊ သင်္ချာ၊ ၁၅ စောင်တွဲမျှ သင်ခဲ့သည်။ ရေလဲကျေးရွာ စာသင်တိုက်၊ အရှင်ဥတ္တမ။

ရှင်သာမဏေဘဝ - ငယ်-လတ်-ကြီးအထိ သင်ယူခဲ့သည်။ ဆရာတော် အရှင်ဥတ္တမ - ရန်ကုန်၊ နောင်တော် အရှင်

ဗျူဟာဗျူဟာရ

ကျမ်းစာအမှတ် (၂၈)

(ဒုတိယအကြိမ်)

ဓမ္မဒူတာ အရှင်ပညာဇောတာ

(ဝိသိဋ္ဌဒီပနာဏက၊ သီရိပဝရ ဓမ္မာစရိယ)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်-၂၀/ ၉၄(၈)
မျက်နှာစုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်-၃၀/ ၉၅(၉)
ဒုတိယအကြိမ်၊ ၁၉၉၅၊ စက်တင်ဘာလ

အုပ်ရေး-၁၀၀၀
တန်ဖိုး-၅၀ကျပ်

မျက်နှာစုံပန်းချီ-တင်မောင်မျင့်

မျက်နှာစုံပုံနှိပ်-ဦးကျော်စိန်(၀၂၉၀၉)၊ ကျောက်စိမ်းအော်ပ်ဆက်၊

၁၇၁၊ ၃၃လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်-ဦးကျော်စင်(၀၄၂၂၉)၊ ခိုင်ရည်မွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊

၈၁၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ-ဦးကြည်အေး(၀၁၄၄၉)၊ ထူးမြတ်စာပေ၊

၁၆၂/က၊ ၃၃လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး-ပေါက်စေတီကျောင်းတိုက်၊ ရှစ်မိုင်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်၊ ပုန်း-၆၀၁၄၈

ရည်ရွယ်ချက်

ဤ 'ပျတမ္မ တရားရ' ကျမ်းစာအုပ်ကို ဓမ္မဒူတ အရှင်ပညာ
ဇောတ ပြုစုလျက်ရှိသော ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာတော် သန့်ရှင်း
တည်တံ့ ပြန့်ပွားရေးကို ရည်ရွယ်၍ ရန်ကုန်မြို့၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊
ဟိန်းထက်မိသားစု၊ သထုံမြို့၊ ဒေါ်ရှုတီနှင့် (ဦးငြိမ်းဖေ) ဒေါ်လှမြင့်
မိသားစုတို့မှ ဓမ္မဒါန အမတဒါနအဖြစ် ထုတ်ဝေပါသည်။

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
*	ဓမ္မဒူတ အရှင်ပညာဇောတ၏ ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်း	
၁။	နိဒါန်း	၁
၂။	စာမြည်းသူ၏ အာဘော်	၇
၃။	တရားအမည်	၂၅
၄။	အဝန်းသုံးပါး ဘုရားရှိခိုး	၂၅
၅။	အားထုတ်တိုင်း ရမ္မာလား	၂၇
၆။	သပ္ပာယ် လေးပါး ၊ ခုနစ်ပါး	၂၇
၇။	သပ္ပာယ် လေးပါး	၂၈
၈။	အချင်းချင်းမတူ	၃၁
၉။	ပဋ္ဌာန်းအထောက်အထား	၃၃
၁၀။	ပဿဒ္ဓိ သမ္မောဇ္ဈင်	၃၃
၁၁။	ပုဂ္ဂလ သပ္ပာယ်	၃၃
၁၂။	အချုပ်ပြောရလျှင်	၄၀
၁၃။	သောတာပန် အင်္ဂါ	၄၁
၁၄။	ခါတ်တူရာပေါင်း	၄၁
၁၅။	ဘောဇန သပ္ပာယ်	၄၃
၁၆။	နှုတ် မလွန်သင့်	၄၄
၁၇။	ဘုရားကမ္မဋ္ဌာန်း	၄၆

၁၈။ မဟာသီဝထေရ်	၄၆
၁၉။ မျှတဘောဇဉ်	၄၇
၂၀။ အညတရ ရဟန်း	၄၉
၂၁။ ပဋ္ဌာန်းနည်း	၅၁
၂၂။ ဗောဇ္ဈင်ပွားကြောင်း	၅၂
၂၃။ ဓမ္မဿဝန သပ္ပာယ်	၅၄
၂၄။ ကိုယ့်ရိပ်သာက မဟုတ်လျှင်	၅၅
၂၅။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ကြောင်း	၅၅
၂၆။ သပ္ပာယ်လေးပါး တစ်မျိုး	၅၈
၂၇။ အားထုတ်နည်း	၅၉
၂၈။ ရှုပွားသည့်အခါတွင်	၆၁
၂၉။ ဝါယောရုပ်အနေ	၆၂
၃၀။ မေးလျှင်ဖြေပါ	၆၄
၃၁။ ဒိဋ္ဌိပြုတ်ပုံနှင့် ကွာပုံ	၆၈
၃၂။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ	၆၉
၃၃။ အမှောင်ရှိမှ	၇၂
၃၄။ မဂ္ဂင်ငါးပါး ပြည့်	၇၄
၃၅။ သန္နိဋ္ဌိက	၇၅
၃၆။ ဓမ္မဋ္ဌိတိဉာဏ်	၇၆
၃၇။ မဂ်ဉာဏ်	၇၆
၃၈။ ရှုနည်းအမျိုးမျိုး	၇၈

၃၉။ အကျဉ်းချုပ်သော်	၈၁
၄၀။ သပ္ပာယ် ခုနှစ်ပါး	၈၂
၄၁။ ကျောင်းအာဝါသ	၈၃
၄၂။ ရှင်မေဃိယ	၈၆
၄၃။ မေတ္တာသုတ်လာ	၈၉
၄၄။ ဆွမ်းခံရွာ	၉၁
၄၅။ စကားပြောမှု	၉၁
၄၆။ ပြောရမယ့် စကားဆယ်မျိုး	၉၄
၄၇။ အလိုနည်းမှု	၉၅
၄၈။ ရောင့်ရဲမှု	၉၇
၄၉။ ကင်းဆိတ်မှု	၉၈
၅၀။ မရောနှောမှု	၉၉
၅၁။ ဝီရိယ အားထုတ်မှု	၁၀၀
၅၂။ သီလနှင့်စပ်တဲ့ စကား	၁၀၀
၅၃။ သမ. မိနှင့်စပ်တဲ့ စကား	၁၀၂
၅၄။ ပညာနှင့်စပ်တဲ့ စကား	၁၀၂
၅၅။ လွတ်မြောက်မှုနှင့်စပ်တဲ့ စကား	၁၀၃
၅၆။ လွတ်မြောက်မှုဆင်ခြင်	၁၀၄
၅၇။ ဣရိယာပထ သပ္ပာယ်	၁၀၅
၅၈။ သာဝတ္ထိ ပြည်သူပြည်သားတွေ	၁၀၈
၅၉။ အဆင်သင့်စားပြီးမှ အားထုတ်ရမယ်ထင်	၁၀၉

၆၀။ ဣရိယာပုတ် ပြင်သင့် - မပြင်သင့်	၁၁၀
၆၁။ ရည်ရွယ်ချက်	၁၁၂
၆၂။ ဣရိယာပုတ်ချင်းလည်းမတူ	၁၁၂
၆၃။ ဆင်းရဲနှင့် တရားမရ	၁၁၃
၆၄။ အယူအဆ မတင်းနှင့်	၁၁၄
၆၅။ မှတ်ထားပါ	၁၁၅
၆၆။ နိဂုံး	၁၁၈
* ဆုတောင်းလွှာ	၁၂၂
* တိုက်တွန်းလွှာ	၁၂၃

သုမိတ္တာဘိဝံသ - ရန်ကုန်၊ အရှင်ဇနကာဘိဝံသ - အမရပူရ တို့ဖြစ်ပါသည်။

ရဟန်းဘဝ - ဓမ္မာစရိယနှင့် ဒီဃ ဘာဏက အောင်သည် အထိ သင်ယူခဲ့သည်။ ခေတ်ပညာများကို သံဃာတက္ကသိုလ်၌ သုံးနှစ်သင်ယူခဲ့သည်။ အရှင်ကောဝိဒါဘိဝံသ - မန္တလေး၊ အရှင် နာရဒါဘိဝံသ - မန္တလေး၊ အရှင်သေဌိလ(အဘိဓမ္မဟာရဋ္ဌဂုရု)၊ ဦးလှမောင်၊ ဦးပေအောင်၊ ဦးစဝ်ထွန်းမှတ်ဝင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ပဋိပတ္တိကျင့်ခြင်း - ရန်ကုန်တိုင်း၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရွှေဥမင်တောရ အရှင်ကောသလ္လမဟာထေရ်အထံ၌ လေးဝါတိုင် တိုင် သင်ကျင့်ခဲ့သည်။

တရားဟောနှင့်ကျမ်းပြု - အရှင်ဇနကာဘိဝံသ (အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ) အမရပူရ၊ အရှင်ဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ (တိပိဋကဓရ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက)၊ ပဌာန်းဆရာတော် အရှင်ဝိသုဒ္ဓါဘိဝံသ (အဘိဓမ္မဟာရဋ္ဌဂုရု)၊ မိုးကုတ်ဆရာတော် (အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ)၊ စာရေးဆရာကြီး ဦးသော်ဇင်တို့အထံ၌ တရားဟော၊ တရားပြနှင့် ကျမ်းပြုအတတ်ကို သင်ယူခဲ့သည်။

အောင်မြင်ခဲ့သော စာမေးပွဲများ - အစိုးရစာချတန်း၌ မြန်မာ ဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်မြင်ခဲ့၍ ‘သာသနဓဇ သီရိပဝရဓမ္မာစရိယ’ ဘွဲ့တံဆိပ်၊ တိပိဋကဓရ ရွေးချယ်ပွဲ၌ သုတ် သုံးကျမ်းကို အထောက်အမလွှတ်ကင်း သန့်ရှင်းစွာ ပြန်ဆိုနိုင်ခဲ့၍ ‘ဗုဒ္ဓသာသန ဝိသိဋ္ဌဒီဃဘာဏက’ ဘွဲ့တံဆိပ်နှင့် စေတီယဂီဇာစာမေးပွဲ၌ သုတ်

သုံးကျမ်းကို အထောက်အမလွတ်ကင်း သန့်ရှင်းစွာပြန်ဆိုနိုင်
ခဲ့၍ 'အဘိသိရိပဝရသာသနာလင်္ကာရဒီပနိကာယဓရ' ဘွဲ့တံဆိပ်
များ ရရှိခဲ့သည်။

စာပေကျမ်းဂန် ပို့ချသင်ကြားပေးခြင်း - တောင်စွန်း ဓမ္မ
ဒူတတောရ၌ ရှင်ရဟန်း ၁၀၀ ကျော်၊ မဏိဇေယျူ သီလရှင်
စာသင်တိုက်၌ သီလရှင် ၅၀ ကျော်တို့ကို မူလ - ငယ် - လတ် -
ကြီး - စာချတန်းတို့ကို သင်ကြားပို့ချလျက်ရှိပါသည်။

တည်ထောင်ခဲ့သော စာသင်တိုက်များ

- (၁) ဓမ္မဒူတတောရ စာသင်တိုက်၊ တောင်စွန်း (ရှင်ရဟန်း ၁၀၀ ကျော်ရှိ)
- (၂) မဏိဇေယျူသီလရှင်စာသင်တိုက်၊ တောင်စွန်း (သီလရှင် ၅၀ ကျော်ရှိ)
- (၃) ဓမ္မဒီပရိပံသာ၊ အင်းရဲ၊ ကျုံပျော် (ရှင်ရဟန်း၊ သီလရှင် ၃၀ ကျော်ရှိ)
- (၄) ဓမ္မဒူတကျောင်းတိုက်၊ မုဒုံ (ရှင်ရဟန်း ၂၀ ကျော်ရှိ)
- (၅) ဓမ္မဒူတရိပံသာ၊ သထုံ (တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ် တရားစခန်းဖွင့် စာသင်)

ရေးသားပြုစုသော ကျမ်းစာများ

၁။ ဒါနဝတ္ထု

၂။ သီလဝတ္ထု

(၃) ကြိမ်ရိုက်ဆဲ

။

၃။ ဗုဒ္ဓဓမ္မပြဿနာများ (၁)	(၃)ကြိမ်ရိုက်ဆဲ
၄။ ဘာဝနာဝတ္ထု	။
၅။ ဒေါသဖြေဖျောက်နည်း	(၂)ကြိမ်ရိုက်ပြီး
၆။ ဗုဒ္ဓဓမ္မပြဿနာများ (၂)	(၂)ကြိမ်ရိုက်ဆဲ
၇။ ဗုဒ္ဓ၏သက်သတ်လွတ်	။
၈။ ဗုဒ္ဓဓမ္မပြဿနာများ (၃)	။
၉။ ရှင်လောင်းသင် ရှင်ကုန်ဝတ်	။
၁၀။ ဗုဒ္ဓဓမ္မပြဿနာများ (၄)	။
၁၁။ အယူဝါဒရှင်းတမ်း	။
၁၂။ ဗုဒ္ဓဓမ္မပြဿနာများ (၅)	။
၁၃။ ဗုဒ္ဓဓမ္မပြဿနာများ (၆)	(၂)ကြိမ်ရိုက်ဆဲ
၁၄။ ငြင်းခုံပွဲမှ အမြတ်	။
၁၅။ မွေးမေ့မေတ္တာ	(၂)ကြိမ်ရိုက်ပြီး
၁၆။ ဗုဒ္ဓဓမ္မပြဿနာများ (၇)	(၂)ကြိမ်ရိုက်ဆဲ
၁၇။ အလှူခံတစ်ကျိပ်လေး	(၂)ကြိမ်ရိုက်ပြီး
၁၈။ ဗုဒ္ဓဓမ္မပြဿနာများ (၈)	(၂)ကြိမ်ရိုက်ဆဲ
၁၉။ ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် ရှုပွားနည်း အချုပ်	(၄)ကြိမ်ရိုက်ဆဲ
၂၀။ ဝေဒနာရှုပွားနည်း	(၃)ကြိမ်ရိုက်ပြီး
၂၁။ မီးကျိုးတွင်းမှ ပွင့်သောကြာ	(၂)ကြိမ်ရိုက်ပြီး
၂၂။ ဓမ္မန္တရာယ်ကာကွယ်ရေး	(၂)ကြိမ်ရိုက်ဆဲ

၂၃။ ဗုဒ္ဓဓမ္မပြဿနာများ (၉)	(၂) ကြိမ်ရိုက်ဆဲ
၂၄။ သာသနာ့လမ်းစဉ်	(၂) ကြိမ်ရိုက်ပြီး
၂၅။ မဂ္ဂင်ရှစ်ဖော် ယာဉ်ပျံတော်	(၂) ကြိမ်ရိုက်ပြီး
၂၆။ အလှူသင်တန်း	(၂) ကြိမ်ရိုက်ဆဲ
၂၇။ အမှောင်နှင့်အလင်း	(၂) ကြိမ်ရိုက်ပြီး
၂၈။ မျှတမှ တရားရ	(၂) ကြိမ်ရိုက်ပြီး
၂၉။ အနေကဇာတင်နည်း (၇)နည်း	(၁) ကြိမ်ရိုက်ပြီး
၃၀။ ဓာရဏပရိတ်နှင့် ဘုရားရှိခိုးများ	(၁) ကြိမ်ရိုက်ပြီး
၃၁။ သက်ရှင်ဆွမ်းကျွေးတရားတော်	(၂) ကြိမ်ရိုက်ပြီး
၃၂။ ဗုဒ္ဓဓမ္မပြဿနာများ (၁၀)	(၁) ကြိမ်ရိုက်ပြီး
၃၃။ ဓာရဏပရိတ်နှင့် ပါဠိဖတ်နည်း	
ပုံသေနည်း	(၁) ကြိမ်ရိုက်ပြီး
၃၄။ ဝိဇ္ဇာနှင့် စရဏ	(၂) ကြိမ်ရိုက်ဆဲ
၃၅။ မဲ့သေ ပြုံးသေ	(၁) ကြိမ်ရိုက်ပြီး
၃၆။ သောက ငြိမ်းသတ် တရားမြတ်	။
၃၇။ သက်သတ်လွတ်ဆောင်းပါးများ	(၁) ကြိမ်ရိုက်ဆဲ
၃၈။ ဒဏ်ဆယ်ပါး	။
၃၉။ ဗုဒ္ဓဓမ္မပြဿနာများ (၁၁)	(၁) ကြိမ်ရိုက်ပြီး
၄၀။ အာဠာဝကဈွတ်ခန်း	(၁) ကြိမ်ရိုက်ဆဲ
၄၁။ မဟာဒုဂ် ရဟန္တာဖြစ်ခန်း	(၁) ကြိမ်ရိုက်ဆဲ
- တို့ဖြစ်ပါသည်။

သာသနာရေး အားပေးဆောင်ရွက်ခြင်း

သာသနာရေးဆိုင်ရာ အဖွဲ့များ၌ - ဘီးလင်းမြို့နယ်၊ ရွှေကျင် နိကာယသံဃာယကအဖွဲ့၊ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ၁၀ နှစ်၊ သမ္မုတိရသံဃာကိုယ်စားလှယ်၊ ရွှေကျင်နိကာယပြည်နယ် သံဃာယကအဖွဲ့ဝင်၊ ရွှေကျင် နိကာယ ဂိုဏ်းလုံးဝန်ဆောင်နာယက။

ပဋိပတ်သာသနာပြုလုပ်ငန်း - ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် နည်းဖြင့် (၁၀)ရက်စခန်း၊ (၇)ရက်စခန်းစသည့် စခန်းပေါင်း ၇၀ ကျော်တို့တွင် တရားဟော တရားပြလျက်ရှိပြီး အလှူပွဲ၊ ဘုရားပွဲ၊ စာပြန်ပွဲကြီးများတွင်လည်း တရားဟောဆဲဖြစ်ပါသည်။

အခြားရရှိသောဘွဲ့တံဆိပ် - ၁၉၉၃ ခုနှစ်လွတ်လပ်ရေးနေ့၌ နိုင်ငံတော်မှ ‘အဂ္ဂမဟာ သဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ’ ဘွဲ့တံဆိပ်ကို ဆက်ကပ်ခံရပါသည်။

ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ထူးခြားသောဂုဏ်ရည်များ

ထူးခြားသောဆောင်ရွက်ခြင်း - စာချခြင်း၊ တရားဟောခြင်း၊ တရားပြခြင်းကိစ္စများ ပြီးလျှင်ပြီးချင်း အားချိန်နားချိန် သီးခြားမထားဘဲ ကျမ်းစာကြည့်ရှုခြင်း၊ ကျမ်းစာရေးသားခြင်း၊ ဆောင်းပါးများရေးသားခြင်းဖြင့် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေပါသည်။

ထူးခြားသော မိန့်မှာချက်များ

သာသနာတော်၌နေသော သာသနာ့ဝန်ထမ်းဆိုတာ အမြဲတမ်း ဝန်ထမ်းနေရမယ်၊ ဝန်ပေါ့နေလို့မဖြစ်ဘူး။ သာသနာ့

တာဝန်ဆိုတာ သင်တာ ကျင့်တာပဲ။ သင်ယူရင်း ကျင့်ရမယ်၊
ကျင့်ရင်းလည်း သင်ယူရမယ်။ မသင် မကျင့်လျှင် သာသနာ
ဝန်ထမ်း မဟုတ်ဘူး။ သာသနာတော်နှင့် မထိုက်တန်ဘူး။

မိမိတို့အတွက် သင်ကျင့်ပြီးလျှင် အများအတွက် သာသနာ
ပြုရမယ်။ တစ်ကိုယ်ကောင်း ကြောင့်ကြမဲ့ မနေရဘူး။ ဗုဒ္ဓ
ဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံသည့်တိုင်အောင် သတ္တဝါများအတွက်
အကျိုးဆောင်သွားသလို မိမိတို့လည်း သေသည့်တိုင်အောင်
သာသနာအကျိုးကို သည်ပိုးရွက်ဆောင်ကြပါဟု မိန့်ကြားလေ့
ရှိပါသည်။

နိဒါန်း

မိမိ ဟောကြားပြသလျက်ရှိသော ဓမ္မာ
 နုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် ဆယ်ရက်စခန်း တရားတော်
 များမှ နေ့တရားများကို တစ်အုပ်၊ ညတရားများကို
 တစ်အုပ်ဟူ၍ စာအုပ်အဖြစ်ရေးသားရန်၊ ပထမ
 အကြိမ်တရား၊ ဒုတိယအကြိမ် တရား စသည်ဖြင့်
 ရေးသားရန် ယောဂီများက လျှောက်ထား တောင်း
 ပန်သည်မှာ ကြာပါပြီ။

မုတ္တမမှ မာလာကလည်း ပထမအကြိမ်
 သပိတ်အိုင်တောရ ဆယ်ရက်စခန်း တရားများကို
 တိပ်ရွေမှ စာမူအဖြစ် အပြည့်အစုံ ကူးပေးထား
 ခဲ့၏။ ယင်းကို တစ်ဖန် မုဒုံမှ ဒေါ်စိန်စိန်တင်က
 ပြင်ဆင် အချောကူးပေးထားခဲ့၏။

မိမိလည်း ရေးမည်ဟု အာမခံပြီး ဆယ်ရက်
 စခန်း တရားများ (၁)ဟု ဦးစွာ အမည်တပ်
 လိုက်၏။ သို့သော် အလုပ်များသော မိမိအဖို့
 စာအုပ်ထူကြီးတစ်အုပ်ဖြစ်အောင် ရေးချိန် မရှိ၍
 မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။

၂ မွေ့တ အရှင်ပညာဇောတ

ယောဂီများကလည်း အတန်တန် တောင်းပန်၊ စာဖတ် ပရိသတ်များကလည်း မေးနှင့် နားပူ၍ မနေသာတော့ဘဲ တစ်နည်းမဖြစ် တစ်နည်းဖြစ် ဟူသောသဘောဖြင့် နေ့တရားများမှ ဝေဒနာ ဂ္ဂဟားနည်း၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ဖော် ယာဉ်ပျံတော်၊ သာသနာလမ်းစဉ်တို့ကို တစ်အုပ်စီ ရေးသားထုတ်ဝေပြီး ယခု ‘မျှတမှ တရားရ’ကို ဆက်လက်ရေးသား ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

ညတရားများမှ အလှူခံတစ်ကျိပ်လေး၊ အလှူသင်တန်းနှင့် မီးကျိုးတွင်းမှ ပွင့်သောကြာတို့ကို တစ်အုပ်စီ ထုတ်ဝေခဲ့၏။ ရေးသားရန်စာမူများ အများအပြား ကျန်ရှိပါသေးသည်။

ယခု စာရှုသူလက်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သော ‘မျှတမှ တရားရ’စာအုပ်ဟာ စာအုပ်အမည်ကို ဖတ်ရှုလိုက်ရုံမျှဖြင့် ‘တရားဆိုတာ ဘယ်သောအခါမှ ရပါ့မလဲ၊ ရမှ ရပါဦးမလား’ စသည်ဖြင့် ညည်းညူနေစရာမလိုပါ။ သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း မေးနေစရာ မလိုပါ။ ‘မျှတမှ တရားရမယ်’လို့ တိကျစွာ ခံယူထားလိုက်ပါ။

ဘယ်သူက ဘာတွေပြောပြော၊ ဘယ်လိုပဲ အားထုတ်ခိုင်း ခိုင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်

မျှတမှတရားရ ၃

လိုပင် ကြိုးစား အားထုတ်သော်လည်း မျှတမှ
တရားရပါမည်။ မမျှတက တရား မရနိုင်ပါ။

ကောင်းပါပြီ၊ စာရှုသူအနေနှင့် မျှတမှ
တရားရမည်ကို တိကျစွာ ခံယူလိုက်ပါပြီ၊ ‘ဘာတွေ
မျှတ ရမှာလဲ၊ ဘာတွေမျှတမှ တရားရမှာလဲ’
စသည်ဖြင့် မေးစရာအချက်အလက်တွေ၊ သိစရာ
အကြောင်းအရာတွေ များစွာပေါ်ထွက်လာမည်။

ယင်းအချက်နှင့်အကြောင်းအရာများကို
စာရှုသူ၏လက်ထဲ ရောက်ရှိနေသော စာအုပ်၌
အပြည့်အစုံ ဖော်ပြထားပြီးဖြစ်၍ ဤ၌ အကျယ်
မချဲ့လိုတော့ပါ။

တရားအားထုတ်ရာ၌ မျှတမှု၊ မမျှတမှုမှာ
အကျိုးသက်ရောက်မှု များစွာကွာခြားပါသည်။
မှန်ပါသည်။ အချို့မှာ မမျှတ၍ တရားအားထုတ်
သက်သုံး၊ လေးဆယ်ရှိသော်လည်း တရားသဘော
မပေါက်ခဲ့ကြပါ။ တချို့မှာ မျှတမှု ရ၍ ရက်
အနည်းငယ်မျှနှင့် တရားသဘော ပေါက်ကြ၏။

ဘာဖြစ်လို့ နှစ် သုံး၊ လေးဆယ်ကြာရှည်
စွာ အားထုတ်ပါလျက်ကနှင့် တရားသဘော
မပေါက်သလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ရက်အနည်းငယ်မျှဖြင့်
တရားသဘောပေါက်သွားကြသလဲ၊ အရင်းခံမှုလ

၄ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

အကြောင်းကို အတိအကျ ရှာလျှင် မမျှတမှု၊
မျှတမှုသည် အရင်းခံမူလ ပင်မ အကြောင်း ဖြစ်
ပါသည်။

အားထုတ်ရာ၌ မမျှတက ပင်ပန်းသည်၊
ဆင်းရဲသည်၊ အချိန်ကာလ ကြာပင် ကြာသော်
လည်း တရားသဘောမပေါက်ဘဲ တရားပေါ်မှာပင်
ယုံကြည်မှုကင်းပြီး တရားကို ကြောက်ကာ နောက်
ဆုတ်သွားတတ်ကြပါသည်။ နောက်ဆုတ်သွား
သူများကိုလည်း အများအပြား တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

တရားအားထုတ်ရာ၌ မျှတ၍ မပင်ပန်း၊
မဆင်းရဲဘဲ၊ မငြိုငြင်ရဘဲနှင့် ရက်အနည်းငယ်နှင့်
တရားသဘောပေါက်ကာ တရားနှင့် ပျော်နေသူ
များလည်း များစွာတွေ့ရပါသည်။

တရားအားထုတ်ရာ၌ မျှတမှုသည် အလွန်
တရာမှ အရေးကြီးလှ၍ မိမိသည် ဤ‘မျှတမှ
တရားရ’ တရားတော်ကို ပထမအကြိမ် ဆယ်
ရက်စခန်းများ၌ အမြဲ ဟောကြားပေးလေ့ရှိပါ
သည်။

ဘာတွေ မျှတမှ တရားရ၍၊ ဘာတွေ
ဟောပေးပြီး၊ ဘာတွေ ရေးသားထားသည်ကိုမူ
ဤနိဒါန်း၌ မဖော်ပြလိုတော့ပါ။ အကြောင်းမူ

ဗျာတမ္မ တရားရ ၅

စာရှုသူ၏ လက်ဝယ်သို့ စာအုပ်ရောက်နေပြီမို့
မိမိအနေနှင့် တရားသဘော ပေါက်ချင်ပါတယ်
ဆိုလျှင် မျှတချိန်မှာ တရားသဘောပေါက်ကာ
တရားနှင့် ပျော်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

မိမိ၏ ဟောကြားရေးသားသည့် ရည်
ရွယ်ချက်မှာလည်း စာရှုသူတို့သည် ဘုရားရှင်၏
တရားတော်များကို ဘုရားရှင်၏ အလိုကျအတိုင်း
မပင်မပန်း၊ ချမ်းသာလွယ်ကူစွာ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်
အားထုတ်နိုင်ကြသဖြင့် တရားသဘော ပေါက်ပြီး
တရားနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြရတာကို မြင်ရ၊
ကြားရပါလျှင် ဟောရ ရေးရကျိုး နှစ်ပါပြီ။

ဤစာအုပ်နှင့်ပတ်၍ ကျေးဇူးတင်လိုမှု
စာအုပ်ဖြစ်အောင် တောင်းပန်သူများ၊ တိပ်ခွေမှ
စာမူအဖြစ် ကူးပေးသူ မုတ္တမမှ မာလာ၊ စာမူချော
ပြန်ကူးပေးသူ မုဒုံမှ ဒေါ်စိန်စိန်တင်၊ စာရွက်
များ လှူဒါန်းသူ မုတ္တမမှ တင်မာချိုနှင့် စာမူလေးမှု
ရိုက်ပေးသူ ဗိုလ်ကြီးဝင်းဌေး (ခလရ ၇၂)တို့အား
ကျေးဇူးတင်ကြပါရန်။

ဓမ္မဒူတ အရှင်ပညာဇောတ

ဓမ္မဒူတတောရ၊ တောင်စွန်း၊

ဘီးလင်းမြို့နယ်၊ မှန်ပြည်နယ်။

(၂-၇-၈၈)

စာမြည်းသူ၏အသဘော

ဂိမ္မာန ရာသီ၏ လေးပုံသုံးပုံခန့် ကဆုန်လ ကုန်လလ၊ နယုန်လဆန်းခါနီး အပူအအေး ဥတုနှစ်မျိုးတို့ သူ့ဘက်၊ ကိုယ့်ဘက် အလှအယက် လွန်ဆွဲနေသည့်အခါ၊ အတွင်းသား မြေလွှာကျော ၏ ဓာတ်သဘောနှင့်အညီ ရာသီအလျောက် ပွင့် လန်းကြသည့် ပိတောက်တစ်ခန်း၊ စိန်ပန်းနီပြာ၊ ငှေ့ဝါနှင့် ညှာတံတစ်လျှောက် အံ့လောက်စဖွယ် ဖူးပွင့်နွယ်သည့် ပန်းချယ်ရီ ဖွားဖက် စသည်တို့ နှစ်သက်စရာ မြေလွှာအပြင်ကို တန်ဆာဆင်မြန်း ရောင်စုံလွှမ်းနေခိုက်ဝယ် -

ဟင်္သာတမြို့၊ စစ်ကဲလမ်း ရွှေ ကျောင်း တိုက်ကြီးအတွင်း၌ ထိုအချိန်ထိုအခါ ထိုရာသီ ကာလမှာပင် နှစ်စဉ် ကျင်းပမြဲ ဖြစ်သည့် - မွန်ပြည်နယ်၊ ဘီးလင်းမြို့နယ်၊ တောင်စွန်း ဓမ္မဒူတ တောရ၊ ဧရာဝတီတိုင်း၊ ကျုံပျော်မြို့နယ်၊ အင်းရဲ ဓမ္မဒီပရိပသာနှင့် မွန်ပြည်နယ်၊ ဘီးလင်းမြို့နယ်၊ တောင်စွန်း မဏိဇေယျ ဓမ္မရိပသာတို့၏ ပဓာန နာယက ဆရာတော် အရှင်ပညာဇောတ၏

● ဓမ္မပုဒ်အရှင်ပညာဇောတ

(၁၀)ရက်စခန်း တရားပြ တရားဟော၊ ဓမ္မနုဂ္ဂဟ ဓမ္မပုဇာပွဲတော်ကြီးကို ယောဂီပေါင်းမြောက်မြားစွာဖြင့် စည်စည်ကားကား၊ သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက်ကျင်းပမြဲဖြစ်လာသည်။

ထိုစခန်းပွဲတော်ကြီးကို ၁၃၅၀ ပြည့်နှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် (၁၂)ရက်နေ့မှာ ကျင်းပမည်ဟု ကြိုတင်ကြေညာထားချက်ကြောင့် သိရှိပြီး ဖြစ်နေပါသည်။

မိမိအဖို့အရာ ဆောင်ရွက်ချက်မှာမူ နှစ်စဉ် တရားပြရက် အတွင်း၌ အရှင်ပညာဇောတ၏ ပင့်လျှောက်ချက်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ အားပေးချီးမြှင့်လိုသည့် အကြောင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ရိပ်သာစခန်းပွဲ တာဝန်ခံ ဆွမ်းဒကာ၊ ဒကာမတို့ လှူဒါန်းသည့် ဆွမ်းဘောဇော်အဖြာဖြာကို မျှတဝလင်စွာ ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်မြဲ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုနှစ်တွင်မူ တရားစခန်း၏ အစဦး ဖြစ်သည့် ကဆုန် လဆုတ် (၁၂)ရက်နေ့ နေ့လယ် အချိန်၌ မိမိကျောင်းမှ တရား အားထုတ်လိုသော တပည့် ယောဂီ ရဟန်း တစ်ပါးအား တရား အားထုတ်ခွင့်ပြုပါရန်နှင့် အားလပ်သည့်အချိန်မှာ အရှင်မြတ်အား လာရောက်ဖူးမြင်မည့်အကြောင်း

မျှတမှတရားရ ၉

ကို ကြိုတင်၍စာဖြင့် စေလွှတ် လျှောက်ထားခဲ့
ပါသည်။

တရားစခန်းဖွင့်၍ သုံးရက်အကြာ၊ ကဆုန်
လဆုတ် (၁၂)ရက်နေ့တွင် ရွှေကျောင်းတိုက်သို့
ရောက်ရှိသွားပါသည်။

ကျောင်းပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်
ပြိုင်နက်ပင် -

‘ဦးပဉ္စင်း၊ ဒီနှစ် တယ်ပါးပါလား၊ လာရမှာ
စိုးလို့ စာနဲ့ ကြိုတင်ရေးတာ မဟုတ်လား’

ဟု ရွှေကျောင်းဆရာတော် အရှင်ဝဏ္ဏိတက
ကြိုတင် ငေါ့ခွန်း ဆက်သပါတော့သည်။

အရှင်ပညာဇောတက

‘တပည့်တော်ကတော့ မေတ္တာဓာတ်ကိုပဲ
စေလွှတ်ပို့သပြီး မျှော်လင့် ပင့်လျှောက်နေတာပဲ’

ဟု မြတ်နိုးကြင်နာစွာ အမိန့်ရှိပါသည်။

ရွှေကျောင်း ဆရာတော် အရှင်ဝဏ္ဏိတက
ပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောစရာပါပေ။ သူ့ဘက်က
ကြည့်လျှင်လည်း ပြောဖို့လိုပါသည်။ ဒီရက်မျိုးမှာ
လာရောက်စေချင်မည်မှာ အမှန်ပါ။

ကိုယ့်ဘက်ကလည်း အမ်းတမ်းတမ်းကိစ္စက
ရှိနေပါသည်။ ရှိပုံက တရားအလုပ် အားထုတ်

၁၀ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

နေ့စဉ် စခန်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ပါဘဲ ခေါင်ဆုံး
ထိပ်ပိုင်း ဆွမ်းစားပွဲဝိုင်းမှာ အမြိုင်သားထိုင်ပြီး
ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်ကာ ထပြီးပြန်ပြန်လာရတာ
ကလည်း မည်သူကမျှ ဘာမျှ မပြောစေကာမူ
ရှိန်းဖွယ်၊ ရှက်ဖွယ်လိုလိုဖြစ်နေပါသည်။

အကြောင်းသင့်လို့သာ ရေးတာပါ။ အဓိက
အကြောင်းကတော့ ဒီနေရာမှာ ဒါ မဟုတ်ပါဘူး။

အရေးထားရမည့် အဓိက အကြောင်းအရာ
ကတော့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်လို့ခေါ်ကြတဲ့ ပလတ်
စတစ် အိတ်ပျော့လေးနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ အထုပ်
ကလေးကိုကိုင်ခဲ့ပြီး အရှင်ပညာဇောတက မိမိ
ဆီသို့ လှမ်းပြီး -

‘ဒီစာမူကလေးကို နဲ့စပ်အောင်ကြည့်ပြီး
အမှားအယွင်း ချွတ်ချော်တာတွေလျှင် ပြင်ဆင်
သည့်ပြင်၊ ဒီစာမူနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ရှေ့ပြေး စကားချိုး
ကလေးတစ်ပုဒ်ပါ ရေးသားပါဦး’

ဟု ပြောပြန်ပါသည်။

အဲဒီစကားကြားလိုက်ရပြန်တော့ ငယ်ထိပ်
ကို မိုးကြိုးပစ်သလို (ဝါ) မြွေပေါက်လိုက်သည်ဟု
ထင်မှတ်ရမလို အခက်အခဲနှင့် ကြုံတွေ့ရပါသည်။

ဒီကိစ္စမျိုးကို တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်လောက်တော့

လုပ်ဖူးပြီထင် ပါသည်။ ခက်ခဲပုံက ‘ဝိပဿနာ’
ဆိုတဲ့ အလေးအနက်ကိစ္စတွေမှာ ရေပေါ်ဆီလို
ဝေနေတဲ့ မိမိတို့က ဝင်ရောက်ပြီး နှမ်းဖြူး၊
ဆားပက်မှုတွေ မလုပ်သင့်ဘူးလို့ အလေးအနက်
ခံယူထားတဲ့အပြင် ပြုလိုတဲ့သဘောကလည်း အဓိ
ပဏီ လေးပါးထဲက တစ်ပါးမှ မတတ်တာက
တကယ်ပါပဲ။

ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ မိတ်ဆွေ ဆရာ
တော် တစ်ပါးက အားနာမှုကင်းရှင်းစွာဖြင့်

‘လူကတော့ကွာ ထွက်သက်ဝင်သက်တောင်
မှန်မှန်မရှုဖူးဘဲနဲ့ ဝိပဿနာစာအုပ်တွေများ
နိဒါန်းရေးနေလိုက်တာ’တဲ့။

ပြီးတော့ နာမည်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ကပ်ပြီး
နာမည်ကြီးအောင် လုပ်နေတာများ ဟင်းအိုးမှ
အားနာပါဦးလို့ ပြောင်သလိုလိုနဲ့ အဟုတ် ပြော
သွားတာများကိုလည်း ကြားခဲ့ရဖူးပါတယ်။

ပြောသူကိုတော့ နင့်နင့်နဲ့နဲ့ စိတ်မခုမိပါဘူး။
သူပြောဆိုသည့်အတိုင်း ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ခံယူချက်
မရှိပေမယ့် အဖြစ်ကတော့ သူပြောသလို ဖြစ်နေ
မင့်ကိုး။

မိမိရဲ့ ခံယူချက်ကတော့ ပေးသာ ရောက်

၁၂ ဓမ္မဒူတိအရှင်ပညာဇောတ

လာတဲ့ တာဝန်ကို အောင့်အောင့်အည်းအည်းနဲ့ ခံယူ ဆောင်ရွက် ပေးတာပါပဲ။ အောင့်အောင့် အည်းအည်းဆိုတာက ကိုယ်နဲ့တန်တဲ့ဝန် မဟုတ် လို့ ပြောတာပါ။ မလှမပ မျက်နှာကို ရွာလည်ပြီး ပြနေသလို၊ အရှင်ပညာဇောတ၏ ကျမ်းစာတွေက လည်း (ဝါ) ဝိပဿနာတွေကလည်း သူ့ ပရိသတ် အားလုံးနဲ့ မြန်မာတစ်ပြည်လုံးကို ရောက်ရှိပျံ့နှံ့ နေတော့ ဆွမ်းဆန်ထဲမှာ ဟိုဒင်းရောသလို ဖြစ်မှာ ကလည်း စိုးရပါသေးတယ်။ အရှင်ပညာဇောတက နေရာပေးတဲ့ အနေနဲ့ သူ့စာမူတွေမှာ ထိပ်စီးက တင်တာမျိုးကို အားနာမှု ပိုပါတယ်။ မရေးတတ် ဘဲနဲ့ ဦးတည်ရာရေးထားတဲ့ စာတွေက အရာထင် နေတာမျိုးလည်း မဖြစ်စေလိုပါဘူး။

အထုပ်ကလေးကိုမြင်ကတည်းက လန့်တန့် တန့်မို့ စာမူရဲ့ အမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသတဲ့ လို့ မရဲတရဲမေးကြည့်မိတယ်။

စာမူရဲ့ အမည်က 'မျှတမှ တရားရ'လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျောင်းရောက်မှ သေသေချာချာ ဖတ်ရှုစစ်ဆေးပါတော့လို့ စကားလက်စသတ်ပြီး အခြားအကြောင်းအရာများကို ဆွေးနွေး ပြောကြား ကြကာ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ရွှေကျောင်းတိုက်မှာ ပင် အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ပါသည်။

မျှတမှတရားရ ၁၃

အင်း၊ ‘မျှတမှတရားရ’၊ ‘မျှတမှ တရားရ’
 ဟု အက္ခရာ အပေါင်းအစု ခြောက်လုံးသည်
 စိတ်နှလုံးတွင် ကိန်းဝပ်ခိုအောင်းနေတော့သည်။
 ကျောင်းပြန်ရောက်တော့လည်း အချိန်က ကုန်
 နေ၊ နောက် ကဆုန်လကွယ်နေ၊ တစ်နေ့လုံးက
 လည်း ဆွမ်းကပ်အလှူ ဝေးဝေးလံလံသွားနေရလို့
 တစ်နေ့လုံးကုန်ပြန်၊ မိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်၊ စာမူ
 ကို တစ်နေ့လုံးမှ လှန်လှော့ မကြည့်ရသေးမီ
 အစမ်းသဘောနှင့် အတွေးရောက်တော့သည်။

‘မျှတမှ’ဆိုတဲ့ အသံကြားရကတည်းက နှစ်
 စဉ် တစ်ခေါက် တစ်ခေါက် ပို့ချနေကျဖြစ်တဲ့
 ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော်က -

ဥတုဘောဇနမ္ပိ } ဥပနိဿယပစ္စယေပစ္စယောနှင့်
 ပုဂ္ဂလောပိ }
 သေနာသနမ္ပိ

အဘိဓမ္မတ္ထ သင်္ဂဟ ခေါ် လက်သန်း အဋ္ဌ
 ကထာက -

‘သုခံ ဒုက္ခံ ပုဂ္ဂလော ဘောဇနံ ဥတု သေနာ
 သနဉ္စ၊

ယထာရဟံ အဇ္ဈတ္တဉ္စ ဗဟိဒ္ဓါစ ကုသလာဒိ
 ဓမ္မာနံ ၊ကမ္ပံ၊

၁၄ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

ဝိပါကာနန္ဒီစ ဗဟုဓာ ဟောတိ ပကတူပ
နိဿယော'

ဟူသော လက်လှမ်းတမီ စာတိုပေစများနဲ့
'မျှတ'ဆိုတာ သင့်လျော်တာ၊ ညီညွတ်တာ၊ တဲ့
(တည့်)တာကို ဆိုတာပဲ။ 'မမျှတ'ဆိုတာ မသင့်
လျော်တာ၊ မညီညွတ်တာ မတဲ့ (မတည့်) တာကို
ဆိုတာပဲ။ 'သပ္ပာယ်'ဆိုတာကလည်း ဒါကိုပဲ
ခေါ်တာပဲ။

'မျှတတယ်'၊ 'သပ္ပာယ်ဖြစ်တယ်'၊ 'တဲ့
တယ်'ဆိုတာ သဘောတူအဖြစ် သုံးနိုင်၊ မသုံးနိုင်
ချိန်ဆ ဝေခွဲပြန်တယ်။ အခြားသူများ ဝေါဟာရ
အဖြစ် သုံး၊ မသုံး စဉ်းစားကြည့်ပြန်တယ်။

ရှေးအခါ စာသင်သားဘဝက ပခုက္ကူမြို့
မဟာဝိသုတာ ရာမတိုက်၊ တိလောကာလင်္ကာရ
တိုက်ကျောင်း စာချအကျော် ဆရာတော် ဦး မာ
ဃိန္ဒ အထံတော်တွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း စရိတသင်္ဂဟ
ကို သင်ယူစဉ် -

'ဒသ - ဆယ်ပါးကုန်သော၊ အသုဘာစ
- အသုဘတို့ သည် လည်းကောင်း၊ ကာယသတာ
သတိ သင်္ခါတာ- ကာယ ဂတာသတိဟု
ဆိုအပ်သော၊ ကောဋ္ဌာသ ဘာဝနာစ - ကောဋ္ဌာ

သ ဘာဝနာသည်လည်းကောင်း၊ ရာဂ စရိတဿ
 - ရာဂစရိုက် ပေါသူနှင့် (ဝါ) ပြောသူနှင့်၊ (ဝါ)
 များသူနှင့်၊ (ဝါ) ပေါသူအား၊ (ဝါ) ပြောသူအား၊
 (ဝါ) များသူအား၊ သပ္ပာယ် - တည့်ကုန်၏၊
 (ဝါ) လျှောက်ပတ်ကုန်၏’

ဟု ပို့ချပေးတော်မူခဲ့သည်ကို နားဝတွင်
 ကြားယောင်မိ၍ အထောက်အထားရကာ တစ်အား
 တက်မိပြန်တော့သည်။

ဒါတွေကတော့ ကိုယ့် စိတ်ကူး၊ ကိုယ့်
 အတွေးပဲ ရှိသေး သည်။ သူလုပ်ငန်း၊ သူအရေးက
 ဘယ်လိုလဲဟု စာမူကို တစ်ပိုဒ်စီ နှစ်ရက်ခန့်
 သေချာစေ့ငုံ ကြည့်ရှုမိသည်။

မျှတမှု၊ မမျှတမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စာတွေ၊
 လက်တွေ့ နှစ်ခုနော၍ တေါ်လောပေါ်အောင် ပြော
 ဟော ရေးသားထားသည်မှာ အကွက်စေ့လှသည်။

‘သပ္ပာယ်’ခေါ် ‘မျှတမှု’ကို ဦးတည်၍
 မမျှတလျှင် အပြစ်နှင့်၊ မျှတလျှင် အကျိုးတို့ကို
 အကိုးသာခက ပုံပြင် စုံလင်စွာ ဖော်ပြ၍ ရှင်းလင်း
 ညွှန်ပြထားသည်တို့ကို တွေ့ရသည်။

စာမူ၏ အနှစ်ချုပ်ကို ပျမ်းမျှ၍ စစ်ထုတ်
 ရွေးကောက်သော် တရားအားထုတ်သည့်အခါ -

၁၆ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

၁။ ဣရိယာပုတ်ကို ပြုပြင်နိုင်သည်။

၂။ စကတည်းက မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာ ဣရိယာပုတ်ဖြင့် အားထုတ်နိုင်သည်။

၃။ တရားအားထုတ်နေစဉ် ယောဂီတို့ ရှောင်ကွင်းရမည့်အရာနှင့် ဆောင်သွင်းရမည်တို့ကို ခြားခြားနားနား ညွှန်ကြားထားသည်။

၄။ ယောဂီတို့၏ နားနှင့် ဝင်ဆံ့ နှစ်သိမ့်စေနိုင်လောက်သော (ဝါ) ယောဂီတို့၏ စိတ်၌ နှစ်ခြိုက် ကျေနပ်စေနိုင်လောက်သော တရားသဘော၊ အလုပ်စခန်းများကို မည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်က ဟောဟော၊ ပြပြ နာယူမှတ်သား လေ့ကျက် အားထုတ်ကြရမည်။ (ဆရာစွဲမထားရ ဆိုလိုသည်။)

၅။ ဧကန်ရှိနေသော ရုပ်၊ နာမ် ဓမ္မ သင်္ခါရတို့၌ ဤဘဝ၊ ဤခဏ၊ ဤသာသနာဝယ် လွန်စွာပဓာန အရေးတကြီး လိုရင်းကျနေသော သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိ ကွာပြတ်ရေးအတွက် နည်းအမျိုးမျိုး၊ လမ်းအဖုံဖုံ တို့ဖြင့် စိတ်ရှည် လက်ရှည် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ဟောပြောထားမှုတို့ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ယင်းအချက်ငါးချက်တို့တွင် နံပါတ်(၁) အနေဖြင့် တရား အလုပ် အားထုတ်သည့်အခါ

ဣရိယာပုတ်မပြောင်းလဲရ ဟူသော ဥပဒေကို ပြင်ဆင်သည်။

မှန်၏။ ဥပဒေဟူရာ၌ မြတ်စွာဘုရား၏ ဥပဒေကားမဟုတ်။ ထိုထိုဤဤသော ဥပဒေသ များကို ပြင်ဆင်သည်ဟု ဆိုလို၏။ ဣရိယာပုတ် ကို မပြောင်းရလျှင် တရားမွေ့ လျော်ရေးနှင့် စပ် လျဉ်းသည့် ကာယ၊ စိတ္တ နှစ်ဝသော ချမ်းသာမှုတို့ ဖြစ်ပေါ်ခွင့် မကြုံကြိုက်နိုင်။ (ဝါ) ဖြစ်ပေါ်မလာ နိုင်ဘဲ လွန်မင်းကျဉ်းကျပ်သည့် အနှောင့်အယှက် တို့နှင့် တွေ့ဆုံရသဖြင့် ပီတိ၊ ပဿဒ္ဓိ စသည် တို့လည်း ပေါ်ပေါက်မလာနိုင်။ သပ္ပါယမျှတမှု မရနိုင်။ တရား မတွေ့နိုင်၊ မရနိုင်ဟု အခိုင် အမာဆိုသည့်ပြင် ဣရိယာပုတ်ကို ပြောင်းလို သည့်အခါ သံသယမရှိဘဲ ပြောင်းနိုင်သည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

နပါတ် (၂) အချက်ဖြင့် ‘တိဋ္ဌံ စရံ နိ သိန္နော ဝါ’စသော မေတ္တသုတ်ပါဠိတော်။ ‘ဂတေ ဌိတေ အာလောကီတေ၊ ဝိလော ကီတေ၊ သမိဉ္ဇိတေ၊ ပဿာရိတေ’စသော မဟာသတိပဋ္ဌာန သုတ် ပါဠိတော်များနှင့်အညီ ကြိုက်ရာဣရိယာ ပုတ်များ၌ ခုပ္ပားမှု မပြတ်စေဘဲ၊ ခုပ္ပားမှုကိုသာ

၁၈ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

ပဓာနထား၍ ဣရိယာပထမျှတစွာဖြင့် အသုံးပြု
အားထုတ်စေလိုသည်။

နံပါတ် (၃) အချက်ဖြင့် အသပ္ပါယ ပုဂ္ဂိုလ်၊
ဥတု၊ ဘောဇဉ်၊ အိပ်ရာနေရာစသည်တို့ကို ရှောင်
ကြဉ်ပယ်ရှားပြီး သပ္ပါယဖြစ်မည့် (၀၁) တရားရ
နိုင်မည့်၊ သပ္ပါယ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဥတု၊ ဘောဇဉ်၊ အိပ်
ရာ နေရာ စသည်တို့ကို ရွေးချယ်မှီဝဲသုံးဆောင်ရ
မည်ဟု ဆိုလိုပေသည်။

နံပါတ် (၄) အချက်ဖြင့် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံး
အမနှင့် စပ်လျဉ်းခဲ့လျှင် မိမိ ဟောညွှန်သည့်
နည်းလမ်းကမှ၊ မိမိအားထုတ်သည့် တရားကမှ
နည်းစစ်လမ်းမှန်၊ တရားစစ်တရားမှန်၊ အခြား
နည်းများက အလွဲအမှားဟု တရားသေ အစွဲ
မထားဘဲ ရုပ်၊ နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရနှင့် ပညတ်၊
ပရမတ်၊ သစ္စာလေးတန်တို့ကို အမှန်ထွင်းဖောက်
ဉာဏ်အမြင်ပေါက်ရောက်စေရန် နည်းအမျိုးမျိုး
တို့ဖြင့် -

‘ဧကာယနော ယံ ဘိက္ခဝေ မဂ္ဂေါ သတ္တာနံ
ဝိသုဒ္ဓိယာ’ အစပြောသော ဒေသနာနယ အနည်
ကျအောင် နိဗ္ဗာန်ခိုအောင်း၊ တစ်ကြောင်းတစ်ခု
သော လမ်းစဉ်ဖြစ်ပေက ဆရာစွဲမထားဘဲ နာယူ
ကျင့်သုံးကြဖို့ ညွှန်ပြထားချက်ဖြစ်သည်။

မျှတမှတရားရ ၁၉

မှန်လှစွာ၏။ ပိဋကတ်တော် သုံးပုံ၌
ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် ရှိသည့်
အနက် ဝေနေယျ တစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက်
ဉာဏ်အမြင်ပေါက်စေနိုင်မည့် ဒေသနာ အချက်
အလက် ဟောကွင်း ဟောကွက်သည် အဓိက
အားဖြင့် တစ်ချက်သာရှိသည်။ အများမရှိ။ ရှစ်
သောင်းလေးထောင်လုံးနှင့် မသက်ဆိုင်။ ဣန္ဒြိယ
ပရောပရိယတ္တိဉာဏ် မရှိသည့် တရားပြဆရာ၊
စာချဆရာ၊ နယ ဒေသကဆရာ၊ တရားဟော
ဆရာတို့သည် ငါးဆောင်းသည့် ဥပမာ၊ ကွန်
ပစ်သည့်ဥပမာတို့ဖြင့် မိချင်သလိုမိ၊ လွတ်ချင်
သလိုလွတ် အနေအားဖြင့်သာ၊ အရှင်ပညာဇောတ
အလိုအားဖြင့် ‘ဝါးလုံးရှည်ဖြင့် ယမ်းခြင်းဖြင့်သာ’
ဟောကြား ညွှန်ပြ၊ ပို့ချနေကြရသည်သာ ဖြစ်
သည်။

ဆိုခဲ့ပြီး ဉာဏ်အားလုံး ပြည့်ဝတော်မူသည့်
သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော်ရှင်ကြီးမူကား တစ်ချက်
ခုတ် အသချေယျပြတ် နည်းဖြင့် ထိုထို တရား
သဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပ အရပ်ရပ်ဌာနတို့၌ ဝေနေ
ယျတို့ကို သံသရာခရီးခဲမှ ဆောင်ပို့ကယ်တင်
စခန်းဝင်စေတော်မူနိုင်သည်။

၂၀ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

သာသနာတော်၌ ဂန္ထရူရ၊ ဝိပဿနာရူရ
ဟု ဝန်ဆောင်ရူရ နှစ်မျိုးသာ ရှိသည်။ ထို
ဝန်ဆောင်နှစ်မျိုးတို့ အမြင် ကျဉ်းမြောင်းခဲ့လျှင်
သာသနာရေး အားသေးဖွယ်ရာသာဖြစ်သည်။

မျက်မြင်အားဖြင့် -

၁။ ဂန္ထရူရကို ပရိယတ္တိ စာသင်တိုက်များက
ဖြည့်စွက် ထမ်းဆောင်ကြသည်။ ဝန်မတိုကြပါ၊
သင့်ရာ အပ်ပို့ကြပါသည်။ ဆရာဝတ္တရား ကျေ
ပွန်ကြပါသည်။

၂။ ဝိပဿနာရူရကို ဓမ္မရိပ်သာများက
ဖြည့်စွက် ထမ်းဆောင်ကြပါသည်။ အစွဲမထားဘဲ
တာဝန်ကျေဖို့ လိုကြပါသည် ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်
ပါသည်။

နံပါတ် (၅) အချက်ဖြင့် သာသနာတော်၌
တွေ့ကြုံ ဆုံစည်းခိုက် ဤအခါ၊ ဤကာလ၊ ဤ
သမယမျိုး၌ သက္ကာဒိဋ္ဌိ ကွာပြတ်ရေးကို အလေး
အနက် အသားပေး အရေးထား ဟောကြား
ညွှန်ပြချက်ဖြစ်သည်။

ထွက်လေ၊ ဝင်လေတို့၏ တိုးသဘော၊
ထိသဘောကို အခြေခံ၍ ရုပ်ဓမ္မ၊ နာမ်ဓမ္မတို့၏
ခြားနားပုံ၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတစ်ပါး၊

ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အတ္တ၊ ဇီဝ၊ အသက်၊ လိပ်
ပြာ ထင်မှတ်မှားယွင်းမှု ပယ်ခွာပုံတို့ကို လည်း
ကောင်း၊ ပရမတ် ပညတ် ကွဲပြားအောင် ခွဲခြားပုံ
တို့ကိုလည်းကောင်း အသေးစိတ် တစ်လုံးစီ စိတ်
ရှည်လက်ရှည် ယောပြောနေမှုတို့ကို ဖတ်ရှုတွေ့မြင်
ရသဖြင့် နိဂုံးပါ ပတ္ထနာချက်အတိုင်း ဆုကြီးပန်
ဗောဓိလောင်း ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်နှင့် လိုက်လျောပါ
ပေစွဟု အားရ ကျေနပ်မိပါ၏။

ဤနေရာ၌ ပရမတ်၊ ပညတ် ကွဲပြားရေး၊
ရုပ်၊ နာမ်နှစ်ပါး ခွဲခြားရေး၊ တရားရရေးတို့ကို
စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် မျှတမှုတို့ကို အရေးထားကာ
အချုပ်ပြောရပါစေတော့ -

‘ယောဂီတို့ တရားအားထုတ်တာဟာ
တရားအထူး ရရှိဖို့ပါ။ တရားအထူး ရရေးကို
မျှတစွာအားထုတ်ရမယ်ဆိုတာ ယခု ယောဂီတို့
သိပြီမို့ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ချိန်ပြီး အစစ
အရာရာ မျှတစွာနဲ့ အားထုတ်ပါ။ မျှတမှ တရား
ရမှာပါ’

‘ဘယ်အချိန်မှာ မျှတမယ်ဆိုတာ မပြော
နိုင်တဲ့အတွက် အချိန်ရလျှင်ရသလို အားထုတ်ပါ။
ဘယ်တရားနှင့်မျှတမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်တဲ့အတွက်

၂၂ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

ဗုဒ္ဓဟောကြား မြတ်တရားမှန်သမျှ နာကြားပါ၊
 ရိပ်သာစွဲ၊ တရားစွဲတွေ မထားပါနှင့်၊ ယောဂီတို့ဟာ
 အစွဲကျွတ် ဖို့ရာ အားထုတ်ခါမှ အစွဲမဝင်ကြပါနှင့်၊
 အဲဒီအစွဲက အပါယ်ချ မှာပါ’

စသည်ဖြင့် အချက်ကျကျ လမ်းညွှန်ထား
 သည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ထိုအချက်များသည်
 လည်း -

‘ယံ ဗုဒ္ဓေါ ဘာသတေ ဝါ စံ၊

ခေမံ နိဗ္ဗာန ပတ္တိယာ။

ဒုက္ခဿန္တ ကိရိယာယ၊

သာဝေ ဝါစာန မုတ္တမာ။’

ဟူသောဒေသနာတော်နှင့် လိုက်လျောညီ
 ညွတ် လှပေသည်။

ဗုဒ္ဓေါ = ဘုရားမြတ်စွာသည်၊

ခေမံ = ဘေးမရှိသော၊

နိဗ္ဗာန ပတ္တိယာ = နိဗ္ဗာန်စခန်း တက်လှမ်း
 ရောက်ရှိရန်လည်း ကောင်း၊

ဒုက္ခဿ = တောဘူမက ဝဋ်ဒုက္ခ၏၊

အန္တကိရိယာယ = စွန်းစ သိမ်းကျုံး

အဆုံးကို ပြုခြင်းငှာလည်းကောင်း၊

ယံ ဝါစံ = သစ္စာလေးပါးတရားနှင့်စပ်
 စကားတော်မြတ်ကို၊

မျှတမှတရားရ ၂၃

ဘာသတေ = ဝေနေယျသား ချစ်သနား၍
ဟောကြား မြွက်ဖော် မိန့်ကြားတော်မူ၏၊

သာ ဝါစာ =

ထိုတရားစကားတော်သည်၊

ဝေ ဧကန္တေန = စင်စစ်အားဖြင့်၊

ဝါစာနံ = ကမ္ဘာပေါ်တွင် နှုတ်သံ လွှင့်
ဖြင့် ရှင်လူမြွက်ကြား စကားအပေါင်းတို့တွင်၊

ဥတ္တမာ = အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော၊

ဝါစာ = စကားတော်ပေတည်း’

ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤမျှဖြင့် စာမြည်းသူ၏အာဘော်ကို အဆုံး
သတ်ပါရစေ။ ကျယ်ပြန့်စွာ သုံးသပ်မှု မပြုနိုင်
တော့ဘဲ ကျန်သည့် အချက်အလက်များကား
စာမူ၌ပင် ပြည့်စုံစွာ ပါရှိနေပြီဖြစ်၍ လေးလေး
နက်နက် ရှုစားကြဖို့အကြောင်း၊ မှတ်သားကြဖို့
အကြောင်း၊ ပွားများကြဖို့အကြောင်း တိုက်တွန်း
ရင်း ကျေးဇူးရှင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ဝိပဿနာကဗျာသုံးဆယ်မှ -

‘သက္ကာယဒိဋ္ဌိ မက္ခာသေးသမျှ လေးဝ
အပါယ် ရောက်ဦးမယ်၊ နင်ဝယ် သတိထား။’

မက္ခေမထောင့် အဖြောင့်တရား ရှိပါသား
နှင့် အများစူးတိုင်း နင်မစူးနှင့်။

၂၄ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

ထူးသည့်အခါ ဝိပဿနာကို ခါခါပွားမှ
သွားမည့်သံသရာ အစဉ်ပါမည် နင်သာ
သတိထား၊’

ဟူသော သတိပေးတိုက်တွန်းချက်ဖြင့်
အဆုံးသတ်လိုက်ပါသည်။

အရှင်အရိယဝံသ
သာသနဓဇ သိရိပဝရ ဓမ္မာစရိယ
နိုင်ငံတော် ဗဟိုသံဃဝန်ဆောင်အဖွဲ့ဝင်၊
တိုက်အုပ်စာချဆရာတော်၊
အတွင်းပတ္တမြားကျောင်းတိုက်၊ ဟင်္သာတမြို့။
(၉-၆-၈၈)

မျှတမှ တရားရ

နမော တေ. သဒ္ဓမ္မ သုခ ရေ

တရားအမည်

သာသနာတော်သက္ကရာဇ် ၂၅၂၄ ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၄၃ ခုနှစ် ဥတုဂိမ္မန္တ တန်ခူးလပြည့်ကျော် ၈ ရက်နေ့တွင် မွန်ပြည်နယ်၊ ပေါင်မြို့နယ်၊ ကျုံက ရွာ၊ သပိတ်အိုင်တောရ၌ ပထမအကြိမ်အဖြစ် ကျင်းပအပ်သော ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် (၁၀)ရက်စခန်း တရားအလုပ်ပေးပွဲ၌ ဟောကြားအပ်သော ‘မျှတမှ တရားရ’ တရားတော်လို့ တရားတော်ရဲ့ အမည်ကို ဒီလိုပေးလိုက်ပါ။

ဒီတရားတော်ဟာ အားထုတ်တဲ့ ယောဂီတိုင်းနှင့် အထူးသဖြင့် သက်ဆိုင်တဲ့၊ ယောဂီတိုင်း မနာလျှင်မဖြစ်၊ မသိလျှင်မဖြစ်တဲ့၊ အရေးကြီးလှတဲ့ တရားတော်တစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။

အဝန်းသုံးဝါး ဘုရားဖို့

ဘုန်းကြီးတို့ ဒီနေ့ သပိတ်အိုင်တောရထဲမှာ လာပြီး အားထုတ်နေကြတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အားထုတ်ဆဲမှာ မသိလျှင်ဖြစ်တဲ့ သိမှဖြစ်မယ့် အထူးသဖြင့် သိသင့်သိထိုက်တဲ့ မျှတမှ တရားရ တရားတော်ကို မဟောကြားမီ၊ မနာကြားမီ၊ တရားမင်း

၂၆ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

ဘုရင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို အဝန်းသုံးပါး ဘုရား
ရှိခိုးဖြင့် ရှိခိုးကြရအောင်၊ ယောဂီတို့အားလုံး အာရုံပြု ရှိခိုးနေ
ကြပါ။

တိ မဏ္ဍလေ စရံသံဃ၊ နက္ခတ္တ ပရိဝါရိတံ။

သဒ္ဓမ္မ သိတ လောဘာဓာသ၊ ဇနသန္တာပ နာသကံ။

ပညာ စက္ခုကရံ ပူဇေ၊ ဗုဒ္ဓ ပုဏ္ဏိန္ဒြ မဏ္ဍလံ။

သံဃ နက္ခတ္တ ပရိဝါရိတံ - အရိယာရှစ်ပါး တပည့်သား
သံဃာတော်မြတ်အပေါင်းတည်းဟူသော နက္ခတ်တာရာ ကြယ်
တကာတို့ ဝန်းကာပတ်ခြံ ရံအပ်ပါပေထသော၊ သဒ္ဓမ္မ သိတ
လော ဘာသ ဇနသန္တာပ နာသကံ - ဓမ္မက္ခန္ဓာ ဒေသနာပေါင်း
ရှစ်သောင်းလေးထောင် အေးမြချမ်းကြည်သော တရားရောင်
တို့ဖြင့် မြားမြောင်လှစွာသတ္တဝါတို့၏ ဆယ့်တစ်ဖြာညီ လောင်
သည့်မီးကို အပြီးတိုင် ပယ်ဖျောက်တော်မူတတ်ပါပေထသော၊
ပညာ စက္ခုကရံ - လေးရပ်သစ္စာ နက်နဲစွာကို ကောင်းစွာမျှော်ရှု
ဉာဏ် ပညာစက္ခုကို ပြုတော်မူတတ်ပါပေထသော၊ တိ မဏ္ဍလေ -
မဇ္ဈေတိက်တွန်း အဝန်းတွင်မှတ် အလတ်ကျဉ်းကျယ် လမ်း
သုံးသွယ်၌၊ စရံစရန္တံ - မြင့်မိုရ်နှိုင်းရာ ဗောဓိချာကို အလယ်
ဗဟို ထား ကြွသွား လှည့်လည်တော် မူတတ်ပါပေထသော၊
ဗုဒ္ဓ ပုဏ္ဏိန္ဒြ မဏ္ဍလံ - သစ္စာလေးပါး တရားသိမြင် ဘုရားရှင်ဟု
ရောင်ဖြူ ပထွန်း လပြည့်ဝန်းကို၊ အဟံ - သူတော်သူမြတ်
လူနှင့်နတ်တို့ ကျေနပ်ရန်မျှော် ဘုရားတပည့်တော်သည်၊ ပူဇေ -

မျှတမှ တရားရ ၂၇

ပူဇော် - ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး သုံးပါး ပျောင်းပျော့ မာန်ကိုလျှော့၍
ကန်တော့မြတ်နိုး လက်အုပ်မိုးကာ ရှိခိုးပူဇော်ပါ၏ မြတ်စွာဘုရား၊
မယံ - တရားဟော ပုဂ္ဂိုလ်၊ တရားနာ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ခေါ်ဆိုသမုတ်
အကျွန်ုပ်တို့သည်၊ ပူဇော် - ပူဇော်မ - ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး သုံးပါး
ပျောင်းပျော့ မာန်ကိုလျှော့၍ ကန်တော့မြတ်နိုး လက်အုပ်မိုး
ကာ ရှိခိုးပူဇော်ပါကုန်၏ မြတ်စွာဘုရား။

အားထုတ်တိုင်း ရွှာထား

ဘုရားရှိခိုးပြီးတော့ ‘မျှတမှ တရားရ’ ဆိုတဲ့ တရားတော်
ကို ဆက်လက်ဟောဖို့ပေါ့။ ဟောတော့ တရားအမည်ကို
သတိပြုကြည့်လျှင် တရားဟာ အားထုတ်တိုင်း မရပါ။ မျှတမှ
တရားရနိုင်တယ်ဆိုတာ အသိပညာရှိသူ ယောဂီတွေအဖို့ သိနိုင်
လောက်ပါပြီ။

အများအားဖြင့် ထင်နေကြတာက တရားအားထုတ်လို့ရှိ
လျှင် ပြီးတာပဲ၊ အားထုတ်တဲ့အခါမှာ ဘာဘာညာညာ မလိုပါ
ဘူး၊ ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ လိုတာပဲလို့ ယူဆပြီး ကြိုးစား အား
ထုတ်ကြပါသည်။ ကြိုးစားပြီး တရားအားထုတ်ရုံသက်သက်
ဖြင့် တရားရမှာလားဆိုလျှင် မရနိုင်ပါဘူး။ မျှတမှ တရားရနိုင်
ပါတယ်။ အဲဒီသဘောကို ယောဂီတွေ ကြိုတင်သိထားကြပါ။

သဂြိုဟ် လေးပါး၊ ခုနစ်ပါး

ဘုန်းကြီး ဒီတရားတော်ကို ဘုန်းကြီးအာဘော်နဲ့ ဘုန်းကြီး

၂၈ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

အစွမ်းနဲ့ ဟောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘုန်းကြီးအာဘော်၊ ဘုန်းကြီး
အစွမ်းနဲ့လဲ မဟောရဲပါဘူး။ ဟောဖို့လဲ စိတ်ကူးမပေါက်ပါဘူး။

ဘုန်းကြီးတို့ နိကာယ်ငါးရပ်မှာ ဒီဃနိကာယ်ပေါ့၊ ပိဋကတ်
သုံးပုံမှာ သုတ္တန်ပိဋကတ်ဖြစ်တဲ့ သုတ်မဟာဝါ အဋ္ဌကထာ သက္က
ပဉ္စသုတ္တန် အဋ္ဌကထာမှာ သပ္ပာယ်လေးပါးကို ပြထားပါတယ်။
လေးပါးမျှမှ တရားရမယ်ပေါ့။ လေးပါးမမျှလျှင် တရားမရဘူး
ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့။

ပြီးတော့ တရားပြတဲ့ ဆရာတိုင်း လက်ကိုင်ထားရတဲ့၊
တရားအားထုတ်သူတိုင်း လက်ကိုင်ထားရတဲ့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ
မှာ သပ္ပာယ် လေးပါး၊ ခုနစ်ပါးကို ပြထားပါတယ်။ ခုနစ်ပါး
မျှမှ တရားရမယ်ပေါ့။ ခုနစ်ပါး မမျှလျှင် တရားမရဘူးဆိုတဲ့
အဓိပ္ပာယ်ပေါ့။

ဒီ သပ္ပာယ်လေးပါး၊ ခုနစ်ပါး မျှတမှ ညီညွတ်မှ တရားရ
မယ်။ ဒီသပ္ပာယ် လေးပါး၊ ခုနစ်ပါး မညီညွတ် မမျှတလျှင်
ဘယ်လောက်ပင် အားထုတ်သော်လည်း တရားမရနိုင်ဘူးဆိုတော့
တရားရဖို့ရာ ဘာ အရေးအကြီးဆုံးလဲလို့ မေးလျှင် သပ္ပာယ်
လေးပါး၊ ခုနစ်ပါး မျှတဖို့ အရေးအကြီးဆုံးပါ။

သပ္ပာယ်လေးပါး

သပ္ပာယ်မျှတဖို့ အရေးကြီးတာကတော့ဟုတ်ပါပြီ။ အဲဒီ
သပ္ပာယ်လေးပါး၊ ခုနစ်ပါးက ဘာတွေလဲလို့ ဦးစွာသိထားဖို့
လိုပါတယ်။ သိပါမှလည်း မျှတအောင် ပြုပြင်လို့ရမှာပေါ့။

ဗျူဟာတရားရ ၂၉

မသိလျှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျှတအောင် ပြုပြင်နိုင်မလဲ၊ မပြုပြင်နိုင်ပါဘူး။ မပြုပြင်နိုင်လျှင်လည်း မမျှတနိုင်ပါ။ မမျှတလျှင် တရားထူး မရနိုင်ပါ။ ဒါကြောင့် သပ္ပာယ်လေးပါး ခုနစ်ပါး အနက်က သပ္ပာယ်လေးပါးကို ဦးစွာပြောပြပါမယ်။ လိုက်ဆိုကြည့်ကြပါ။

ဥတုညီမျှ၊ မျှ ပုဂ္ဂလာ၊
လျှောက်ပတ်စာများ၊ သုံးစား တစ်ဖြာ၊
လျှောက်ပတ် တရား၊ နာကြားရခါ၊
တစ်တိုင်တည်း၊ မဂ်တွဲ ဖိုလ်ရောက်လာ။

ယောဂီတို့ဟာ တရားအားထုတ်တဲ့ အခါမှာ ကြိုတင်ပြီး သိသင့်သိထိုက်တဲ့ အကြောင်းအရာအင်္ဂါအနေနဲ့ မျှတမှု လေးပါး ဆိုတာ အခုပြောခဲ့တဲ့ -

- ၁။ ဥတုသပ္ပာယ် = အပူအအေးမျှတမှု၊
- ၂။ ပုဂ္ဂလ သပ္ပာယ် = ပုဂ္ဂိုလ်မျှတမှု၊
- ၃။ ဘောဇန သပ္ပာယ် = အစားအစာမျှတမှု၊
- ၄။ ဓမ္မဿဝန သပ္ပာယ် = တရားနာ မျှတမှု၊

ရယ်လို့ သပ္ပာယ် လေးပါးအနေနဲ့ ပြောလိုဆိုလိုရှိလျှင် ဒီလိုပြောရမယ်။ အဲဒီလေးပါးကို ယောဂီတို့မှတ်ထားပါ။ ယောဂီတို့ဟာ အဲဒီ လေးပါးသိလျှင် အားထုတ်တဲ့အခါမှာ မျှတအောင်

၃၀ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

ပြုပြင်လို့ရပါပြီ။ ပြုပြင်လို့ရလို့ မျှတရင်လည်း ယောဂီတို့
တရားရမှာပါ။

ဥတုသပ္ပါယ

အဲဒီ မျှတမှုသပ္ပါယလေးပါးတို့အထဲက ယခုအခါ အစဆုံး
ဖြစ်တဲ့ ဥတုသပ္ပါယအကြောင်းကို ဦးစွာ ဟောပြောပြပါမယ်။
အာရုံတစ်ပါးစိတ်မသွားဘဲ ထောင်နားစိုက်ကာ နာကြားကြပါ။

ယောဂီတို့၊ ယောဂီတို့ရဲ့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ အမာခံက
မဟာဘုတ် ရုပ်ဓာတ်တရားတွေပါ။ ဒီရုပ်ဓာတ်တရားတွေနဲ့
တည်ဆောက်ထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ ဖောက်ပြန်မှုတွေရှိပါ
တယ်။

ဒီမဟာဘုတ် ရုပ်ဓာတ်တွေရဲ့ ဖောက်ပြန်မှု အကြောင်း
အရင်းကို သတိပြုကြည့်လျှင် ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရလို့
အကြောင်းတရားလေးပါးကို တွေ့ရပါမယ်။

ဒီလေးပါးထဲမှာ ဥတုဆိုတဲ့ အကြောင်းတရား တစ်ပါး
ပါဝင်နေတာကို သတိပြုပါ။ ဘုန်းကြီးတို့ ဆေးလောကမှာ
‘ဥတု မနိုင် ဆေးမကိုင်နဲ့၊ ဥတု မပိုင် ဆေးမကိုင်နဲ့၊ ဥတုနိုင်မှ
ဆေးကိုင်၊ ဥတုပိုင်မှ ဆေးကိုင်’ ဆိုတဲ့ စကားရှိပါတယ်။

အဲဒီ စကားကိုထောက်ပြီး ဘုန်းကြီးက တရားအားထုတ်
ရာမှာလည်း ဒီလိုဆိုချင်ပါတယ်။ ‘ဥတု မနိုင် တရားမထိုင်နဲ့၊

ဗျူဟာမှတရားရ ၃၁

ဥတု နိုင်မှ တရားထိုင်'လို့ ဆိုချင်ပါတယ်။ နိုင် ဆိုတာက ဥတု သဘောကို သိရမယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

အချင်းချင်း မတူ

မှန်ပါတယ်။ တရားအားထုတ်တဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကိုယ်ခံအင်အား ဓာတ်သဘာဝချင်း မတူကြပါ။ အဲဒီလို မတူကြလို့ တကယ့် တကယ် တရားအားထုတ်တဲ့ အခါမှာ ဥတုအလျောက် အကျိုးရ မရ အဖြေထွက်လာပါတယ်။

အဲဒီလို အဖြေထွက်တဲ့အခါမှာ အားထုတ်လျှင် ရရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မရရမှာလဲဆိုတဲ့ အယူရှိတဲ့ တရားပြဆရာနဲ့ ကြုံဆုံ တဲ့ အခါ ယောဂီတွေကို မာန်မဲဟိန်းဟောက်လို့ ယောဂီတွေဟာ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး တရားလန်သွားတာတွေ အများကြီး တွေ့ခဲ့ရပါ တယ်။ အချို့မခံနိုင်တော့ တရားပြဆရာနဲ့ အချေအတင်ပြောပြီး လာခဲ့တာတွေလည်း တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

ဘုန်းကြီးဟာ ဒီ ဗျူဟာမှ တရားရဆိုတဲ့ တရားတော်ကို ဟောကြားတာဟာ အဲဒီအတွေ့အကြုံအရ ဟောကြားတာပါ။ ဒီတရားတော်ကို နာကြားရလျှင် အဲဒီပြဿနာတွေ ပြေရှင်းသွား ပြီး တရားအားထုတ်ရာ၌ အခက်အခဲ မတွေ့ရဘဲ တရားလန် မသွားကြရန်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဟောတာပါ။

မှန်ပါတယ်။ တချို့ယောဂီတွေဟာ အအေးဥတုနှင့် ဗျူဟ ပါတယ်။ အေးသောအချိန်မှာ တရားအားထုတ်လို့ ကောင်းပါ

၃၂ ဓမ္မဉာဏအရည်ပညာစာတ

တယ်။ အေးတဲ့အချိန်မှာ အားထုတ်လျှင် တရားကောင်း တရားတိုးတက်ပါတယ်။

အဲဒီ အအေးဥတုနှင့် မျှတပြီး အေးတဲ့ အချိန်မှာ တရားကောင်း တရားမျှတသော ယောဂီမျိုးတွေကို မာန်မဲဟိန်းဟောက်လျှင် ကြိုးစားပါလျက်သားနဲ့ ဥတုနှင့်မမျှတ၍ တရားမတက်တဲ့ အတွက် စိတ်ပျက်ပြီး လန်ပြေးတတ်ပါတယ်။

ဆရာကလည်း အပူဥတုနှင့် မမျှတလို့ တရားမတက်မှန်း မသိလို့ မာန်မဲတယ်၊ ယောဂီကလည်း ဥတုအပူနဲ့ မမျှလို့ တရားမတက်မှန်း မသိတော့ ငါကြိုးစားပါလျက်နဲ့ တရားမတက်၊ အမာန်ခံရတယ်ဆိုပြီး စိတ်ပျက်တတ်ပါတယ်။

အချို့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ အပူဥတုနှင့် မျှတပါတယ်။ ပူတဲ့ဥတု ပူတဲ့အချိန်မှာ တရားအားထုတ်လျှင် တရားအားထုတ်လို့ကောင်းပါတယ်။ တရားတိုးတက်ပါတယ်။

အဲဒီလို ယောဂီတွေဟာ အေးတဲ့ ဥတုအချိန်မှာ အားထုတ်တဲ့အခါ တရားမကောင်းပါ၊ တရားမတိုးတက်ပါ။ အဲဒီသဘောကို တရားပြဆရာရော၊ တပည့် ယောဂီပါ သိသင့်ပါတယ်။ မသိလျှင် ဖိ၍ကြိုးစားသော်လည်း ပင်ပန်းကျိုးမနပ်ဘဲ တရားလန်သွားတဲ့အဖြစ် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ယောဂီတို့အား တရားအားထုတ်တဲ့အခါ မှတ်မှတ်သားသားနဲ့ သတိထားပြီး အားထုတ်ကြည့်ပါ။ ပူချိန်၊ အေးချိန်၊ နံနက်၊ နေ့လယ်၊ ညနေ ဘယ်အချိန် တရားကောင်းလဲ

မျှတမှတရားရ ၃၃

အပူအအေးဆိုတဲ့ ဥတုတစ်ပါးပါးကို မှီဝဲအားထုတ်သဖြင့် ချမ်းသာတယ်။ မတည်ကြည်တဲ့စိတ်တွေလည်း တည်ကြည်တယ်။ တည်ကြည်တဲ့စိတ်သည်လည်း မြဲမြံခိုင်ခံ့တယ်ဆိုပါလျှင် အဲဒီ ဥတုဟာ အဲဒီယောဂီအတွက် မျှတတဲ့ ဥတုဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ဥတုမှတစ်ပါး အခြားဥတုဟာ အဲဒီယောဂီအတွက် မမျှတပါ’

ပဋ္ဌာန်းအထောက်အထား

အဲဒီ ဥတုမျှတမှ တရားရတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘုန်းကြီးတို့ ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော် ပစ္စယ နိဒ္ဒေသ ဥပနိဿယပစ္စည်းမှာ ဥတု ဘောဇနန္တိ ဥပနိဿယ ပစ္စယေနပစ္စယော’လို့ ဟောတော်မူခဲ့ ပါတယ်။

အပူအအေးဆိုတဲ့ ဥတုဟာ တရားအားထုတ်တဲ့ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ တရားရရေးကို ဥပနိဿယသတ္တိနဲ့ ထောက်ပံ့ပါတယ်။ ဒီ ဥပနိဿယ အထောက်အပံ့သတ္တိဟာ အင်မတန် အစွမ်းထက် ပါတယ်။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သင်္ကတောင့်သက်သာ တရားရရေးကို အဲဒီ ဥပနိဿယသတ္တိက ပေးပါတယ်။

ဇယားနဲ့ သဗ္ဗောဇ္ဈင်

ပြီးတော့ အထောက်အထားတစ်ခုကို ပြောရဦးမယ်ဆိုရင် ပြောစရာရှိ ပါသေးတယ်။ ယောဂီတို့ တရားအားထုတ်တယ် ဆို တာ ဗောဇ္ဈင်ဘာဝနာ ပွားများတယ်၊ ဗောဇ္ဈင်ပွားတယ်၊ ဗောဇ္ဈင် တရား အားထုတ်တယ်လို့လဲ ခေါ်ပါတယ်။

၃၄ ဓမ္မဉာဏအရှင်ပညာစောတ

အဲဒီ ဗောဇ္ဈင်တရား ပွားများအားထုတ်တဲ့နေရာမှာ အဲဒီ
ဗောဇ္ဈင်တရားဟာ ခုနစ်ပါးရှိပါတယ်။ အဲဒီခုနစ်ပါးမှာ ပဿဒ္ဓိ
သမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်ဖို့ အကြောင်းတရားဟာ -

‘ဘောဇဉ် မွန်မြတ်၊ လျှောက်ပတ် ဥတု၊

သုခ ဣရိယာ၊ ပစ္စာ ပယောဂ၊

သာရဒ္ဓ ကြည်၊ ယှဉ် အသာရဒ၊

ဝိမုတ် မှတ်သည်၊

ပဿဒ္ဓိပွားကြောင်း ခုနစ်တည်း

လို့ ခုနစ်ပါးရှိပါတယ်။ အဲဒီ ခုနစ်ပါးထဲမှာ ဥတုသုခ
သေဝနတာ - ချမ်းသာစေတတ်တဲ့ ဥတုကို မှီဝဲသော ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့
အဖြစ် လို့ ပါပါတယ်။

တရားအားထုတ်တဲ့ နေရာမှာ ဒီ ပဿဒ္ဓိ ဖြစ်ရေးဟာ
အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်။ ပဿဒ္ဓိဖြစ်မှ သုခဖြစ်မှ သမာဓိ
ဖြစ်ပါတယ်။ သမာဓိဖြစ်မှ ယထာဘူတဉာဏ် ရမှာပါ။

ဒီ ယထာဘူတဉာဏ်မှ မရလျှင် အထက်ထက်ဉာဏ်တွေ
ကို ဘယ်လိုမှ မရနိုင်ပါ။ ဒါကြောင့် ယောဂီတို့ဟာ ဥတုကိုမှတ်ပြီး
မျှတတဲ့ဥတုမှာ ပိုမိုကြိုးစားပြီး မမျှတတဲ့ဥတုမှာ အညောင်း
ပြေ သဘောထားပြီး လျော်သလိုအားထုတ်ကြပါ။

ပုဂ္ဂလ သပ္ပာယ်

ဥတုသပ္ပာယ်အကြောင်း ဒီလောက်နဲ့ပဲ နိဂုံးချုပ်ပြီး ပုဂ္ဂလ
သပ္ပာယ်အကြောင်းကို ဆက်လက်ပြီး ဟောကြားကြရအောင်ပါ။

အာရုံတစ်ပါး စိတ်မသွားဘဲ ဆက်လက်ပြီးနားစိုက်ကာ နာကြားကြပါ။

ယောဂီတို့ တရားအားထုတ်တဲ့ အလုပ်ဆိုတာ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံလို့ ကံသုံးပါးရှိတဲ့အနက်က မနောကံဆိုတဲ့ မိမိတို့ရဲ့ စိတ်အလုပ်ပါ။ အဲဒီ စိတ်အလုပ်မှာ စိတ်အနည်းငယ် အနှောင့်အယှက် တွေ့ကြုံရလျှင် တရားအားထုတ်လို့ မဖြစ်တော့ပါ။

ဒါကြောင့် တရားအားထုတ်တဲ့နေရာမှာ ဒီ ပုဂ္ဂလ သပ္ပာယ် ဗျူဟာမူဟာလည်း အလွန်ပဲ အရေးကြီးတဲ့ ဗျူဟာမူ တစ်ပါးပါ။ ဗောဇ္ဈင်ပွားကြောင်း တရားတွေမှာကြည့်လျှင် ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ဗျူဟာမူ ဟာ ဘယ်လောက်အရေးကြီး ပါဝင်နေလဲဆိုလျှင် ခုနစ်ပါးလုံးမှာ ပါဝင်ဆိုထားပါတယ်။

အဲဒီလို ခုနစ်ပါးလုံး ပါဝင်ဆိုထားတဲ့အတွက် ဒီပုဂ္ဂလ သပ္ပာယ်ဟာ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ သပ္ပာယ်တစ်ပါးလို့မှတ်ပြီး သေသေချာချာ နာကြားမှတ်သားကြပါ။

ဗောဇ္ဈင်ပွားလျှင် မဂ္ဂင်ဖြစ်ပါတယ်။ မဂ္ဂင်ပွားလျှင် ဗောဇ္ဈင် ဖြစ်ပါတယ်။ ယခု ဗောဇ္ဈင်ပွားများမှုနှင့် ပြောရလျှင် သတိ သမ္မောဇ္ဈင်ဖြစ်ဖို့ရာ ပျောက်ပျက်တဲ့ သတိရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ကြည့်ရှောင်ပြီး အာရုံသို့ကပ်၍တည်တဲ့ သတိရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မှီဝဲရပါမယ်။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် မေ့လျော့တတ်တဲ့သူကို ရှောင်ရှားပြီး

၃၆ ဓမ္မဒူတသရုပ်ပညာစောတ

မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆ အပ္ပမာဒ သတိ လက်ကိုင်ရှိတဲ့သူနဲ့သာ ပေါင်းဖော်ရပါမယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ယောဂီတို့အားထုတ်နေတဲ့ တရားကိုက သတိပဋ္ဌာန်တရားပဲဟာ။

သတိရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲမှ မိမိမှာလည်း သတိတရားတွေ တိုးပွားလာမှာပေါ့။ သတိမေ့တတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် သွားပေါင်းမိလျှင် မိမိမှာရှိတဲ့ သတိတွေတောင် ပျောက်ကုန်မှာပေါ့။

ပြီးတော့ ဓမ္မဝိစယသမ္မောဇ္ဈင်နှင့်ပတ်သက်၍ ပညာမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဝေးစွာရှောင်ကြဉ်ပြီး အမျှငါးဆယ်သော ဥဒယဝယ ပညာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မှီဝဲရပါတယ်။

ဒီ ပညာဆိုတဲ့နေရာမှာ ကျောင်းသင်ပညာကို မဆိုလိုပါလို့ မှတ်ပါ။ ကျောင်းသင်ပညာအနေ့ စာတစ်လုံးမှ မတတ်လျှင် နေပါစေ၊ ခန္ဓာ၊ အာယတန ဓာတ်သစ္စာ၌ အသိဉာဏ်သက်ဝင် နိုင်တဲ့ ပညာရှိသူကို ဒီနေရာမှာ ပညာရှိသူလို့ခေါ်ပါတယ်။

ခန္ဓာ၊ အာယတန ဓာတ်သစ္စာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အသိဉာဏ် တော့မရှိပါ။ ကျောင်းပညာတော့ များစွာတတ်ပါတယ်။ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ဒီနေရာမှာ ပညာမရှိသူလို့ဘဲ ဆိုရပါတယ်။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ဥဒယ ဝယဉာဏ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အဖြစ်အပျက်ကို ဖြစ်ကြောင်းပျက်ကြောင်းနှင့်တကွ သိမ်းဆည်း ပြီး သိရှိနိုင်တဲ့ ဉာဏ်ပညာကို ခေါ်ပါတယ်။

ပြီးတော့ ဝိရိယသမ္မောဇ္ဈင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပျင်းရိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တို့ကို ရှောင်ကြဉ်ရမယ်။ အားထုတ်အပ်တဲ့ ဝိရိယရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲရမယ်။

မျှတမှတရားရ ၃၇

မှန်ပါတယ်။ ဒီတရားအားထုတ်မှုမှာ အဓိကအကျဆုံးဟာ ဒီ ဝီရိယပါပဲ။ ဒီ ဝီရိယ မရှိလျှင် တရားအားထုတ်မှု ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ယောဂီတို့ဟာ တရားအားထုတ်တဲ့အခါမှာ မိမိတို့မှာရှိတဲ့ ဝီရိယတွေကို အကုန်အသုံးပြုပြီးအားထုတ်ကြပါ။ ယခု ဘုန်းကြီး ကြည့်ရတာ ယောဂီတို့ ဝီရိယမှာ စီးပွားရေးလုပ်တဲ့ ဝီရိယကို မမီဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဘုရားရှင်က

‘ရဟန်းတော်များ အို ချစ်သားတို့၊ ပျင်းရိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သည် လောကုတ္တရာကိုးပါးကို ရခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း အားထုတ် အပ်တဲ့ ဝီရိယရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သည်သာ လောကုတ္တရာကိုးပါးကို ရခြင်းငှာ တတ်ကောင်း၏’

လို့မိန့်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားရှင် ဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်သွားတာဟာ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ကြိုးစားအားထုတ်လို့ ရောက်သွားတာ မဟုတ်ပါ။ လေးအသချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း တိုင်တိုင် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့လို့ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွား တာပါ။ ဒါကြောင့် ယောဂီတို့လည်း ကြိုးစားအားထုတ်ကြပါ။ ဝီရိယမရှိ၊ ပျင်းရိသူကို ရှောင်ရှားပြီး ဝီရိယရှိပြီး ကြိုးစားသူနဲ့ လည်း ပေါင်းဖော်ကြပါ။

ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကြမ်းတမ်းခေါင်းပါးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ကြဉ်ရှောင်ရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ကြမ်းတမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ဗောဓိပင်ကို ဖူးမြင်ရာအခါ၊ စေတီတော်ကို ဖူး

၃၈ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

မြင်ရာအခါ၊ ထေရ်ကို ဖူးမြင်ရာအခါတို့မှာ မရှိသေဘူး၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးတို့၌ ကြည်ညိုခြင်းဆိုတဲ့ အဓမ္မ၊ အလျော်မရှိဘဲ မြည်းကျောက်ကုန်းနဲ့တူတဲ့ ကြမ်းတမ်းသူကို ရှောင်ရပါမယ်။

နူးညံ့ပြေပြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မှီဝဲရပါတယ်။ နူးညံ့ပြေပြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့၌ ကြည်ညိုခြင်းများတဲ့ နူးညံ့တဲ့စိတ်ရှိတဲ့ ပြေပြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ခေါ်ပါတယ်။

အကျဉ်းချုပ်ပြောရလျှင် မိမိအားထုတ်နေတဲ့ တရားအလုပ်မှာ အထောက်အကူမဖြစ်တဲ့ သဒ္ဓါပျက်၊ အားထုတ်မှုပျက်အောင် ပြုတတ် ပြောတတ်သူတွေဟာ ရှောင်ရမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ။

မိမိအားထုတ်နေတဲ့ တရားအလုပ်တွေအတွက် သဒ္ဓါတက်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ချင်အောင် အကူအညီပေးသူများကို ပေါင်းသင်းရပါမယ်။ ပဿဒ္ဓိ သမ္မောဇ္ဈင်မှာလည်း အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ရှောင်ရ ပေါင်းရပါတယ်။

သမာဓိ သမ္မောဇ္ဈင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကောင်းစွာအာရုံ၌ ထားအပ်ပြီးတဲ့ စိတ်မရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုရှောင်ကြဉ်ပြီး ကောင်းစွာအာရုံ၌ ထားအပ်ပြီးတဲ့ စိတ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲရပါမယ်။

တိုတိုပြောရလျှင် တည်ကြည်တဲ့ သမာဓိ မရှိသူကို ရှောင်ပြီး တည်ကြည်တဲ့ သမာဓိရှိသူကို မှီဝဲရပါမယ်။ ဒါမှ မိမိမှာ တည်ကြည်မှုမရှိသေးတဲ့ သမာဓိတွေ တည်ကြည်လာမှာပေါ့။

တည်ကြည်ပြီးသား သမာဓိတရားတွေ တည်တံ့ကာ အတိုင်းထက် အလွန် တိုးပွားလာမှာပေါ့။

ဥပေက္ခာ သမ္မောဇ္ဈင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သတ္တဝါသင်္ခါရတို့ကို လျစ်လျူရှုတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲရပါမယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ အချို့လူတွေဟာ သားသမီးအစရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ငါ့ဥစ္စာဟူ၍ ပြုတယ်၊ ငါ့ဥစ္စာဟူ၍ စွဲလန်းတယ်၊ ငါ့ဥစ္စာဟူ၍ ချစ်ခင်စုံမက် နှစ်သက်တယ်။

အချို့ ရဟန်းတွေဟာ မိမိရဲ့အနီးနေ တပည့်၊ ဥပဇ္ဈာယ် တပည့်အစရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မိမိကိုယ်တိုင် မိမိလက်ဖြင့်သာ လျှင် ဆံပင်ရိတ်ပေးခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ပြုပေးတတ်ပါတယ်။ တစ်ခဏမျှ မမြင် မတွေ့ရလျှင် ငါ့တပည့် ဘယ်မှာနည်းဟု တုန်လှုပ်သော သမင် ကြည့်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ဟိုမှ ဤမှ တုန်လှုပ် ရှာဖွေတတ်ပါတယ်။ သူတစ်ပါးတွေရဲ့ ဆံပင်ရိတ်ချင်လို့ ဒီကိုရင် လွှတ်ပေးပါဆိုလျှင် ငါတို့တောင်မခိုင်းရက်ဖူး လွှတ် မပေးနိုင်လို့ ပြောသူများကို သတ္တဝါအချစ်များသူများရယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

သင်္ကန်း၊ သပိတ်အစရှိသည်တို့ကို မြတ်နိုးအားကြီးတယ်၊ သူတစ်ပါးတွေရဲ့လက်ဖြင့် သုံးသပ်ခြင်းငှာ အခိုက်အတန့်မျှပင် မပေးရက်၊ ငါတို့သော်မှ ဒီပစ္စည်းကို ဥစ္စာကဲ့သို့ပြုကြပြီး မသုံး ဆောင်ကြပါပဲ သင်တို့အား ဘယ်မှာပေးနိုင်ပါအံ့နည်းလို့ ပြောဆို တတ်သူများကို သတ္တဝါသင်္ခါရ အချစ်များသူများရယ်လို့ ခေါ်ပါ တယ်။

၄၀ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

အဲဒီလို သတ္တဝါ၊ သင်္ခါရတို့မှာ အချစ်များသူများကို ရှောင်ရှားပြီး သတ္တဝါ သင်္ခါရတရားတွေမှာ လျစ်လျူရှုတတ်သူများကို မှီဝဲပေါင်းသင်းပြီး အားထုတ်ရမှာပါ။

အချုပ်ပြောရလျှင်

တိရစ္ဆာန်စကားကို ပြောလေ့မရှိတဲ့ သီလ စသော ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အမှီပြုပြီး မိမိမှာ မတည်ကြည်တဲ့ သမာဓိ တည်ကြည်လာတယ်။ တည်ကြည်စိတ်ဟာ မြဲမြံခိုင်ခံ့တယ်ဆိုလျှင် အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မိမိအတွက် မျှတပါတယ်။ ပျင်းရိဖင်နဲ့ အချိန် ဆွဲပြီး တိရစ္ဆာန်စကား ပြောကြားမွေ့လျော် ပျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မိမိအတွက် မမျှတပါ။ ညွှန်ရေသည် ရေကြည်ကို နောက်ကျစေ သကဲ့သို့ မိမိရဲ့ အစီးအပွားကို ဖျက်ဆီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မိမိ အတွက် မမျှတတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါတယ်။

ပဋ္ဌာန်းနည်း

ယောဂီတို့၊ တရားအားထုတ်တဲ့ နေရာမှာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ တရားရရေးကို 'ပုဂ္ဂလောပိ ဥပနိဿယ ပစ္စယေန ပစ္စယော' ဆိုတဲ့ ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော် ပစ္စယနိဒ္ဒေသ ဥပနိဿယပစ္စည်းကိုထောက်ရှု လျှင် ဥပနိဿယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုကြောင်း သိနိုင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ယောဂီတို့ဟာ တရားအားထုတ်တဲ့ နေရာမှာ မိမိတို့နှင့် ပေါင်းသင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ယခုပြောခဲ့တဲ့ အကြောင်း အရာ အင်္ဂါလက္ခဏာတွေနှင့် စိစစ်ပြီး ပေါင်းသင်း အားထုတ် ကြပါ။

သောတာပန်အင်္ဂါ

ပြီးတော့ သောတာပန်ဖြစ်ကြောင်း အင်္ဂါလေးပါး ဆိုရာမှာ လည်း သမ္ပုရိသုပ နိဿယ - သူတော်ကောင်းကို မှီဝဲရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ သူတော်ကောင်းဆိုတာဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ မှီဝဲထိုက်တဲ့ သူတော်ကောင်းဆိုတာ ခုနကပြောခဲ့တဲ့ အင်္ဂါတွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သူတော်ကောင်းဆိုလျှင် တော်လောက်ပါပြီ။

ဓာတ်တူရာ ပေါင်း

ဒေဝဒတ်ဟာ ဘုရားရှင်ထံတော်ပါးမှ ခွဲခွာထွက်သွားပြီး တဲ့နောက် ရဟန်းတော်တွေ သူ့အစုနှင့်သူ ပေါင်းသင်းကြတာ ကြည့်ရှုပြီးတော့ ဘုရားရှင်က သူ့အစုနှင့်သူ နေထိုင်ပေါင်းသင်း ကြတာကို လက်ညှိုးညွှန်ပြီး -

ရဟန်းတော်များ အို ချစ်သားတို့၊ သတ္တဝါဟေ့သည် ဓာတ်တူရာသာ ပေါင်းသင်းကြတယ်၊ ဟောဟိုမှာ ကြည့်ကြစမ်း၊ သာရိပုတ္တနောက်လိုက် ရဟန်းငါးရာတို့သည် သာရိပုတ္တကဲ့သို့ပင် ပညာကြီးတဲ့ ရဟန်းတွေချည်းပဲ’

‘မောဂ္ဂလာန်နောက်လိုက် ရဟန်းငါးရာတို့သည် မောဂ္ဂလာန် ကဲ့သို့ပင် တန်ခိုးကြီးတဲ့ ရဟန်းတွေချည်းပဲ၊ ကဿပ နောက်လိုက် ရဟန်းတော်ဟဲ့သည် ကဿပကဲ့သို့ပင် ဓုတင်ဆောင် ရဟန်း တော်တွေချည်းပဲ’

၄၂ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

‘အနုရုဒ္ဓနောက်လိုက် ရဟန်းငါးရာတို့သည် အနုရုဒ္ဓကဲ့သို့ ပင် ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ရ ရဟန်းတော်တွေချည်းပဲ၊ ကုမာရကဿပ နောက်လိုက် ရဟန်းတော် ငါးရာတို့သည် ကုမာရကဿပ ကဲ့သို့ပင် ဓမ္မကထိကတွေချည်းပဲ’

‘အာနန္ဒာနောက်လိုက် ရဟန်းငါးရာတို့သည် အာနန္ဒာ ကဲ့သို့ပင် ဗဟုသုတရှိတဲ့ ရဟန်းတော်ချည်းပဲ၊ ဒေဝဒတ်နောက် လိုက် ရဟန်းငါးရာတို့သည် ဒေဝဒတ်ကဲ့သို့ပင် အလိုဆိုးရှိကြတဲ့ ရဟန်းတော်တွေချည်းပဲ’

လို့ မိန့်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဓာတ်တူရာ ပေါင်းတယ်ဆိုတာ မကောင်းတဲ့လူအချင်းချင်း ပေါင်းကြတယ်၊ ကောင်းတဲ့လူ အချင်းချင်း ပေါင်းကြတယ်၊ မေ့သူချင်း ပေါင်းကြတယ်၊ မမေ့သူချင်း ပေါင်းကြတယ်၊ အဲဒါမျိုးကို ဓာတ်တူရာ ပေါင်းကြတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

မိမိရဲ့ တရားအားထုတ်မှုအလုပ်ကို အထောက်အကူမပြုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မိမိနှင့် ဓာတ်မတူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ။ အထောက်အကူပြုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဓာတ်တူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ။

တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြောတာရှိပါတယ်။ မင်းတို့ဟာ ငယ်ငယ် ရှိပါသေးတယ်၊ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ လူကြီးတွေ လုပ်တဲ့ အလုပ်တဲ့။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ တရားအားထုတ်သူနှင့် မမျှတတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့မှတ်ပါ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ မပေါင်းသင်း ထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပါ။

ဘောဇန သပ္ပာယ်

ကဲ၊ ဒီလောက်ဆိုလျှင် ပုဂ္ဂလ သပ္ပာယ်အကြောင်း တော်လောက်ပါပြီ။ ယခု ဆက်လက်ပြီး ဘောဇနသပ္ပာယ်အကြောင်း ပြောဟောရအောင်ပါ။ အာရုံတစ်ပါး စိတ်မသွားဘဲ ထောင်နား စိုက်ကာ ဆက်လက်ပြီး နာကြားကြပါ။

ဘောဇဉ်မှာ အချို့ ယောဂီတွေအတွက် အချို့နှင့် မျှတတယ်၊ အချို့ ယောဂီတွေအတွက် အချဉ်နှင့် မျှတတယ်၊ အဲဒီလို မိမိနှင့် မျှတတဲ့ ဘောဇဉ်ကို မှီဝဲသုံးဆောင်ရမှ တရားရပါတယ်။

အဲဒီအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အထောက်အထား သာဓက တစ်ခု အကျဉ်းချုပ်ပြောပါဦးမယ်။ ဘုရားရှင် လက်ထက်တော် အခါကပေါ့။ ရဟန်းတော် အပါး ခြောက်ဆယ်တို့ဟာ ကောသလ တိုင်းထဲက မာတိကရွာကြီးကို အမှီဂေါစရဂါမ်ပြုပြီး တရားအား ထုတ်နေကြပါတယ်။ အဲဒီရဟန်းခြောက်ဆယ်တို့အနက် ဦးဆောင် ထေရ်ကြီးက

‘ငါ့ရှင်တို့၊ ငါတို့မှာ အပါယ်တံခါး ဟင်းလင်းပွင့်လျက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆမနေကြပါနှင့်၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ အထံတော်မှလဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းတောင်းလာပြီး မေ့လျော့ ပေါ့ဆစွာ အားထုတ်လို့ မသင့်လျော်ပါ၊ အကြောင်းထူးမရှိဘဲနှင့် နှစ်ပါး မပေါင်းဆုံဘဲ တစ်ပါးချင်း ဧကစာရီ ကြိုးစားအားထုတ်ကြပါ၊ ဒေသနာကြားလိုသောအကြောင်း ယုံမှားသံသယကို မေးမြန်း စရာအကြောင်း ဥပုသ်ပြုခြင်းစသော အကြောင်းကြုံမှသာ ဆုံကြ

၄၄ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

စတမ်း၊ အခြားသော အကြောင်းထူးရှိလျှင် အချက်ပေး ခေါင်း
လောင်း ထိုးမှ ဆုံကြစတမ်း

လို့ ဩဝါဒပေးပြီး ကတိကဝတ် ထားကြပါတယ်။ အားလုံး
သဘောတူပြီး မိမိတို့နေရာအသီးသီးမှာ ဧကစာရီ တစ်ပါးချင်း
မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆ အားထုတ်နေကြပါတယ်။

နှုတ် မလွန်သင့်

တစ်နေ့ အဲဒီရဟန်းတော်များ ဆွမ်းခံ ဂေါစရဂါမ်ရွာမှ
ရဟန်းတော်တွေကို အထူးဂရုစိုက်ပြီး ပြုစုကျွေးနေတဲ့ မာတိကာ
မာတာ ဒကာမကြီးရောက်လာပြီး ဝတ်ပြုလှူဒါန်းကာ

‘အရှင်ဘုရားတို့၊ အရှင်ဘုရားတို့အားထုတ်တဲ့ တရားတော်
တွေကို တပည့်တော်လည်း အားထုတ်ချင်ပါတယ်၊ တပည့်တော်
တို့ အားထုတ်လို့ရပါသလား၊ အားထုတ်လို့ရလျှင် တပည့်တော်
အားလည်း အားထုတ်ပုံ အားထုတ်နည်း သင်ပေးတော်မူကြပါ၊
တပည့်တော်အားထုတ်ပါရစေ’

လို့ လျှောက်ထားတော့ အားထုတ် နိုင်ကြောင်း အမိန့်ရှိကာ
မာတိကာမာတာ ဒကာမကြီးအား ရဟန်းတော်တွေက တရား
အားထုတ်ပုံ အားထုတ်နည်းကို သင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒကာမ
ကြီးလည်း မှတ်မှတ်သားသားနဲ့ သင်ယူသွားပါတယ်။

ဒကာမကြီးဟာ သင်ယူပြီးတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို မမေ့
မလျော့ မပေါ့မဆနှင့် ကြိုးစားအားထုတ်ရာ နှစ်ရက်သုံးရက်မျှနှင့်

အနာဂါမ်အဖြစ်သို့ ရောက်သွားတဲ့အခါ အဘိညာဉ်တွေပါ ရရှိတော့ အတော် အဖိုးတန်ပါတယ်။ ဒကာမကြီးဟာ 'တရား အရသာဟာ အင်မတန်မွန်မြတ်ပါလား၊ အရသာတကား အရသာ တွေထဲမှာ ဒီတရားအရသာနဲ့ တူတဲ့အရသာ မရှိပါကလား'လို့ သိပြီး ငါ့သားတော် ရဟန်းတော်တွေဟာ ဒီလောက် မွန်မြတ်တဲ့ တရားအရသာတွေကို ဘယ်တုန်းက ခံစားခဲ့ရသလဲ'လို့ အဘိညာဉ် စွမ်းအင်နဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။

အဲဒီလို ကြည့်လိုက်တော့ ရဟန်းတော် အပါးခြောက်ဆယ် လုံး တစ်ပါးမျှ မဂ်ဖိုလ်တရားအထူးကို မရသေးဘဲ အားလုံး ပုထုဇဉ်ချည်းပဲဆိုတာတွေ သိရပါတယ်။

ယခုခေတ် တရားအားထုတ်မှု ခေတ်စားလာချိန်မှာ တချို့က မိမိကိုယ်မိမိ အရိယာထင်စေချင်တယ်၊ အဲဒီလို ထင်စေချင်တော့ ပုထုဇဉ် တရားပြဆရာသည် ယောဂီကို အရိယာဖြစ်အောင် တရားမပြနိုင်ဘူး။ အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်ကမှ အရိယာဖြစ်အောင် တရားပြနိုင်တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။

အဲဒီလိုပြောတဲ့ အပြောဟာ အတော်ကြောက်စရာ ကောင်း ပါတယ်။ ဒါ မိမိကိုယ်မိမိ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်လို့ ဝန်ခံရာရောက်နေ တဲ့ စကားပါ။ ပြောသူကိုယ်တိုင် မရိုးသားရာ ရောက်နေပါတယ်။

ယခု ဒီမှာကြည့်ပါ။ ရဟန်းတော် အပါးခြောက်ဆယ်လုံး ပုထုဇဉ်တွေချည်းပါပဲ။ သူတို့ပေးလိုက်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းအတိုင်း အားထုတ်တဲ့ ဒကာမကြီးဟာ အနာဂါမ်ဖြစ်သွားပါပြီ။

၄၆ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

ဘုရားကမ္မဋ္ဌာန်း

ရဟန်းတော်တွေ အားထုတ်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဟာ ဘုရားရှင် ပေးတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းပါ။ အဲဒီ ရဟန်းတော်တွေက ဒကာမကြီးကို ပေးလိုက်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဟာလည်း ဘုရားရှင်ရဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းပါပဲ။ ပေးသူသာ ကွာပါတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားဟာ မကွာပါဘူး။

ဒါကြောင့် ‘ပုထုဇဉ်က တရားမပြနိုင်၊ အရိယာမှ တရားပြ နိုင်တယ်’လို့ပြောလျှင် မသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပြောသူကို အရိယာ ထင်ပြီး အထင်ကြီးချင်ကြီးမယ်၊ သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ဒီပြော တဲ့သူမှာ မပြောကောင်းတဲ့ စကားကို ပြောတဲ့အတွက် သီလ တောင် မရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ သိသွားပါတယ်။

မဟာသီဝ ထေရ်

အဲဒါနှင့်ပတ်သက်၍ သာဓကတစ်ခုပြောပါဦးမယ်၊ မဟာ သီဝထေရ်ကြီးဆိုတာ နာမည်ကျော် တရားပြဆရာကြီးပေါ့။ သူကတော့ ပုထုဇဉ်ပဲရှိပါသေးတယ်။ သူဟာ ဘယ်လောက် တရားပြကောင်းသလဲဆိုလျှင် သူတရားပြလို့ ရဟန္တာဖြစ်သွား ကြတာချည်းပဲ ရဟန္တာပေါင်း သုံးသောင်းရှိပါတယ်။

သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်တွေ မပါသေးပါဘူး။ အဲဒီလောက် တရားပြကောင်းပါတယ်။ သူကိုယ်တိုင်အားထုတ် တော့ အနှစ်သုံးဆယ်ကြာမှ အာသဝေါကုန်ခန်း ရဟန္တာဖြစ်ပါ တယ်။

အဲဒီ အနှစ် ၃၀ အားထုတ်တာဟာ ပေါ့ပေါ့ဆဆ အားထုတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပထမတစ်ဝါတွင်း အားထုတ်လို့မရတော့ ‘ငါ တရားမရလေခြင်း’ဆိုပြီး ဣရိယာပုတ် လေးပါးမှာ အိပ်တဲ့ ဣရိယာပုတ်ကိုပယ်ပြီး ထိုင် ရပ် သွား ဣရိယာပုတ် သုံးပါးတည်းနှင့်ပဲ ကြိုးစားပြီးအားထုတ်ပါတယ်။

ယခု ယောဂီတွေ အားထုတ်တဲ့ ရက်က ၁၀ ရက်နော်၊ အားထုတ်တဲ့ ဣရိယာပုတ်က လေးပါး၊ အဲဒီလိုဆိုတော့ မဟာ သိဝထေရ်ကြီးရဲ့ လုံ့လ၊ ဝီရိယကို မိပါရဲ့လား။ မမိပါဘူး။ မိမိတို့က ၁၀ ရက်တည်းဆိုတော့ မအိပ်မနေတောင် ကြိုးစားဖို့ ကောင်းပါတယ်။

အဲဒီ သာဓကကို ဘာကြောင့်ပြရတာလဲဆိုလျှင် နှုတ်မလွန်စေချင်လို့ပါ။ ‘အရိယာမှ အရိယာဖြစ်အောင် တရားပြနိုင်တယ်’လို့ အရိယာမဟုတ်ဘဲ အရိယာလို့အထင်ကြီးအောင် ဝါကြွားနေသူများကို သိစေချင်လို့ ပြောပြရတာပါ။

ဗျာကုတ ဘောဇဉ်

ကဲ၊ အဲဒီစကားတွေကို အဲဒီလောက်နဲ့ပဲ ပြီးပါစေတော့။ ခုနက အနာဂါမ် ဒကာမကြီးအကြောင်းကို ဆက်လက်ပြီး ပြောကြရအောင်၊ အဲဒီဒကာမကြီးက ရဟန်းတော်တွေ အပါး ခြောက်ဆယ်လုံး ပုထုဇဉ်တွေချည်းမှန်းသိရတော့

ဘယ့်နှယ့်လဲ၊ သူတို့ပြပေးတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို နည်းယူပြီး

၄၈ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

အားထုတ်တဲ့ငါကတော့ အနာဂါမိဖြစ်သွားပြီ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းပေးတဲ့ ငါ့သားတော် ရဟန်းတော်တွေကတော့ ပုထုဇဉ်တွေချည်းပါလား၊’

ဘယ်နှယ့်လဲ၊ ဒီရဟန်းတော်တွေ ကြိုးစားအားမထုတ်ဘူး လားလို့ ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ပါးချင်း ဧကစာရီနေပြီး ကြိုးစား အားထုတ်နေကြပါတယ်။

ကမ္မဋ္ဌာန်းကလည်း မှန်ပါတယ်။ ကြိုးလည်း ကြိုးစားအား ထုတ်ကြပါတယ်။ ‘ဘာများလို့နေလို့ တရားမရလဲ’ လို့ ဆက်လက် ကြည့်လိုက်တော့ ဘောဇန သပ္ပာယ် မမျှတလို့ တရားမရတာ လို့ မြင်ပါတယ်။ သပ္ပာယ်အများမှာ ဒီ ဘောဇနသပ္ပာယ် တစ်ခု မမျှတတာနဲ့ တရားမရတာကို မြင်ပါတယ်။

အဲဒီလိုမြင်တော့ မာတိကာမာတာ ဒကာမကြီးဟာ ည ဘက်မှာ အဲဒီရဟန်းတော်တွေရဲ့စိတ်ကို သူ့ရဲ့ အဘိညာဉ်မျက်စိ နှင့် တစ်ပါးချင်းကြည့်ပါတယ်။ သူတို့အလိုရှိတဲ့ ဘောဇဉ်ကို နံနက်မှာ စီမံပြီး ချက်ပြုတ်လောင်းလှူပါတယ်။

ရဟန်းတော် အပါးခြောက်ဆယ်တို့ဟာ သူတို့အလိုရှိတဲ့ သူတို့နှင့်မျှတတဲ့ ဘောဇဉ်တွေကို မှီဝဲသုံးဆောင်ရတော့ တစ်နေ့ လေးငါးပါး ရဟန္တာဖြစ်ကြတယ်။ သီတင်းမကျွတ်မီ ရဟန်းတော် ခြောက်ဆယ်လုံးဟာ အာသဝေါကင်းကွာ ရဟန္တာဖြစ်သွားကြ ပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ ရဟန်းတော်တွေက ဪ၊ ဒီ မာတိကာမာတာ ဒကာမကြီးဟာ ငါတို့ရဲ့အပေါ်မှာ ကျေးဇူးကြီးမားလေစွ၊ ငါ

တို့နဲ့ မျှတမဲ့ ဘောဇဉ်ကို ကပ်လှူသဖြင့် ငါတို့မှာ ဘောဇန သပ္ပာယ် မျှတပြီး တရားရလေခြင်း'လို့ ကျေးဇူးကိုသိမြင်ကြ ပါတယ်။

ဘောဇန သပ္ပာယ် မျှတမှုဟာ အင်မတန် အရေးကြီးပါ တယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးက စဉ်းစားတယ်။ ငါ ယောဂီဒကာမ ကြီးတွေကို အရင် တရားရစေချင်တယ်။ ဒါမှ သူတို့က အဘိညာဉ် နှင့်ကြည့်ပြီး ဘုန်းကြီးတွေ ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ အစာကို ချက်ပြုတ် ဆက်ကပ်လှူဒါန်းတော့ ဘုန်းကြီးတွေ တရားရမယ်ပေါ့။

အညတရ ရဟန်း

နောက်အကြောင်းသာဓက တစ်ခုကို ပြောပါရစေဦး။ ဘုရားရှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်မှာ သီတင်း သုံးတဲ့အခိုက်ပေါ့။ ဝိပဿနာတရား ကြိုးစားအားထုတ်တဲ့ အညတရ ရဟန်း တော် တစ်ပါးမှာ နားကိုက်ရောဂါ ဖိစီးနှိပ်စက် ခံနေရပါတယ်။ ကိုယ်မခန့်ကျန်း၍ စိတ်မချမ်းသာ၊ ဝိပဿနာတရား မပွားများနိုင် ဖြစ်နေပါတယ်။

ဘုရားရှင်က အဲဒီရဟန်းတော်ကို မာဂဓ လယ်တောသို့ ဆွမ်းခံကြွခိုင်းပါတယ်။ ရဟန်းတော်ကလည်း အရှည်ကိုမြင် တော်မူတဲ့ ဘုရားရှင်သည် ငါရဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာဖြစ်မှုကို ဧကန်အမှန်မြင်လို့ မာဂဓ လယ်တော ဆွမ်းခံလွှတ်တာဖြစ်မယ် လို့ စဉ်းစားပြီး 'ကောင်းပါပြီ မြတ်စွာဘုရား'လို့ ဝန်ခံပြီး ကြွသွားပါတယ်။

၅၀ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

လယ်ထဲမှာ ဆွမ်းခံရပ်တော့ လယ်ခံရှင်လယ်သမားကြီးက ထမင်းပြင်ပြီး ‘အနည်းငယ် အပန်းဖြေပြီးမှ စားအံ့’ လို့ အပန်းဖြေ ခြေလက်ဆေးနေစဉ် ရဟန်းတော် ဆွမ်းရပ်တာမြင်တော့ ကြည်ညို သဒ္ဓါဖြစ် သပိတ်ယူပြီး ပင့်လျှောက်ကာ ဆွမ်းကပ်ပါတယ်။

ရဟန်းတော်မှာ အစာအာဟာရ သပ္ပာယ် မျှတမှုကြောင့် အဲဒီဆွမ်းကို အတန်ငယ်စားစဉ်ပင်လျှင် နားကိုက်ရောဂါ ပျောက် ငြိမ်းသွားပါတယ်။ ရေအေးအေး အိုးတစ်ရာနှင့် ချိုးဘိသကဲ့သို့ အေးငြိမ်းချမ်းသာ ဖြစ်သွားပါတယ်။

ရဟန်းတော်မှာ မျှတသော အစာအာဟာရ အစွမ်းဖြင့် စိတ်ချမ်းသာမှုရရှိပြီး ဆွမ်းစားဆဲမှာ ဝိပဿနာအစွမ်းဖြင့် မိမိစိတ် ကို ရုပ်၊ နာမ်၊ ခန္ဓာသို့ ရှေ့ရှုညွတ်ကာ ရှုပွားအားထုတ်ရင်း ဘုဉ်းပေးသော် ဆွမ်းစားမပြီးမီ အာသဝေါကုန်ခန်း ရဟန္တာအဖြစ် သို့ ရောက်ပါတယ်။

ယောဂီတို့ အဲဒီမှာကြည့်ပါ။ ဆွမ်းစားစဉ် ရဟန္တာဖြစ် တယ်ဆိုတော့ အချိန်ကာလမကြာပါ။ ဒါကြောင့် တရားအားထုတ် တဲ့အခါမှာ အချိန်ကာလ အတိုအရှည် ကြာ မကြာဟာ ပဓာန မဟုတ်ဘူးလို့ သိထားပါ။ မျှတမှုဟာ ပဓာနလို့သိထားပါ။

အကယ်၍ ဒီရဟန်းတော်မှာ အစာအာဟာရမမျှတပါလျှင် နားကိုက်ရောဂါလည်း မပျောက်နိုင်ပါ။ ရဟန္တာလည်း မဖြစ်နိုင် ပါ။ ဒါကြောင့် ယောဂီတွေဟာ အစာအာဟာရနှင့်ပတ်သက်ပြီး သတ်မှတ်ချက်မထားပါနှင့်။ မိမိနှင့် မျှတမယ့် အစာအာဟာရကို

သုံးဆောင်မှီဝဲပြီး တရားအားထုတ်ပါ။ တရားရမှုက ပဓာနပါ။
အစာအာဟာရ မျှတမှ တရားရမှာပါ။

ပဋ္ဌာန်းနည်း

ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ ထို ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်
ကို သတိပြုကြည့်ပါ။ ယခုခေတ် ပဋ္ဌာန်းပွဲတွေ ခေတ်စားပြီး
ရွတ်ပွားနေကြပါတယ်။ အဲဒီ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော် ပစ္စယနိဒ္ဒေသ
ဥပနိဿယပစ္စည်းမှာ ‘ဥတုဘောဇနမ္ပိ ဥပနိဿယ ပစ္စယေန
ပစ္စယော’လို့ ဟောတော်မူခဲ့ပါတယ်။

ဘောဇဉ်ဟာ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ တရားထူး ရရေးကို
ဥပနိဿယ သတ္တိနဲ့ အားပေးထောက်ပံ့ပါတယ်။ ယောဂီတို့မှာ
အဲဒီ အထောက်အပံ့ မရလျှင် ဘယ်လိုမှ တရားထူးမရနိုင်ပါဘူး၊
ဒါကြောင့် ယောဂီတို့ဟာ အစာ အာဟာရနှင့် ပတ်သက်ပြီး
‘ဘာဟင်းမှစားမယ်’လို့ မချုပ်ကိုင် မသတ်မှတ်ဘဲ မျှတတဲ့အစာ
အာဟာရကို စားသုံးပြီး တရားအားထုတ်ကြပါ။ ဘုရားရှင်က

‘ရသေစ နာနုဂိဇ္ဈေယျ - အရသာ၌ တပ်မက်တဲ့ လျှပ်ပေါ်
လော်လည်မှုကိုပယ်၍ ရရှိသော ဆွမ်းစသော အစာအာဟာရ၌
ဝန်ကို ဆောင်လိုသောကြောင့် မိမိလှည်းဝင်ရိုးကို ဆီလိမ်းသော
ဥပမာ၊ ကန္တာရခရီးကို လွန်ခြင်းငှာ အလိုရှိသောကြောင့် မိမိရဲ့
ချစ်လှစွာသော သားလေးရဲ့အသားကို စားသောက်သော မိဘတို့ရဲ့
ဥပမာကဲ့သို့ အစာအာဟာရ၌ ရသတဏှာကိုပယ်ရှား၍ ဆင်ခြင်
လျက် စားသောက်ရာ၏’

၅၂ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

လို့ ဟောထားတော်မူခဲ့ပါတယ်။ ယောဂီတို့ အဲဒီ ဒေသနာတော်ကို အသေအချာသတိပြုပါ။ အစာအာဟာရ၌ ရသတဏှာကို ပယ်ရှားရမှာနော်၊ အစာအာဟာရကို ပယ်ရှားရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အချို့တွေမှာ ရသတဏှာကိုမပယ်ဘဲ အာဟာရကို ပယ်နေတာ အများကြီးတွေ့ရပါတယ်။ အချို့က သက်သတ်လွတ်စားမှ တရားရမယ်ဆိုပြီး အစာအာဟာရကို ပယ်နေကြပါတယ်။ အပါယ်ချတာဟာ အစာအာဟာရက အပါယ်ချတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရသတဏှာက အပါယ်ချတာပါ။

ဇောဇ္ဈင်ပွားကြောင်း

ပြီးတော့ ဒီတရားအားထုတ်နည်းကို ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ ဟို မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်တော် ဗောဇ္ဈင်ပိုင်းအဖွင့်မှာ ပဿဒ္ဓိဗောဇ္ဈင်ဖြစ်ကြောင်း ခုနစ်ပါးကို ပြတဲ့နေရာမှာ ဗောဇ္ဈင်မွန်မြတ်လို့ တစ်နံပါတ်က ပြခဲ့ပါတယ်။

ပါဠိလိုပြောလျှင် ပဏီတ ဘောဇန သေဝနတာ လို့ ပြပါတယ်။ မြန်မာလိုကတော့ ‘မြတ်သော ဘောဇဉ်အစာအာဟာရကို မှီဝဲတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်’ လို့ဆိုပါတယ်။

မြတ်သောဘောဇဉ်ဆိုတာ ထောပတ်ဆွမ်း၊ အုန်းဆွမ်းစတဲ့ ဆွမ်းမျိုး၊ ဝက်သားဟင်း၊ ကြက်သားဟင်းစတဲ့ အစာအာဟာရမျိုးကို မခေါ်ဆိုပါ။ ဆွမ်းအနေနဲ့ ကြမ်းကြမ်းနုနု ပျော့ပျော့မာမာ၊

မျှတမှတရားရ ၅၃

ဟင်းအနေနဲ့ အသားဟင်းဖြစ်ဖြစ် အသားလွတ်ဟင်းဖြစ်ဖြစ် မိမိနဲ့မျှတတဲ့ ဆွမ်းဟင်းကို မွန်မြတ်တဲ့ ဘောဇဉ်လို့ခေါ်ပါတယ်။

စကားပုံတစ်ခုရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ‘ခံတွင်းကောင်းလျှင် ဟင်းကောင်းချည်းပဲ’ ဆိုတာလေ၊ သိပ်ပြီးအဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ မိမိနဲ့မျှတတဲ့ အစာအာဟာရဟာ မိမိအတွက် ဟင်းကောင်း ချည်းပါပဲ၊ အမွန်အမြတ်ကြီးပဲလို့ သဘောထားပြီး ရှုပွားပြီး စားသုံးကြပါ။

မိမိနဲ့မျှတတဲ့ အစာအာဟာရမဟုတ်က မည်မျှပင် အရသာ ရှိပြီး ကောင်းမွန်စေကာမူ မစားသုံးဘဲ ရှောင်ရှားပါ။ ဘာဖြစ် လို့လဲမေးလျှင် အစားမတော်တစ်လုတ်ဆိုတာ ရှိတာကြောင့်ပါ။

အချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အသားစားမှုကို အပြစ်အမျိုးမျိုး ပြောပြီး သက်သတ်လွတ်စားကြပါတယ်။ မိမိတို့သာ မြတ်သလို ပြောကြပါတယ်။ နေမကောင်းတဲ့အခါမှာ အသားဓာတ်ပါတဲ့ ဆေးတွေ သွင်းကြပါတယ်။ အဲဒါ သိသိချည်းနဲ့ သွင်းကြတာ၊ စားကြတာပါ။

ယောဂီတို့ ဘယ်အလုပ်မှာဖြစ်ဖြစ် တစ်ဖက်စွန်းမရောက် ပါစေနဲ့။ တစ်ဖက်စွန်းရောက်လျှင် တရားမရနိုင်ပါ။ ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားရှင်ဟာ အစွန်းပယ်ပြီး အလယ်လမ်းက လျှောက်ခဲ့လို့ ဘုရားဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရား ဖြစ်လျှင်ဖြစ်ချင်း ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့အား တရားဦးဟောတော့ အစွန်းပယ်ပြီး အလယ်လျှောက်ဖို့ အရေး တကြီး ဟောခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကို ယောဂီတို့သတိပြုကြပါ။

၅၄ ဓမ္မသုတအရှင်ပညာဇောတ

မျက်ခြည် မပြတ်စေဘဲ ဘုရားရှင်ရဲ့ အလယ်လမ်းကို လျှောက်ကြပါ။

ဓမ္မဿဝန သပ္ပါယ

ယောဂီတို့ ဒီလောက်ဆိုလျှင် ဘောဇနသပ္ပါယနှင့် ပတ်သက်၍ သိလောက်ပါပြီ။ ယခုဆက်လက်ပြီး ဓမ္မဿဝနသပ္ပါယ နှင့်ပတ်သက်၍ ဟောပြောပြသပါမယ်။ အာရုံတစ်ပါး စိတ်မသွားဘဲနှင့် ထောင်နားစိုက်ကာ မှတ်မိအောင် နာကြားကြပါ။

သပ္ပါယလေးပါးအနေနှင့် ပြောရလျှင် ဒီ ဓမ္မဿဝနသပ္ပါယ မျှတမှုဟာ အရေးအကြီးဆုံးပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုလျှင် သူက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြုပြင်စမ်းသပ်လို့ မရနိုင်တဲ့အတွက် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီ ဓမ္မဿဝနသပ္ပါယဟာ တရားဟောပြောပြတဲ့ ဆရာသမားနဲ့ ဆက်သွယ်နေလို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ သပ္ပါယမျှတအောင် ကြိုးစားဖို့ ရာ လွယ်ကူတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ယောဂီကိုယ်တိုင်ကလည်း ‘ငါဟာ ဘယ်တရားနဲ့ သင့်လျော်တယ်’ လို့ မသိပါ။ မိမိတို့ တရားပြတဲ့ ဆရာကလည်း ‘မိမိယောဂီဟာ ဘယ်တရားနဲ့ သပ္ပါယဖြစ်တယ်’ လို့ သိနိုင်ဖို့ မလွယ်ကူပါ။

အဲဒီလို မလွယ်ကူတော့ ဘုန်းကြီးတို့ တရားဟောတဲ့အခါ ဝါးလုံးရှည်နဲ့ ရိုက်တဲ့အခါ ထိတဲ့လူထိ၊ လွတ်တဲ့အခါလွတ်သလို မှန်းဆပြီးသာ အများကိုခြုံပြီး ဟောရပါတယ်။

မျှတမှတရားရ ၅၅

ဒါကြောင့် သပ္ပာယ် လေးပါးမှာ ဒီ ဓမ္မဿဝန သပ္ပာယ်ဟာ အင်မတန်မှပဲ မျှတဖို့အရေးကြီးပါတယ်။ မိမိဟာ ဘယ်တရားကို ကြားနာပြီး အားထုတ်လို့ တရားရမယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်တဲ့အတွက် မသိနိုင်တဲ့အတွက် ယောဂီတို့ဟာ တရားဟောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ကြုံလျှင် ကြုံသလို တရားနာကြပါ။ တရားမနာဘဲ မနေကြပါနဲ့။

ကိုယ့်ရိပ်သာက မဟုတ်လျှင် ...

ယခုခေတ်မှာ အတော်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်က ကိုယ့်ရိပ်သာ အသိုက်အဝန်းက တရားဟောပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်လျှင် တရားမနာတဲ့ အလေ့ဟာ ရိပ်သာတိုင်းမှာလို တွေ့နေရပါတယ်။

အဲဒီအဖြစ်ဟာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် တရားမရခြင်းရဲ့ အဓိက အကြောင်းရင်းကြီးတစ်ချက်လို့ မသိကြပါ။ သာသနာ ကွယ်ကြောင်းနဲ့ ကြည့်လျှင်လည်း အဲဒါ သနာသနာကွယ်ကြောင်း တစ်ပါးပါ။

ယောဂီတို့ကလည်း ဘယ်တရားနဲ့ သင့်လျော်မယ်ဆိုတာ ကိုလည်း မသိဘူး။ မသိတဲ့အတွက် တရားပွဲနဲ့ဆုံတိုင်း နာမှပဲ လို့ နှလုံးသွင်းပြီး မပျင်းမရီ လုံ့လရှိစွာနဲ့ နာကြားကြပါ။ တရားနာရင်း တရားအားထုတ်ရင်းနဲ့ မိမိတို့နှင့် သင့်လျော်သည့် တရားနဲ့ဆုံသွားလျှင် တရားရသွားကြပါတယ်။ တရားရတယ် ဆိုတာ ခဏကလေးနဲ့ ချက်ချင်းပဲ ဉာဏ်ပွင့်သွားတာပါ။

သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်ကြောင်း

ယောဂီတို့၊ ဒီတရားနာမှု အရေးကြီးပုံနှင့် ပတ်သက်ပြီး

၅၆ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

အရေးကြီးကြောင်း တစ်ချက်ကို ပြောပြပါဦးမယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ကြောင်းပါပဲ။

ယောဂီတို့ တရားရတယ်ဆိုတာကလည်း အခြေခံသမ္မာဒိဋ္ဌိ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲသွားခြင်းပါပဲ။ အဲဒီ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်ကြောင်း ဟာ နှစ်ပါးရှိပါတယ်။ နှစ်ပါးက ဘာတွေလဲဆိုတော့

၁။ သူတစ်ပါးထံက တရားနာခြင်းနှင့်

၂။ မိမိကိုယ်တိုင် နှလုံးသွင်းကောင်းခြင်း

တို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တရားအားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တရားနာမှု မပျင်းကြပါနှင့်။ အခွင့်သာတိုင်း တရားနာမှုကို ဦးစားပေးကြရပါမယ်။

အချို့ မိမိတို့ နာနေကျဖြစ်တဲ့ ရိပ်သာက ဟောပြောတဲ့ တရားဟောပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ တရားတွေကို ကြိမ်ဖန်များစွာ နာကြား အားထုတ်လို့ သဘောမပေါက်ဘဲ အခြား ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးပါး ဟောပေးတဲ့ တရားတစ်ပုဒ်လောက် နာကြား အားထုတ်လို့ တရားတက်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးတွေ့ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် ယောဂီတို့ဟာ ဒီသပိတ်အိုင်တောရ ၁၀ ရက် စခန်းမှ မိမိတို့ဒေသအသီးသီးသို့ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ကြိုဆိုတဲ့ တရားပွဲတွေကို လက်လွှတ်မခံဘဲ နာကြားအားထုတ်ကြပါ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ယောဂီတို့ဟာ တရားလည်း ဆက် လက် အားထုတ်၊ ကြိုဆိုတဲ့အခါမှာလည်း တရားနာပါလျှင် မျှတသွားလျှင် တရားရနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တရားရနိုင် ဖို့ရာ တရားဆက်ပြီး အားထုတ်ကြပါ။ နာကြားကြပါ။ ရိပ်သာစွဲ

မျှတမှတရားရ ၅၇

ဆရာစွဲ၊ ဟုတ်စွဲ မထားပါနှင့်။ ထားလျှင် ယောဂီတို့ ရှုံးပါလိမ့်မယ်။

ရှုံးတဲ့ယောဂီတွေ အများကြီးတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ အချို့ယောဂီတွေဟာ ရိပ်သာစွဲနဲ့ အခြားတရားတွေမနာဘဲ အားထုတ်နေကြရာ နှစ်ပေါင်းများစွာ တရားကို မတက်ကြပါ။ နောက် မျှတတဲ့အခါမှာ တရားနှစ်ပုဒ် သုံးပုဒ်လောက်နဲ့ သဘောပေါက်သွားကြပါတယ်။ အဲဒါမျိုးတွေ ဘုန်းကြီး အများကြီးတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ဘုရားရှင်ဟာ တရားဟောခါနီးတိုင်း ‘ဒီပုဂ္ဂိုလ်အား ဘယ်တရားဟောပေးလျှင် တရားနှင့်မျှတပြီး တရားရမှာလဲ’ ဆိုတာ ကြည့်ပြီးမှ တရားဟောလေ့ရှိတဲ့အတွက် ဒေသနာနိဂုံးဆုံးသွားတိုင်း တရားရကြပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ဟာ ဒီလိုမသိလို့ မှန်းဆပြီး ယောဂီတွေလည်း တရားရအောင်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ နေ့တစ်ပုဒ်၊ ညတစ်ပုဒ် အားဖြင့် တစ်နေ့မှာ နှစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ် ဟောပေးပါတယ်။ ဆယ်ရက်ဆိုတော့ တရားအပုဒ် ၂၀ ဟောပေးနေတာပါ။ သက်သက်မဲ့ အပျော်တမ်း ဟောပေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ယခု မျှတမှ တရားရ ဆိုတာ နေ့အလုပ်ပေး တရားပါ။ ဘာတွေ မျှတရမှာလဲဆိုတာ ယောဂီတို့သိသင့်သလောက် သိပါပြီ။

ယောကျ်ားမြတ်

ယောဂီတို့ ယခုဟောပြောခဲ့တဲ့ သပ္ပာယ်လေးပါးဆိုတာ ဒီလေးပါးကို မှီဝဲမှရနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ဆို

၅၈ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

ထားတာပါ။ ယောက်ျားမြတ် သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံသော ဥတု၊ အလုံးစုံသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ အလုံးစုံသော ဘောဇဉ်၊ အလုံးစုံသော တရားများနှင့် မျှတ၍ ခံနိုင်ရည်ရှိသည့် ယောဂီများကို မဆိုလိုပါ။ မခံနိုင်သည့် ယောဂီများကိုသာ ရည်ရွယ်၍ ဆိုလိုပါတယ်။ အဲဒီလို ဆိုလိုချက်ကိုလည်း သဘောပေါက်ပါ။

သပ္ပါယ လေးပါး တစ်မျိုး

ယောဂီတို့ ယခုဟောပြောခဲ့တာဟာ သုတ်မဟာဝါ အဋ္ဌကထာလာ သပ္ပါယ လေးပါးဖြစ်တယ်။ ယခု ဆက်လက်ပြီး ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာ မေတ္တာဘာဝနာအဖွင့်၌လာတဲ့ သပ္ပါယ လေးပါး တစ်မျိုးကို ဟောပြောဦးမယ်။ အဲဒီမှာ -

- ၁။ ဥတု သပ္ပါယ - အပူအအေးမျှတမှု၊
- ၂။ သေနာသန သပ္ပါယ - ကျောင်းအိပ်နေရာမျှတမှု၊
- ၃။ ပုဂ္ဂလ သပ္ပါယ - ပုဂ္ဂိုလ်အချင်းချင်း မျှတမှု၊
- ၄။ ဓမ္မဿဝန သပ္ပါယ - တရားနာ မျှတမှု၊

ရယ်လို့ ခုနက သပ္ပါယလေးပါးထဲမှာ မပါတဲ့ သေနာသန သပ္ပါယဆိုတာ ပါလာတယ်။

အဲဒီ သပ္ပါယလေးပါးက ဘယ်လိုဘယ်လို ဖြစ်ပေါ်လာတာလဲ ဆိုလျှင် ပါဠိပုတ်ပြည်က ဝိသာခသူကြွယ်ဟာ သီရိလင်္ကာရဲ့ သတင်းကို ကြားပါတယ်။ ဘယ်လို ကြားပါလဲ -

သီရိလင်္ကာဟာ စေတီပန်းတွေဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားအပ်တယ်။ သင်္ကန်းရောင် ပြောင်ပြောင်တောက်နေတယ်။ ဒီ သီရိ

ဗျာကုတရားရ ၅၉

လင်္ကာ၏ မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာ ဌာနတစ်ခုခုမှာ ထိုင်သော်လည်း
ကောင်း၊ အိပ်သော်လည်းကောင်း၊ ဥတုသပ္ပာယ်၊ သေနာသန
သပ္ပာယ်၊ ဓမ္မဿဝနသပ္ပာယ်ဆိုတဲ့ သပ္ပာယ်လေးပါးဟာ မျှလွယ်
တယ်လို့ ကြားပါတယ်။

သူဟာ နောင်အခါ သားသမီး ပစ္စည်းဥစ္စာ အားလုံးတို့ကို
စွန့်လွှတ်ပြီး ရဟန်းဝတ်ကာ သီရိလင်္ကာသွားပြီး တရားအားထုတ်
ရာ အာသဝေါကုန်ခန်း ရဟန္တာဖြစ်သွားပါတယ်။

အားထုတ်နည်း

ယောဂီတို့ကို ယခုအခါ ရှုပွားအားထုတ်နည်းကို အကျဉ်း
ချုပ် ပြန်ပြောပါဦးမယ်။ ယောဂီတို့ ဒီလောကကြီးမှာ ယောဂီတို့
သိရမယ့် သိစရာဟာ အကျဉ်းအားဖြင့် ပရမတ်၊ ပညတ်အားဖြင့်
နှစ်ပါးသာရှိပါတယ်။

အဲဒီနှစ်ပါးမှာ ပညတ်ဆိုတာ အဟုတ်မရှိ၊ တကယ်မရှိ
အဆါသာရှိတဲ့ တရားကိုဆိုလိုပါတယ်။ ပရမတ်ဆိုတာ အဟုတ်
ရှိ၊ အမှန်ရှိ၊ တကယ်ရှိတဲ့ တရားကို ဆိုပါတယ်။

အဲဒီလို သိစရာနှစ်မျိုးရှိလို့ ပညတ္တိဉာဏ်၊ ပရမတ်ဉာဏ်
ရယ်လို့ ဉာဏ်နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။

အဲဒီဉာဏ်နှစ်မျိုးမှာ ပညတ္တိဉာဏ်ဆိုတာဟာ ‘သတ္တဝါဓမ္မ
မှာ ကံမှတစ်ပါး၊ တမလွန်ဘဝသို့ ယူသွားစရာ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ
ဟူ၍မရှိ’ စသည်ဖြင့် သိသောဉာဏ်ကို ခေါ်ပါတယ်။

၆၀ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

ပြီးတော့ မျက်မှောက်တမလွန်ဘဝ အဆက်ဆက် လောကီ
ဘက်မှာ ချမ်းသာခြင်းရဲ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတတ်တဲ့
ဉာဏ်ကိုလည်း ပညတ္တိဉာဏ်လို့ခေါ်ပါတယ်။

ဒုဂ္ဂတိဘုံ၊ သုဂ္ဂတိဘုံရှိတယ်။ အဲဒီဘုံတွေမှာ မြင်ကောင်း
သော သတ္တဝါ၊ မမြင်ကောင်းသော သတ္တဝါတွေရှိတယ် စသည်
ဖြင့် သိတဲ့ဉာဏ်ကိုလည်း ပညတ္တိဉာဏ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

အဲဒီ ပညတ္တိဉာဏ်ကို အရင်းခံ၍ ပါရမီဖြည့်ကြရ၊ လော
ကုတ္တရာဘက်သို့ ကူးရန် အားထုတ်ကြရတာပါ။ ပညတ္တိဉာဏ်
ကား လောကီဘက်၌ အသုံးကျပါတယ်။ ပရမတ်ဉာဏ်ကား
လောကုတ္တရာဘက်၌ အသုံးကျပါတယ်။ လောကုတ္တရာဘက်သို့
တက်လှမ်းလိုလျှင် ပညတ်ကိုပယ်ခွာ၊ ပရမတ်သို့ရောက်အောင်
နှလုံးသွင်းရပါတယ်။

ပညတ္တိဉာဏ်ဆိုသည်မှာ စင်စစ်တော့ ကံ၊ ကံရဲ့အကျိုးကို
သိတဲ့ ကမ္မဿကတာဉာဏ်ကို ခေါ်ဆိုပါတယ်။

အဲဒီ ပရမတ္ထဉာဏ်ဟာ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မဂ်ဉာဏ်ရယ်လို့
နှစ်မျိုးရှိပြန်ပါတယ်။

အဲဒီနှစ်မျိုးတို့တွင် အပေါ်ယံအမြွှေးအလွှာ ပညတ်အကာကို
ခွာလှန်ဖယ်ထားပြီး သိနေကျ ပညတ်ဉာဏ်ထက် ထူးသော အား
ဖြင့် အကြောင်းအကျိုးဖြစ်သော ရုပ်နာမ်အစစ်ကို သိတတ်တဲ့ဉာဏ်
ကို ဝိပဿနာဉာဏ်လို့ခေါ်ပါတယ်။

သိစရာကိစ္စ အလုံးစုံတို့ရဲ့ အပြီးသတ်အဆုံးသို့ ရောက်တတ်

တဲ့ ဉာဏ်ကို မဂ်ဉာဏ်ခေါ်ပါတယ်။ အေး၊ မဂ်ဉာဏ်ရဲ့သဘောကို သတိထားပါနော်။

ရှုပွားသည့်အခါတွင်

ယောဂီတို့ ရှုပွားတဲ့အခါမှာ သမာဓိရှေ့သွားရှိတဲ့ ဝိပဿနာ နှင့် ဝိပဿနာရှေ့သွားရှိတဲ့ သမာဓိ နှစ်မျိုးတို့တွင် သမာဓိ ရှေ့ သွားရှိတဲ့ ဝိပဿနာမှာ သတိထင်စွာဖြစ်ပွားရေး၊ သတိမြဲရေး နှင့် သတိရဲ့ တည်တံ့ရေးကို လိုအပ်ပါတယ်။

ဝိပဿနာရှေ့သွားရှိတဲ့ သမာဓိမှာ ဝိပဿနာရဲ့ အာရုံဖြစ် သော အဟုတ်အမှန်တကယ်ရှိဖြစ်တဲ့ သဘာဝပရမတ်သာ လိုအပ် ပါတယ်။ သမုတ်သောအားဖြင့်ရှိတဲ့ ပညတ်ကို မလိုအပ်ပါ။ သဘာဝ ပရမတ်ဆိုသည်မှာ ရုပ်၊ နာမ်ဖြစ်ပါတယ်။ ရုပ်၊ နာမ် နှစ်ပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးကို အရှုခံထားပြီး ရှုပွားရပါမယ်။

ရှုပွားသည့်အခါတွင်

- ၁။ အရှုခံအာရုံနှင့် ရှုပွားတဲ့စိတ် နှစ်မျိုးကို သိရပါမယ်။
- ၂။ အရှုခံအာရုံနှင့် ရှုပွားသည့်စိတ် နှစ်မျိုးကို တည့်နေအောင် ပွားနိုင်ရပါမယ်။
- ၃။ အရှုခံအာရုံမှတစ်ပါး အခြားသို့ ရှုပွားစိတ် ထွက်မသွား အောင် အမြဲသတိပြု ကြည့်ရှုရပါမယ်။
- ၄။ ရှုပွားတဲ့အခါမှာ အရှုခံအာရုံမှတစ်ပါး အခြားဘာတစ်ခုမှ မစဉ်းစားပါနဲ့၊ ဘာအာရုံမှ မဝင်လာပါစေနဲ့။
- ၅။ အရှုခံကမ္မဋ္ဌာန်း အာရုံတည်းဟူသော ချည်တိုင်မှာ နွားရိုင်း

၆၂ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

နှင့် တူတဲ့စိတ်ရိုင်းကို ကြိုးနှင့်တူတဲ့ အသိတရားဖြင့် တင်း
တင်းကျပ်ကျပ် ချည်နှောင်တုပ်ဖွဲ့ပြီး ဆုံးမသောအားဖြင့်
ရှုပွားရပါမယ်။

၆။ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်ဆိုတဲ့ အပေါက်ငါးပေါက်ကို
ပိတ်ဆို့ပြီး မနောဆိုတဲ့ စိတ်တံခါးပေါက်ကနေပြီး ဖွတ်နဲ့တူ
တဲ့ အရှင်အာရုံကို ချောင်းဖမ်း စောင့်ဖမ်းသောအားဖြင့် ရှု
ပွားရပါမယ်။

ဝါယောရုပ်အနေ

ယောဂီတို့ကို ယခု ရှုပွားခိုင်းထားတာဟာ ထွက်လေ ဝင်
လေ ခေါ်တဲ့ အာနာပါနကို ဝါယောရုပ်အနေ ရှုပွားတဲ့အခါ
ထွက်လေဝင်လေ နှစ်မျိုးတို့အပေါ်မှာ မရှုပွားဘဲ အဲဒီ လေနှစ်မျိုး
တို့ အသုံးပြုရာ -

၁။ နှာခေါင်းဖု အတွင်းမှာဖြစ်စေ၊

၂။ ပါးစပ်ရှိ အာခေါင်နှင့် နှုတ်ခမ်းမှာဖြစ်စေ၊

ဝင်ခိုက်နှင့် ထွက်ခိုက်မှာ တိုး၊ တွန်း၊ တိုက်၊ ကန်သွားတဲ့
သဘောအပေါ်တွင် ယောဂီတို့အသိ၌ ထင်ရှားရာတစ်ခုကိုသာ
အသိဉာဏ်ကပ်ပြီး ရှုပွားရပါတယ်။

ဥပမာပြောရလျှင် ယောဂီတို့ရဲ့အသိမှာ တိုးသဘော ထင်
ရှားလျှင် ဝင်လေထွက်လေတို့ ဝင်ခိုက်ထွက်ခိုက်တွင် ယောဂီတို့
အသိဉာဏ်၌ ထင်ရှားတဲ့ အဲဒီတိုးသဘောကို တိုးတိုင်းတိုးတိုင်း
'ရုပ်၊ ရုပ်'လို့ အသိကပ်ပြီးရှုပွားပါ။

မျှတမှတရားရ ၆၃

အဲဒီလို ရှုပွားနေခဲ့ပါလျှင် ဝင်မှုနှင့် ထွက်မှုအပေါ် အာရုံအဖြစ် မထားတော့ဘဲ တိုးမှုအပေါ်မှာသာ အာရုံရှုကွက်အဖြစ်ဖြင့် ထင်မြင်လာပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီလို ရှုပွားနေခဲ့လျှင် အာရုံ၌ ထင်လာတဲ့ တိုးမှုသည် နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်တွင်မှ မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ပါ ပျံ့နှံ့ပြီး တိုးနေပုံတွေကို သိနေပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီလို ဆက်လက်ရှုပွားနေခဲ့သော် ကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် တိုးမှုတွေသာ ရှိနေတော့၍ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးဟူ၍လည်း ထင်စရာမရှိ၊ ငါး၂၅၂လည်း ထင်စရာမရှိ၊ ယောက်ျား မိန်းမဟူ၍လည်း ထင်စရာမရှိ၊ သတ္တဝါဟူ၍လည်း ထင်စရာ မတွေ့ရတော့ဘဲ တိုးမှုကိစ္စတွေ စုပြုံနေပုံကိုသာ တွေ့နေရပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီလိုတွေ့နေလဲ ဆက်ရှုပွားပါ။ ဆက်ရှုပွားလျှင် တိုးမှုတွေက ရှေ့မှ သွားနေ၍ သိမှုရှုပွားမှုတို့က နောက်မှ လိုက်နေတာကို တွေ့လာ သိလာပါလိမ့်မယ်။

တွေ့နေလည်း ဆက်ရှုပွားပါ။ ဆက်ရှုပွားလျှင် ‘အာရုံ ရှုစိတ် အပြိုင်ချိတ်’ အရ တိုးမှုသဘောတွေနှင့် သိမှုရှုမှု သဘောတွေဟာ ရင်ဆိုင်ကြုံလာသလို ပြိုင်တူသဖွယ် အချီအချ ညီညီညာညာ တွေ့သိနေရပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီလိုသိနေလည်း ဆက်ရှုပွားပါ။ ဆက်ရှုပွားနေခဲ့သော် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ တိုးမှုကိစ္စအစုက တစ်ဖက် သိမှုရှုပွားမှုကိစ္စအစုက တစ်ဖက်ရယ်လို့ နှစ်ဖက်သားရှိနေပုံကို သိလာပါလိမ့်မယ်။

၆၄ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

သိနေလည်း ဆက်ရှုပွားပါ။ ဆက်ရှုပွားနေခဲ့သော် တိုးမှု
တွေ ပေါ်လာအောင် အတွင်းမှ နှိုးဆော်ပေးတဲ့ သဘောကိုလည်း
တွေ့လာပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ တိုးမှုရဲ့ရှေ့က တိုးလိုမှု
တိုးစေလိုမှု ရှိနေပုံကိုလည်း တွေ့သိလာပါလိမ့်မယ်။

မေးလျှင် ဖြေပါ

ကဲ၊ ယောဂီတို့ကို မေးပါမယ်။ သိသလိုသာ ဖြေပါ။
ယောဂီတို့ နှာခေါင်းထဲ လေဝင်တာထွက်တာ သတိပြုကြည့်ရှု
တဲ့အခါ သိသလား၊ မသိဘူးလား။

‘သိပါတယ်ဘုရား’

‘ဝါယောရုပ်ရဲ့ တိုးသဘောဟာ ထင်ရှားရှိနေသလား၊ ရှိ
မနေဘူးလား’

‘ရှိနေပါတယ်ဘုရား’

‘အဲဒီ တိုးသဘောဟာ အဟုတ်ရှိ၊ အမှန်ရှိ မဟုတ်ဘူးလား၊
ဟုတ်သလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား’

‘အဲဒီ တိုးသဘော အဟုတ်ရှိ၊ အမှန်ရှိတာ ပရမတ်လား၊
ပညတ်လား’

‘ပရမတ်ပါဘုရား’

မဖောက်မပြန် မှန်ကန်တည့်မတ်၊ ဂုဏ်ဒြပ်၊ အမြတ်
ဟူ၍ ခေါ်တဲ့ စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်၊ နိဗ္ဗာန်တို့ဟာ အာရုံကို
သိခြင်းစတဲ့ မိမိတို့ရဲ့သဘောမှ မဖောက်ပြန်ကြပါဘူး။

မျှတမှတရားရ ၆၅

အဲဒီလို မဖောက်မပြန်၊ မှန်ကန်တည့်မတ် နေသည်ကိုပင် မြတ်သောတရား ပရမတ်တရားလို့ခေါ်ပါတယ်။

‘အခြေအမြစ်၊ စိစစ်ထုတ်က၊ အချုပ်ပဓာန၊ တစ်နည်းပြ၊ ပရမတ်ဟုခေါ်တဲ့။

ယောဂီတို့၊ ဒီလောကကြီးထဲမှာ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါ အထွေထွေ၊ ရေ၊ မြေ၊ တော၊ တောင်စသည်ဖြင့် အထည်ဝတ္ထု ပညတ်စုတွေ မည်မျှပင် များနေကြသော်လည်း လိုရင်းအချုပ် အသားတင်ကို စစ်ပြီးထုတ်လိုက်လျှင် စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်၊ နိဗ္ဗာန်မှတစ်ပါး ရှာမရပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်၊ နိဗ္ဗာန်တို့ကို ပရမတ်ဟူ၍ ခေါ်ပါတယ်။

‘ယောဂီတို့၊ အဲဒီ တိုးသဘောကို သိနေလျှင် ပရမတ်ကို သိနေသလား၊ ပညတ်ကို သိနေသလား’

‘ပရမတ်ကို သိနေပါတယ်ဘုရား’

‘ပရမတ်ကို သိနေလျှင် အမန်~ို သိနေသလား၊ အမှားကို သိနေသလား’

‘အမှန်ကိုသိနေပါတယ်ဘုရား’

‘အမှန်ကို သိနေတာကို အဝိဇ္ဇာလို့ ခေါ်သလား၊ ဝိဇ္ဇာလို့ ခေါ်သလား’

‘ဝိဇ္ဇာလို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား’

‘ဝိဇ္ဇာဆိုတာ ကုသိုလ်လား အကုသိုလ်လား’

‘ကုသိုလ်ပါဘုရား’

၆၆ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

‘ယောဂီတို့ အဲဒီတိုးသဘောအမှန်ကိုသိနေတော့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ
ဖြစ်နေသလား၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်နေသလား’

‘သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား’

‘မှန်တာကိုသိလို့ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်တာလား၊ မှားတာကိုသိလို့
သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်တာလား’

‘မှန်တာကိုသိလို့ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်တာပါဘုရား’

‘မှန်တာကိုသိလျှင် ပရမတ်နှင့် ပညတ်နဲ့ ကွဲသွားသလား၊
ကွဲမသွားဘူးလား’

‘ကွဲသွားပါတယ်ဘုရား’

‘အဲဒီ တိုးသဘောထဲမှာ အမှုန်အမွှားတွေပါသေးသလား’

‘မပါပါဘုရား’

‘အဲဒီ တိုးသဘောမှာ ယောကျ်ား မိန်းမ ရှိသေးသလား’

‘မရှိပါဘုရား’

‘အဲဒီ တိုးသဘောမှာ မိမိ သူတစ်ပါးကော ရှိသေးသလား’

‘မရှိပါဘုရား’

‘အဲဒီ တိုးသဘောမှာ အသက်၊ လိပ်ပြာရော ရှိသေးသလား’

‘မရှိပါဘုရား’

‘ယောကျ်ားမှာ ဖြစ်တဲ့ တိုးသဘောနဲ့ မိန်းမမှာရှိတဲ့ တိုး
သဘောဟာ မတူသလား၊ တူသလား’

‘တူပါတယ်ဘုရား’

‘တိုးသဘော အမှန်ကိုသိနေလျှင် ကောင်းတာကို သိနေ
သလား၊ မကောင်းတာကို သိနေသလား’

ဗျူဟာတရားရ ၆၇

‘တိုးသဘောမှာ ကောင်းတာ မကောင်းတာ မရှိပါဘုရား’

‘တိုးသဘော အမှန်ကိုသိနေလျှင် ချစ်စရာကိုသိနေသလား၊

မုန်းစရာကို သိနေသလား’

‘တိုးသဘောမှာ ချစ်စရာ၊ မုန်းစရာ မရှိပါဘုရား’

‘တိုးသဘောအမှန်ဟာ ချစ်ဖို့ ကောင်းသလား၊ မုန်းဖို့ ကောင်းသလား’

‘ချစ်ဖို့လဲ မကောင်းပါ၊ မုန်းဖို့လဲ မကောင်းပါဘုရား’

‘ယောဂီတို့၊ တိုးသဘော အမှန်ကို သိနေတဲ့ အချိန်မှာ ကောင်းတာ ကြိုက်တဲ့ လောဘ ရှိသေးသလား’

‘မရှိပါဘုရား’

‘မကောင်းတာ မကြိုက်တဲ့ ဒေါသကော ရှိသေးသလား’

‘မရှိပါဘုရား’

‘မမှန်တာသိနေတဲ့ မောဟကော ရှိသေးသလား’

‘မရှိပါဘုရား’

‘ဒါဖြင့် တိုးသဘောအမှန်ကို သိနေချိန်မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ ချုပ်နေသလား၊ မချုပ်ဘူးလား’

‘ချုပ်နေပါတယ်ဘုရား’

‘သိပ်ကျေးဇူးများတယ် ယောဂီတို့၊ ကြိုးစားပြီး ရှုပွား အားထုတ်ကြပါ၊ တကယ်လို့ ဧရုပွားလို့ တိုးသဘောအမှန်ကို မသိဘဲနေလျှင် လောဘလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ မောဟလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

၆၈ မေဃူတအရှင်ပညာဇောတ

‘လောဘဖြစ်ခိုက်မှာ သေက ပြိတ္တာဘုံ ရောက်နိုင်ပါတယ်၊
ဒေါသဖြစ်ခိုက်မှာ သေက ငရဲဘုံ ရောက်နိုင်ပါတယ်၊ မောဟ
ဖြစ်ခိုက်မှာ သေက တိရစ္ဆာန်ဘုံ ရောက်နိုင်ပါတယ် ဆိုတော့
အကျိုးမနည်းဘူးလား’

‘နည်းပါတယ်ဘုရား’

‘အဲဒီ တိုးသဘောမှတစ်ပါး တွန်း၊ တိုက်၊ ကန်၊ ပူ၊ သေး၊
လှုပ် စသည်တို့ကိုလည်း တိုးသဘောအတိုင်း သိကြပါ။

ဒိဋ္ဌိပြုတ်ပုံ ကွာပုံ

ယောဂီတို့ တရားရှုပွားရတဲ့ အကျိုး ကျေးဇူးတွေက
အင်မတန်ကြီးပါတယ်။ ယခု ယောဂီတို့ စနစ်တကျ ရှုပွား
အားထုတ်နေတော့ ဒိဋ္ဌိပြုတ်ပုံ ကွာပုံကို ရှင်းပြပါမယ်။ ကဲ
ယောဂီတို့၊ အဲဒီ တိုးသဘောဟာ ကိုယ်တိုင်လုပ်လို့ ဖြစ်တာလား။

‘မဟုတ်ပါဘူးဘုရား’

‘ကိုယ်တိုင်လုပ်လို့ ဖြစ်တယ်ဆိုလျှင် သဿတဒိဋ္ဌိဖြစ်မယ်
နော်၊ ညအိပ်လျှင် ကြည့်ပါ တိုးနေသလား၊ မနေဘူးလား’

‘တိုးနေပါတယ်ဘုရား’

‘အဲဒီ တိုးသဘောကို သူတစ်ပါးလုပ်လို့ ဖြစ်တာလား’

‘မဟုတ်ပါဘုရား’

‘သူတစ်ပါးလုပ်လို့ ဖြစ်တယ်ဆိုလျှင် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ပါမယ်၊
ဒါ့ဖြင့် အဲဒီတိုးသဘောဟာ သူ့အလိုလို အကြောင်းမဲ့သက်သက်
ဖြစ်တာလား’

ဗျူဟာမှတ်တမ်းရ ၆၉

‘မဟုတ်ပါဘုရား’

မှန်ပါတယ်။ တိုးသဘောဟာ သူ့အလိုလို အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါ။ တိုးသဘောဟာ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဝါယောရုပ်ပါ။ စိတ်အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အကျိုးတရားပါ။

‘တိုးသဘောဟာ သူ့အလိုလို အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆလျှင် အဟေတုက ဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ပါတယ်။ ယခု ယောဂီတို့မှာ တိုးသဘောအမှန်ကို သိနေတော့ သဿတ ဒိဋ္ဌိ၊ ဥစ္ဆေဒ ဒိဋ္ဌိ၊ အဟေတုက ဒိဋ္ဌိတွေ ဖြစ်နေသလား၊ ပြုတ်နေသလား’

‘ပြုတ်နေပါတယ်ဘုရား’

သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိ

ယောဂီတို့ကို ယခု သက္ကာယဒိဋ္ဌိနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆက်လက် ရှင်းပြပါဦးမယ်။ ယောဂီတို့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဆိုတဲ့ပုဒ်ကို (သ + ကာယ + ဒိဋ္ဌိ)လို့ ပုဒ်ခွဲနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို ခွဲလိုက်တဲ့ အခါမှာ -

- ၁။ သ - ဆိုတာ ထင်ရှားတဲ့သဘော၊
- ၂။ ကာယ - ဆိုတာ တိုးသဘောတရားအပေါင်း၊
- ၃။ ဒိဋ္ဌိ - ဆိုတာ မှားသောအားဖြင့် စွဲယူခြင်း

ရယ်လို့ ပုဒ်တစ်ပုဒ်မှာ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးစီ ထွက်လာပါတယ်။ ပြန်ပြီးတော့ ပေါင်းလိုက်တော့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဆိုတာ

၇၀ ဓမ္မဇူတအရှင်ပညာဇောတ

ထင်ရှားရှိတဲ့ တိုးသဘောတရားအပေါင်း၌ မှားသောအားဖြင့် စွဲယူခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။

‘ကဲ ယောဂီတို့၊ အဲဒီ ထင်ရှားရှိတဲ့ တိုးသဘော တရား အပေါင်း၌ အသက်၊ လိပ်ပြာလို့ မှားသောအားဖြင့် စွဲယူလျှင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဖြစ်သလား၊ မဖြစ်ဘူးလား’

‘ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား’

‘ဒါဖြင့် အဲဒီ ထင်ရှားရှိနေတဲ့ တိုးသဘောတရားအပေါင်း၌ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမလို့ မှားသောအားဖြင့် စွဲယူလျှင်ကော သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖြစ်သလား၊ မဖြစ်ဘူးလား’

‘ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား’

‘ဒါဖြင့် ယောဂီတို့၊ ယခု တိုးသဘောအမှန်ကို တိုးသဘော အမှန်လို့ သိနေတော့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖြစ်သေးလား’

‘မဖြစ်ပါဘုရား’

‘ယောဂီတို့၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားရှိတဲ့ တိုးသဘောအပေါင်းဆိုတဲ့ ‘သက္ကာယ’အပေါ်မှာ ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ အသက်၊ လိပ်ပြာလို့ မှားသောအားဖြင့် စွဲယူတဲ့ ဒိဋ္ဌိ မဖြစ်တာကို ခေါ်တာနော်’

‘မှန်ပါဘုရား’

‘ဒါကြောင့် ယခု ယောဂီတို့မှာ သက္ကာယဆိုတဲ့ တိုးသဘော အပေါင်းပေါ်မှာ ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ မှားသောအားဖြင့် စွဲယူမှု ပြုတ်သွား

ဗျူဟာတရားရ ၇၁

တော့ သက္ကာယ ဆိုတဲ့ တိုးသဘောအမှန် မကျန်ရစ်ဘူးလား၊
ကျန်ရစ်လား’

‘ကျန်ရစ်ပါတယ်ဘုရား’

‘အယူမှားဒိဋ္ဌိ ရှိသေးလား’

‘မရှိတော့ပါဘုရား’

‘သက္ကာယအပေါ်မှာ ဒိဋ္ဌိ ကွာမသွားဘူးလား’

‘ကွာသွားပါတယ်ဘုရား’

‘သက္ကာယကို ခွာရမှာလား၊ ဒိဋ္ဌိကို ခွာရမှာလား’

‘ဒိဋ္ဌိကို ခွာရမှာပါ’

‘ဥပမာအားဖြင့် ပြောရလျှင် ယောဂီတို့၊ အဝတ်တွေမှာ
အညစ်အကြေးတွေ ထင်နေလျှင် အဝတ်ကို လွှင့်ပစ်ရမှလား၊
အညစ်အကြေးကို ဖွပ်လျှော်ပစ်ရမှာလား’

‘အညစ်အကြေးကို ဖွပ်လျှော်ပစ်ရမယ်ဘုရား’

‘သက္ကာယဆိုတဲ့ တိုးသဘောအပေါင်းဟာ ယောဂီတို့
အဝတ်တွေနဲ့တူပါတယ်၊ အဲဒီအဝတ်တွေအပေါ်မှာ တင်နေတဲ့
အညစ်အကြေးတွေက ဒိဋ္ဌိနဲ့တူပါတယ်’

အဲဒါကြောင့် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ပြုတ်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့
အတိအကျပြောရလျှင် သက္ကာယအပေါ်မှာ ဒိဋ္ဌိပြုတ်သွားတယ်၊
သက္ကာယ ကတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရမယ်၊ သက္ကာယကို မပယ်ပါနှင့်
ဒိဋ္ဌိကို ပယ်ရပါမယ်။

ယောဂီတို့၊ အဲဒီ ဒိဋ္ဌိကွာတယ်၊ ဒိဋ္ဌိပြုတ်တယ် ဆိုတာနှင့်

၇၂ ဓမ္မဒူတ အရှင်ပညာဇောတ

ပတ်သက်လို့လည်း ယောဂီတို့ အသေအချာနာကြားကြပါဦး။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီ ဒိဋ္ဌိကွာနည်းဟာ -

၁။ ဟောလို့ နာလို့ ကွာနည်း၊

၂။ ဝိပဿနာမဂ်နှင့် ကွာနည်း၊

၃။ အရိယမဂ်နှင့် ကွာနည်း

ရယ်လို့ ကွာနည်း သုံးမျိုးရှိပါတယ်။ ယခု ဟောနေဆဲ၊
နာနေဆဲ ကွာတာဟာ ဟောလို့နာလို့ ကွာတာပါ။ ခဏကွာပါ၊
တော်တော်ကြာ ပြန်ဖြစ်မှာပါ။ ဝိပဿနာမဂ်နဲ့ကွာတာလဲ ခဏ
ကွာပါ။ ဝိပဿနာမဂ္ဂားလျှင် ပြန်ဖြစ်တာပါ။ အရိယမဂ်နဲ့ကွာ
မှ အပြီးကွာပါတယ်။ အဲဒါမှ စိတ်ချရပါတယ်။

‘ကဲ ယောဂီတို့၊ ဒိဋ္ဌိကွာတယ်ဆိုတော့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်သွား
သလား၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်သွားသလား’

‘သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်သွားပါတယ်ဘုရား’

‘သမ္မာဒိဋ္ဌိဟာ ကုသိုလ်လား၊ အကုသိုလ်လား’

‘ကုသိုလ်ပါဘုရား’

‘အေး ရှုပွားလို့ ကုသိုလ်ရတယ်ဆိုတာ အဲဒါမျိုးကို ပြော
တာပါ’

အမှောင်ရှိမှ

ယောဂီတို့၊ အဲဒီ ဒိဋ္ဌိဆိုတာ အမှောင်ဆိုတဲ့ အဝိဇ္ဇာရှိမှ
ခိုလို့ကပ်လို့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒိဋ္ဌိကိုသတ်ချင်လျှင် အမှောင်

မျှတမှတရားရ ၇၃

ဆိုတဲ့ အဝိဇ္ဇာကို အလင်းဆိုတဲ့ ဝိဇ္ဇာဖြစ်အောင် အရင်လုပ်ရပါတယ်။ အမှောင်ဆိုတဲ့ အဝိဇ္ဇာနောက်မှာ ဒိဋ္ဌိကို ရှာမတွေ့နိုင်ပါ။ အလင်းဆိုတဲ့ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်အောက်မှာသာ ဒိဋ္ဌိကို ရှာတွေ့ပါတယ်။ တွေ့လျှင် ပယ်သတ်ရပါတယ်။

ယောဂီတို့ ယခုတိုးသဘောကို ‘ရုပ်၊ ရုပ်’လို့ ရှုနေတာ သူ၊ ငါ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမတွေက ရှုနေတာ မဟုတ်ပါ။ မနောဝိညာဏ်က ရှုနေတာပါ။

တိုးသဘောရုပ်မှာရှိနေတဲ့ ‘ဖြစ်တယ်၊ ကုန်တယ်၊ ပြောင်းရွှေ့တယ်’ဆိုတဲ့ အနိစ္စအချက်၊ ဒုက္ခအချက်။ ဝိပရိဏာမအချက်တွေကို ပိုင်းခြားပေးနေတာက ပညာက ပါ။

အဲဒီ တိုးသဘောကို ကုန်ခြင်း၊ ပျောက်ခြင်းသဘောရှိသောကြောင့် အနိစ္စလို့ခေါ်ပါတယ်။

အဲဒီ တိုးသဘောကို ဖြစ်ပြီးပျက်၊ ဖြစ်ပြီးပျက်၊ အဖြစ်အပျက်တွေ အနှိပ်စက်ခံနေရသောကြောင့် ဒုက္ခလို့ခေါ်ပါတယ်။ ဒါဟာ သဘာဝ ဒုက္ခပါ။ အဲဒီဒုက္ခကို သိမှ ဒုက္ခသိ အမှန်ပါ။

နာတယ်၊ ကျဉ်တယ်၊ ကိုက်တယ်၊ ခဲတယ် စသည်တို့ကို သိတာက ဓမ္မတာ ဒုက္ခသိ၊ ပညတ်ဒုက္ခသိလို့ ခေါ်ပါတယ်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် လူတိုင်းသိ ဒုက္ခလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီလောက်နဲ့ တရားမရနိုင်သေးပါဘူး၊ သံဝေဂလောက်ပဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဖြစ်ပွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကုန်ပျက်တဲ့ ဘက်ကို တရိပ်ရိပ် ရွှေ့လျားပြီးနေတာကို ‘ဝိပရိဏာမ’လို့ ခေါ်ပါတယ်။

၇၄ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

တိုးသဘောဖြစ်စဉ်ကလည်း အနှစ်မရှိ၊ ပျက်သွားတော့လဲ အနှစ်မကျန်ခဲ့၊ မတိုးအောင်လည်း တားမရ၊ တစ်တိုးတည်းလည်း ဆက်ပြီးတိုးခိုင်းလို့ မရသောကြောင့် အနတ္တလို့ ခေါ်ပါတယ်။

မဂ္ဂင်ငါးပါး ပြည့်

ယောဂီတို့မှာ ယခုအခါ တိုးသဘောအပေါ်မှာ အမှန်ထွင်းဖောက်ပြီး မဖောက်မပြန် အမှန်သစ္စာကို မြင်ခြင်းဟာ ပရမတ္ထ၊ သဘာဝကိုမြင်ခြင်းဟာ သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်ဖြစ်ပါတယ်။

ယောဂီတို့ သန္တာန်မှာ မဖောက်မပြန် ယှဉ်ဘက် သမ္မယုတ်ဖြစ်တဲ့ စိတ်တွေ စေတသိက်တွေကို တိုးသဘော ရုပ်ပရမတ်အာရုံပေါ်သို့ ရောက်အောင် ပို့တတ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ဟူသော အာရုံသို့ ရှေ့ရှုစေတတ်တဲ့ မဂ္ဂင်ဟာ သမ္မာသင်္ကပ္ပ မဂ္ဂင်ပါ။

တိုးသဘောမှတစ်ပါး အခြားအာရုံသို့ ရောက်မသွားအောင် ထောက်ပံ့ ထိန်းသိမ်းထားတာက သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်ပါ။

တိုးသဘောအမှန် အာရုံကို အမှတ်ရနေခြင်း၊ တိုးသဘောအာရုံသို့ကပ်၍ တင်ထားခြင်းကို သမ္မာသတိ မဂ္ဂင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ယောဂီတို့မှာ မပျံ့လွင့်ဘဲ အကုသိုလ်တရားတွေကင်းဆိတ်ပြီး၊ တိုးသဘော ရုပ်အာရုံပေါ်သို့ ရောက်ပြီး ဟည်နေခြင်းကို သမ္မာသမာဓိ မဂ္ဂင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဗျူဟာတရားရ ၇၅

ယောဂီတို့မှာ တိုးတိုင်း တိုးတိုင်း ‘ရုပ်၊ ရုပ်’လို့ ရှုတဲ့ အခါ တစ်ချက်ရှုလျှင် မဂ္ဂင်ငါးပါး ပြည့်ပါတယ်။ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာကောင်းပါတယ်။ ရှုပွားနေတာ သူက ငါက ရှုပွား နေတာ မဟုတ်ပါ။ အဲဒီ မဂ္ဂင်ငါးပါးက ရှုပွားနေတာပါ။

သန္တိဋ္ဌိက

ယောဂီတို့၊ တရားဂုဏ်တော် ခြောက်ပါးထဲမှာ သန္တိဋ္ဌိက ဂုဏ်တော်ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီဂုဏ်တော် ဖြစ်ပုံကို ပြောပါ မယ်။ ကဲ ယောဂီတို့၊ တိုးသဘော ယခုရှိနေတာကို ယခုသိနေ သလား၊ သိမနေဘူးလား။

‘သိနေပါတယ်ဘုရား’

‘အဲဒါ အခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေ သိနေတာလား၊ ဘုန်းကြီးပြော လို့ သိနေတာလား၊ သို့မဟုတ် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ရှုဉာဏ်နဲ့ သိ နေတာလား’

‘ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ရှုဉာဏ်နဲ့ သိနေတာပါဘုရား’

‘အဲဒီလို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ရှုဉာဏ်နဲ့ သိနေတာကို ‘သန္တိဋ္ဌိက’ လို့ ခေါ်ပါတယ်’

အ ကာလိက

ယောဂီတို့၊ တရားဂုဏ်တော် ခြောက်ပါးထဲမှာ အ ကာလိက ဂုဏ်တော်ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ ဂုဏ်တော်ပြည့်ပုံကို ပြောပြ

၇၆ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

ပါမယ်။ ယောဂီတို့ တိုးသဘောဟာ ရုပ်ပရမတ္ထတရား အမှန် ဖြစ်လို့ တရားလို့ ခေါ်ပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် တိုးသဘောရုပ်တရား အမှန်ကိုတွေ့နေလျှင် တရားကို တွေ့နေပါတယ်။ အဲဒီ တရားကိုတွေ့နေလျှင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ ငြိမ်းနေပါတယ်။ အခုလုပ် အခုငြိမ်းလို့ အခုချမ်းသာကို 'အ ကာလိက'လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဓမ္မဋ္ဌိတိညာဏ်

ယောဂီတို့၊ တရားနှင့် ပတ်သက်ပြီး အသညာဏ် အမှန်ရ အောင် ဟောပေးနေပါတယ်။ သေသေချာချာ အာရုံစိုက်ပြီး နာ ကြားကြပါ။ ယခု ယောဂီတို့ကို ဓမ္မဋ္ဌိတိညာဏ် အကြောင်းကို ပြောပြပါမယ်။

၁။ 'ဓမ္မ'ဆိုတာ အကြောင်းအကျိုးတရား အမှန်ကို ခေါ်ပါတယ်။

၂။ 'ဋ္ဌိတိ'ဆိုတာ တည်နေခြင်းကို ခေါ်ပါတယ်။

၃။ 'ညာဏ'ဆိုတာ သိနေခြင်းကို ခေါ်ပါတယ်။

ယောဂီတို့ရဲ့ ရူပွားစိတ် မနောဝိညာဏ်စိတ်အစဉ်မှာ မဂ္ဂင် ငါးပါးနှင့် တန်ဆာဆင်ပြီး တိုးသဘော ရုပ်ဓမ္မအပေါ်မှာ တည် နေတာကို အမှန်သိလျှင် ဓမ္မဋ္ဌိတိညာဏ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဓမ္မဋ္ဌိတိ ညာဏ် ဆိုတာနဲ့ ယထာဘူတညာဏ်ဆိုတာ အတူတူပါပဲ။

မဂ်ညာဏ်

ယောဂီတို့ကို မဂ်ညာဏ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အနည်းငယ် ပြော

ပြပါမယ်။ အာရုံတစ်ပါး စိတ်မသွားဘဲ နားကြားကြပါ။ ယောဂီတို့ရဲ့ ကိုယ်မှာ တရားအနေနဲ့ ‘ဝိညာဏ်၊ နာမ်၊ ရုပ်’ သို့မဟုတ် ‘စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်’ ရယ်လို့ အကျိုးတရား သုံးပါးပဲ ရှိပါတယ်။

ယောဂီတို့ တိုးသဘောရုပ်ကို ရှုနေတော့ အဲဒီ တိုးသဘောဟာ ဖြစ်ပြီးတိုးပြီး ကုန်ပျောက်သွားတဲ့အခါ ပြန်ဖြစ်ချင်တာက တဏှာပါ။ ဖြစ်ခြင်းရဲ့အပြစ်ကို မသိတာက အဝိဇ္ဇာပါ။ ရှုပွားနေတာက ဝိညာဏ်နဲ့ နာမ်ပါ။ စိတ်စေတသိက်ပါ။

အဲဒီမှာ အဝိဇ္ဇာတဏှာ အကြောင်းတရားကြောင့် ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်ဆိုတဲ့ အကျိုးတရားတွေဖြစ်နေ ပျက်နေတာပါ။ ယောဂီတို့မှာ အကြောင်းတရားနှင့် အကျိုးတရား ကွဲကွဲပြားပြား မသိလျှင် မဂ်ဉာဏ် မပေါ်နိုင်ပါ။

တိုးသဘောဖြစ်ချင်တာက သမုဒယသစ္စာ တဏှာပါ။ တိုးသဘော ဖြစ်လာလျှင် ဒုက္ခဖြစ်မယ်လို့ မသိလို့ ဖြစ်ချင်တာပါ။ အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာကြောင့် ဖြစ်ချင်တာပါ။

အဝိဇ္ဇာတဏှာဆိုတဲ့ အကြောင်းတရားကြောင့် ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်ဆိုတဲ့ အကျိုးတရား ဖြစ်လာပါတယ်။ အကြောင်းတရား အကျိုးတရား နှစ်ပါးလုံးမှာ ဖြစ်ဒုက္ခ၊ ပျက်ဒုက္ခရှိပါတယ်။

ယောဂီတို့၊ သေသေချာချာ မှတ်ထားရမှာက နှစ်သက်တာကို ‘ရာဂ’လို့ မှတ်ထားပါ။ မနှစ်သက်တာကို ‘ဝိရာဂ’လို့မှတ်ထားပါ။ ဝိရာဂဆိုတာ မဂ်ပါ။

၇၈ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

ယောဂီတို့၊ ဝိညာဏ် နာမ် ရုပ်နှင့် အဝိဇ္ဇာ တဏှာ အား ဖြင့် တရားငါးပါးဟာ အနိစ္စပါ။ ကုန်ပျောက်သွားတာက အနိစ္စ လက္ခဏာပါ။ ကုန်ပျောက်သွားတာက တခြားပါ။ တိုးသဘော က တခြားပါ။

ကုန်ပျောက်တဲ့ သဘောဟာ တိုးတာမဟုတ်ပါ။ တိုးတာ သည် ကုန်ပျောက်တဲ့သဘော မဟုတ်ပါ။ ဝါယောရုပ် ပရမတ်ကို ဖယ်ထားပြီး ကုန်ပျောက်တဲ့သဘော မပေါ်ပါ။ ကုန်ပျောက်တာလဲ ဝါယောရုပ် ပရမတ် မဟုတ်ပါ။

ကုန်ပျောက်တဲ့ သဘောက တခြား၊ ဝါယောရုပ်ပရမတ်က တခြားပါ။ အကြောင်းတရား တခြား၊ အကျိုးတရား တခြားပါ။ အကြောင်းတရား အကျိုးတရားတွေကို ဖယ်ထားပြီး ကုန်ပျောက် တဲ့ သဘော မရှိပါလားလို့ အသိဉာဏ်ပေါ်လာလျှင် အနိစ္စာ နုပဿနာဉာဏ် ရပါတယ်။

အဲဒီ အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်သာလျှင် အကြောင်းအကျိုး တရားပေါ်မှာ ကပ်ငြိတွယ်တာ နှစ်သက်ခြင်းမရှိတော့၍ ဝိရာဂ ဖြစ်ပါတယ်၊ မဂ်ဖြစ်ပါတယ်၊ မဂ်ပေါ်ပါတယ်။ ဝိပဿနာမဂ် နှင့် အရိယာမဂ်တော့ ကွဲပါစေ။

ရှုနည်းအမျိုးမျိုး

ဘုန်းကြီးတို့ ပြောနိုင်ခွင့်ဟာ အဲဒီလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ တိုးသဘောရှုနည်းကား အဲဒီလောက်ပဲ ပြီးပါစေတော့။ 'တွန်း၊ တိုက်၊ ကန်'စတဲ့ အခြားအရှုခံများ၊ လှုပ်သဘော စတဲ့ အရှုခံ

ဗျူဟာတရားရ ၇၉

များလည်း နည်းတူသိကြပါ။ အရှင်နာမ်တရားလည်း နည်းတူပဲ သိပါ။

တောဇောရုပ်အနေ

ထွက်လေဝင်လေ အာနာပါနကို တောဇောရုပ်အနေ ရှုပွား လိုသော် ဝင်လေထွက်လေ နှစ်မျိုးတို့အပေါ် မရှုပွားဘဲ ‘ပူသဘော၊ အေးသဘော’ကို ရှုပွားရပါမယ်။ မှန်ပါတယ်။ သတိပြုကြည့်လျှင် ဝင်လေမှာ အအေးတွေ့ရ၍ ထွက်လေမှာ အပူတွေ့ရပါမယ်။

ယောဂီဟာ ဝင်လေထွက်လေနှင့် တွေ့ရသော အေးမှုပူမှု ကို အသိကပ်ပြီး ပူမှုတစ်ချက်၊ ရုပ်လို့ရှုမှုတစ်ချက်၊ အေးမှုတစ် ချက်၊ ရုပ်လို့ရှုမှုတစ်ချက် ရှုပွားပါ။

အဲဒီ ပူမှုအေးမှုတို့ကို ဆက်တိုက်သိနေအောင်၊ သိလာ အောင် သတိကပ်ပါ။ အထပ်ထပ်ရှုပွားရပါမယ်။ တိုးသဘော အတိုင်း သိအောင်ရှုပွားပါ။

ပထဝီရုပ်အနေ

ထွက်လေဝင်လေ အာနာပါနကို ပထဝီရုပ်အနေ ရှုပွားလို သော် ဝင်လေထွက်လေနှစ်မျိုးတို့အပေါ် မရှုပွားဘဲ ကြမ်းသဘော၊ နုသဘော၊ မာသဘော၊ ပျော့သဘောကို ရှုပွားရပါမယ်။ မှန်ပါ တယ်။ သတိပြုကြည့်ရှုလျှင် ဝင်ခိုက်ထွက်ခိုက် နှစ်မျိုးလုံးမှာ ‘ကြမ်း၊ နု၊ မာ၊ ပျော့’ သဘောများ တွေ့နိုင်ပါတယ်။

ယောဂီဟာ ဝင်ခိုက်ထွက်ခိုက်၌ တွေ့ရသော ‘ကြမ်း၊ နု၊

၈၀ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

မာ၊ ပျော့' သဘောတစ်ခုခုကို ရှုကွက်အာရုံအဖြစ် ထားပြီး ယင်းသဘောကို ဆက်တိုက်သိနေအောင်၊ သိလာအောင် သတိ ကပ်ခါ အထပ်ထပ်ရှုပွားပါ။

ဝေဒနာအနေ

ထွက်လေဝင်လေ အာနာပါနကို ဝေဒနာအနေ ရှုပွားလို သော် ဝင်လေထွက်လေ နှစ်မျိုးတို့အပေါ်၌ မရှုပွားဘဲ ဝင်ခိုက် ထွက်ခိုက်မှာ ပူလောင်မှု၊ အေးမှု၊ နာမှု၊ ထိုးဆွမှု စသည်တို့ ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ခံစားတဲ့သဘောကို အသိကပ်ခါ ဆက်တိုက် သိအောင် ရှုပွားရပါမယ်။ ခံစားတဲ့ သဘောတရား ဝေဒနာဟာ နာမ်ဖြစ်လို့ နာမ်၊ နာမ်လို့ ရှုပွားပါ။ ဝေဒနာနဲ့ ကွဲပါစေနော်။

စိတ်အနေ

ထွက်လေဝင်လေ အာနာပါနကို စိတ်အနေ ရှုပွားလိုသော် ဝင်လေထွက်လေ နှစ်မျိုးတို့အပေါ်၌မရှုပွားဘဲ ဝင်လေကို ရှုလို့ စိတ်၊ ထွက်လေကို ရှုလို့စိတ်ကို အရှုခံအာရုံ အသိခံအာရုံအဖြစ် ထားပြီးနောက် စိတ်ကို ရှုပွားရပါမယ်။

ရှေ့စိတ်တစ်ခုကို အရှုခံအာရုံအဖြစ်ထားပြီး နောက်စိတ် တစ်ခုက လိုက်ကာလိုက်ကာ ရှုပွားရပါမယ်။ စိတ်ဟာ နာမ် တရားဖြစ်လို့ ဝင်လေရှုလို့စိတ် ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း နာမ်၊ နာမ် ဟု ရှုပါ။ ထွက်လေရှုလို့စိတ် ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း နာမ်၊ နာမ်ဟု

ဗျူဟာတရားရ ၈၁

ရှုပါ။ ရုပ်ရယ်၊ ဝေဒနာရယ်၊ စိတ်ရယ် သုံးပါးကွဲဖို့ လိုပါတယ်။
မကွဲဘဲလုံးနေရင် တရားထူးမရနိုင်ပါ။

ခန္ဓာအနေ

ထွက်လေဝင်လေ အာနာပါနကို ခန္ဓာအနေ ရှုပွားလိုသော်
အာနာပါနမှာ လေဓာတ်ခေါ် ဝါယောရုပ်ဖြစ်လို့ အဲဒီဝါယော
ရုပ်ကို ရူပက္ခန္ဓာအဖြစ်ယူကာ ဝင်လေ ရုပ်၊ ထွက်လေ ရုပ်၊
ဖောက်ပြန်တဲ့သဘော သို့မဟုတ် ဖရိဖရဲကျတဲ့သဘောကို အရှုခံ
အာရုံအဖြစ်ထားပြီး ရုပ်၊ ရုပ်ဟု ရှုပွားပါ။ ရုပ်သဘော အဖြစ်
သဘော အပျက်သဘောတွေကို မြင်လာသိလာအောင် ရှုပွားပါ။

အကျဉ်းချုပ်သော်

ယောဂီတို့၊ ရှုပွားနည်းတွေကို တစ်ခုစီတစ်ခုစီ ပြောပြပါက
ဆုံးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။ ဒါကြောင့်မို့ အကျဉ်းချုပ်ပြီး ပြောပါရစေ
တော့၊ အကျဉ်းချုပ်ပြောရလျှင် ယောဂီတို့ကိုယ်နှင့်စပ်ပြီး ကိုယ်
ပေါ်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေသမျှကို အမည်နာမ တပ်ချင်သလို တပ်ပါ။
ရုပ်တရားတွေ ဖြစ်လို့ ရုပ်၊ ရုပ်လို့ ရှုပွားပါ။

ယောဂီတို့၊ စိတ်နှင့်စပ်ပြီး စိတ်ထဲမှာဖြစ်သမျှ နာမ်တရား
ဖြစ်လို့ နာမ်၊ နာမ်လို့ ရှုပွားပါ။ အဲဒီလို ရှုပွားတဲ့အခါမှာ တိုး
သဘောမှာ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း သိအောင်မြင်အောင် ရှုပါ၊ ပွားပါ
လို့ ပြောပြီး ရှုပွားနည်း၊ အားထုတ်နည်းကို နိဂုံးချုပ်ကြပါစို့။
ယခုဆက်လက်ပြီး သပ္ပာယ် ခုနစ်ပါးအကြောင်း ပြောကြပါစို့။

၈၂ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

သပ္ပါယ ခုနစ်ပါး

ယောဂီတို့ ယခုအခါ သပ္ပါယ ခုနစ်ပါးအကြောင်းကို ဆက်လက်ပြီးပြောဟောရန် အချိန်ရောက်ပြီဖြစ်လို့ အာရုံတစ်ပါး စိတ်မသွားဘဲ ထောင်နားစိုက်ကာ နာကြားရင်း ဆိုကြည့်ကြစမ်းပါ။

နေထိုင်ရာ ကျောင်း	ဆွမ်းလောင်း ရပ်ရွာ
စကားပြောမျှ	မျှ ပုဂ္ဂလာ
အစား၊ ဥတု	မျှ ရိယာ
မမျှငြား	ရှောင်ရှား ခုနစ်ဖြာ
မျှတ လေငြား	တရားတွေ့မှာ
ကောင်းစွာ သိပ်သည်း	မှီဝဲသူဟာ
ကာလဟာ ဖင့်	မမြင့်မကြာ
မဂ်ဖိုလ်သင့်	ရလင့် အပ္ပနာ

တရားအားထုတ်တာက မခက်ပါဘူး။ အဲဒီလို သိစရာတွေကိုသိပြီး ရှောင်နိုင်ဖို့ လိုက်နာစရာတွေ ပြည့်စုံအောင်လိုက်နာဖို့ ကသာ ခက်ပါတယ်။ အခုဒီမှာ သိစရာက -

၁။ အာဝါသ သပ္ပါယ	ကျောင်းအာဝါသ မျှတမှု
၂။ ဂေါစရ သပ္ပါယ	ဆွမ်းခံရွာ မျှတမှု
၃။ ဘဿ သပ္ပါယ	စကားပြောမျှတမှု
၄။ ပုဂ္ဂလ သပ္ပါယ	ပုဂ္ဂိုလ်အချင်းချင်း မျှတမှု
၅။ ဘောဇန သပ္ပါယ	အစားအသောက် မျှတမှု

မျှတမှတရားရ ၈၃

၆။ ဥတု သပ္ပာယ် အပူအအေး ဥတုမျှတမှု

၇။ ဣရိယာပထ သပ္ပာယ် ဣရိယာပုတ် မျှတမှု

ရယ်လို့ မျှတမှု သပ္ပာယ် ခုနစ်ပါး လာရှိပါတယ်။ အဲဒီ
ခုနစ်ပါးဟာ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာမှာ လာပါသေး။ အဲဒီသပ္ပာယ်
ခုနစ်ပါးမှာ ပုဂ္ဂလ၊ ဘောဇနနှင့် ဥတုသပ္ပာယ်တို့အကြောင်းကို
ပထမ သပ္ပာယ် လေးပါးတုန်းက ပြောခဲ့ပြီးပြီမို့ ဒီမှာ ထပ်ပြီး
မပြောတော့ပါ။

ဒုတိယသပ္ပာယ် လေးပါးမှာ ပထမသပ္ပာယ် လေးပါးမှာ
မပါတဲ့ သေနာသန သပ္ပာယ်အကြောင်း မပြောခဲ့ရသေးပါ။
ဘာကြောင့် မပြောခဲ့လဲဆိုလျှင် ဒီသပ္ပာယ် ခုနစ်ပါးအကြောင်း
ပြောတော့မှ ပေါင်းပြီး ပြောမလို့ ထားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဏှောင်း အာဝါသ

ယောဂီတို့၊ တရားဆိုတာ အားထုတ်လျှင် ပြီးရောဆိုပြီး
အရမ်းအားထုတ်လို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ အခုလောက်နာကြားမိလျှင်
သိလောက်ပါပြီ။ ယောဂီတို့ အားထုတ်တဲ့ နေရာဌာနဖြစ်တဲ့
ကျောင်း၊ ဇရပ်၊ တန်ဆောင်း၊ တောတောင်၊ ဥယျာဉ်အာဝါသ
တစ်ခုခုမှာ အားထုတ်တဲ့အခါ မိမိတို့မှာ မရဖူးသေးတဲ့ အာရုံ
နိမိတ်တွေလဲ မရလာဘူး။ ရပြီးသားဖြစ်တဲ့ အာရုံနိမိတ်ကလေး
တွေတောင်မှ ပျောက်သွား၊ ပျက်သွား၊ မထင်သေးတဲ့ သတိတွေ
ထင်မလာဘူး၊ ထင်လာပြီးသားဖြစ်တဲ့ သတိတွေပျောက်သွား၊
ပျက်သွား၊ မတည်ကြည်တဲ့စိတ်တွေ မတည်ကြည်၊ တည်ကြည်ပြီး

၈၄ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

သား စိတ်ကလေးတွေတောင် ပျောက်သွားက အဲဒီ အာဝါသ၊
ကျောင်း၊ ဧရပ်တို့ဟာ မိမိအတွက် မမျှတတဲ့ အသပ္ပာယ်တို့
ဖြစ်ပါတယ်။

ယောဂီတို့၊ အားထုတ်တဲ့ နေရာဌာနဖြစ်တဲ့ ကျောင်း၊
ဧရပ်၊ တန်ဆောင်း၊ တောတောင်၊ ဥယျာဉ်အာဝါသတစ်ခုခုမှာ
အားထုတ်တဲ့အခါ မိမိတို့မှာ မရဖူးသေးတဲ့ အာရုံနိမိတ်တွေ
ရလာမယ်။ ရပြီးသား အာရုံနိမိတ်တွေ ခိုင်မြဲလာမယ်ဆိုလျှင်
အဲဒီ အာဝါသဟာ ယောဂီတို့အတွက် မျှတတဲ့ အာဝါသပါ။

ပြီးတော့ ယောဂီတို့မှာ မထင်သေးတဲ့ သတိတွေထင်လာ
မယ်၊ ထင်ပြီးသား သတိတရားတွေ ပိုမိုထင်လာမယ်၊ မတည်
ကြည်သေးတဲ့ စိတ်တွေ တည်ကြည်လာမယ်၊ တည်ကြည်တဲ့
စိတ်တွေ ပိုမိုတည်ကြည်လာမယ်ဆိုလျှင် အဲဒီကျောင်းအာဝါသ
ဟာ ယောဂီတို့အတွက် မျှတတဲ့ အာဝါသပါ။

အဲဒါ အမြဲမပြတ် အားထုတ်တော့မယ်လို့ ရည်ရွယ်ချက်
ရှိတဲ့ ယောဂီတွေဟာ နေရာဌာန ကျောင်းကန် အာဝါသနှင့်
ပတ်သက်ပြီး စမ်းသပ်ပြီးမှ အမြဲအားထုတ်သင့်ပါတယ်၊ အခုလို
၁၀ ရက်ဆိုတာကတော့ သင်တန်းတက်တဲ့ သဘောပဲဆိုတော့
စမ်းသပ်စရာ မလိုပါဘူး။

ဒါပေမယ့် အချို့ယောဂီတွေမှာ ထူးခြားချက်ရှိပါတယ်။
ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ 'ဆရာတော်ဘုရား တပည့်တော်တို့ ဒီ ၁၀
ရက် စခန်းမှာ အားထုတ်ရတာ သိပ်ပြီးအဆင်ပြေတယ်၊ အား
ထုတ်ရတာ တရားတိုးတက်တယ်၊ ဘယ် ၁၀ရက်စခန်းမှာ

ဗျာကုတရားရ ၈၅

အားထုတ်ရတာ မကောင်းဘူး'စသည်ဖြင့် ပြောကြတာတွေရှိပါတယ်။

ပဋ္ဌာန်းနည်း

ဘုန်းကြီးတို့ ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော် ပစ္စယနိဒ္ဒေသ ဥပနိဿယ ပစ္စည်းမှာ -

‘သေနာသနမ္ပိ၊ ဥပနိဿယပစ္စယေန ပစ္စယော’

ဆိုပြီး ဟောထားတော်မူခဲ့တာ ရှိပါတယ်။ ယောဂီတို့၊ တရားအားထုတ်ရာ၌ တရားထူး၏ရေကို ကျောင်း၊ အိပ်ရာ၊ နေရာကလည်း ဥပနိဿယ သတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုပါတယ်။ အထောက်အပံ့ ပေးပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်၊ အချို့ ကျောင်းအာဝါသထဲ ရောက်သွားလျှင် စိတ်ကိုကြည်လင်အေးချမ်းလို့၊ အချို့ ကျောင်းအာဝါသထဲ ရောက်သွားလျှင် စိတ်ကိုနောက်သွားတာပဲ ဆိုတာတွေ လက်တွေ့ ရှိပါတယ်။

ဗောဇ္ဈင်ပွားကြောင်း

ဘုန်းကြီးတို့ သတိပဋ္ဌာနသုတ္တန်မှာ ဗောဇ္ဈင်ပိုင်း ဗောဇ္ဈင်ပွားကြောင်း ဓမ္မဝိစယ သမ္မောဇ္ဈင်နှင့် ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်တို့မှာ ဝတ္ထုစင်ကြယ်ရမယ်လို့ ဗောဇ္ဈင်ပွားကြောင်း တစ်ကြောင်း ပါပါတယ်။

ဝတ္ထုဆိုတာ အတွင်းဝတ္ထု - မိမိကိုယ်တွင်း စင်ကြယ်ရပါ

၈၆ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

မယ်။ အပ ဝတ္ထု - ကျောင်းကန်အဝါသ စင်ကြယ်ရပါမယ်။
အဲဒီနှစ်မျိုးစင်ကြယ်မှ ဓမ္မဝိစယနှင့် ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်တရားတွေ
တိုးပွားပါတယ်။

အဲဒီ ဗောဇ္ဈင်တရားနှစ်ပါး တိုးပွားမှလည်းပဲ ဝိပဿနာ
ဉာဏ်များ တိုးတက်ပြီး အရိယမဂ်ဉာဏ်ကို ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါ
ကြောင့် ယောဂီတို့ တရားအားထုတ်တဲ့ နေရာ၊ ဌာန၊ အဝါသ
ဟာ မျှတဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

ရှင်မေဃိယ

ဒီနေရာမှာ ရှင်မေဃိယအကြောင်းကို သာဓကပြကြပါစို့။
အခါတစ်ပါးမှာ ရှင်မေဃိယဟာ စာလိကမြို့အနီး၊ စာလိက
တောင်ပေါ်ကျောင်းမှာ ဘုရားရှင်နဲ့အတူတကွ သီတင်းသုံးနေ
ထိုင်ပါတယ်။ တစ်နေ့ ဇန္တုရွာထဲ ဆွမ်းခံကြွပြီး ပြန်လာပါတယ်။

ပြန်လာတဲ့အခါ ကျောင်းသို့တိုက်ရိုက်ပြန်မလာဘဲ ကိမ္ဘိ
ကာဠုမြစ်ကမ်းနားသို့ကြွပြီး လမ်းလျှောက်ပါတယ်။ အဲဒီ မြစ်
ကမ်းနားမှာ မွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ သရက်ဥယျာဉ်တောကြီးကို
မြင်တော့ လာပြီး တရားအားထုတ်ချင်စိတ် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဘုရားရှင်ကို မလျှောက်ရသေးတော့ အဲဒီကနေ စာလိက
တောင်ပေါ်ကျောင်းသို့ ပြန်ကြွပါတယ်။ ရောက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ
ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးဦးချပြီး အကြောင်းစုံလျှောက်ထားကာ သရက်
ဥယျာဉ်တောသို့သွား၍ တရားအားထုတ်ဖို့ရာ ဘုရားရှင်ကို
ပန်ကြားလျှောက်ထားပါတယ်။

မျှတမှုတရားရ ၈၇

ဘုရားရှင်က မသွားရန် တားပါတယ်။ ထပ်ပြီး ဒုတိယ အကြိမ် လျှောက်ထားပါတယ်။ ဘုရားရှင်ကလည်း တားပါတယ်။ တတိယအကြိမ် လျှောက်ထားတော့ ဘုရားရှင်က မတားဘဲ ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။

တရားအားထုတ်ဖို့ရာ ခွင့်ပန်တာ ဘုရားရှင်က ဘာဖြစ်လို့ တားလဲ မေးလျှင် သူ ဉာဏ်မရင့်ကျက်သေး၍ ထိုနေရာနှင့် မမျှတတာကို သိလို့ပါ။

ဘုရားရှင်တို့မည်သည် သုံးကြိမ်သုံးခါ ခွင့်ပန်လျှင် ခွင့်ပေး ရမ္မိ ဓမ္မတာမို့ ခွင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ရှင်မေဃိယသည် ဘုရားရှင်အထံတော်က အခွင့်ရတယ် ဆိုလျှင်ပဲ အားရဝမ်းသာနှင့် သွားတာပေါ့။ သရက်ဥယျာဉ်တော ထဲ ရောက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ နေရာရှာပါတယ်။

နေရာရှာတော့ သရက်ဥယျာဉ် အလယ်ကောင်မှာ မင်္ဂလာ ကျောက်ဖျာကို သွားတွေ့တယ်။ အဲဒီမှာ သပိတ်ပရိက္ခရာတွေ ချပြီး ပလ္လင်ခွေကာ မျှတစွာထိုင်ပြီး အားထုတ်ပါတယ်။

အားထုတ်လို့ မကြာမီမှာပဲ ရဟန်းအသွင် ပျောက်ပြီး မင်းအသွင်ကဲ့သို့ မြင်သွားပါတယ်။ ကချေသည်များ ခြံရံလျက် ထီးဖြူအောက် မြတ်သောပလ္လင်ထက်၌ ထိုင်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ ပါတယ်။ အဲဒီ မင်းစည်းစိမ်ကို သာယာနေခြင်းသည် 'ကာမ ဝိတက်' ဖြစ်ပါတယ်။ ကာမဝိတက်ဖြစ်နေစဉ် မင်းချင်းယောက်ျား တွေက ခိုးသူနှစ်ယောက်ကို ခေါ်လာပြီး ရှေ့မှာ ထားဘိသကဲ့ သို့ မြင်ပြန်ပါတယ်။

၈၈ ဓမ္မဥပသုဒ္ဓါရဏ

မင်းစည်းစိမ်သာယာနေစဉ် အဲဒီလိုမြင်တော့ စိတ်ဆိုးပြီး တစ်ယောက်ကို သတ်ခိုင်းသည်ကား ‘ဗျာပါဒ ဝိတက်’ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ယောက်ကို နှောင်ဖွဲ့ခိုင်းသည်ကား ‘ဝိဟိံသ ဝိတက်’ ဖြစ်ပါတယ်။

ဤသို့ဖြင့် ရှင်မေဃိယ၌ သံကွန်တြာအုပ်ထားတဲ့ သရက်ပင်ကဲ့သို့၊ ယင်မမဲရိုင်းများ ဝိုင်းနေတဲ့ ပျားလဘို့ကဲ့သို့ အကုသလ ဝိတက်များ ဝိုင်းခံနေရပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်လို့ အတော်ကြာခါမှ ရှင်မေဃိယ သတိရရှိကာ -

‘အချင်းတို့၊ အံ့ဖွယ်ရှိပေစွ၊ အချင်းတို့၊ မဖြစ်ဖူးတဲ့ သဘောတရားတွေ ဖြစ်ပါပေစွ၊ သဒ္ဓါတရားနှင့် ရဟန်းဝတ်ပြီး သဒ္ဓါတရားနှင့် အားထုတ်နေတဲ့ ငါ့ကို ယုတ်မာတဲ့ အကုသိုလ် ဝိတက်တွေ အစဉ်လိုက်ကြတယ်၊ ငါ့မှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို မျှတအောင် အားမထုတ်နိုင်ခဲ့၊ ဒါကိုမြင်လို့ ဘုရားရှင်က မသွားရန် တားမြစ်တယ်ထင်တယ်၊ ဒီအကြောင်းကို ဘုရားရှင်ကို လျှောက်ထားအံ့’

လို့ အံ့သြကြံစည် တွေးတောပြီး ဘုရားရှင်ထံ ပြန်လာပါတယ်။ အဲဒီနေရာ အာဝါသဟာ ရှင်မေဃိယနှင့် မမျှတတဲ့ နေရာအာဝါသလို့ မှတ်ရပါမယ်။

ရှင်မေဃိယဟာ အဲဒီ သရက်တောဥယျာဉ်ထဲမှာ တရားမရဘဲ ဘုရားရှင်ထံ ပြန်လာပြီး အဲဒီအကြောင်း လျှောက်ထားတဲ့ အခါမှာ ဘုရားရှင်က သူ့ကိုတရားဟောလို့ နာကြားရတော့မှ ဓမ္မဿဝန သပ္ပာယ်မျှတပြီး တရားရသွားပါတယ်။

မေတ္တသုတ်လာ

ပြီးတော့ မေတ္တသုတ်လာ ရဟန်းငါးရာတို့အကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ်ပြီး ပြောပြပါဦးမယ်။ အာရုံတစ်ပါး စိတ်မသွားဘဲ ထောင်နားစိုက်ကာ နာကြားကြပါ။

အခါတစ်ပါး ရဟန်းတော် ငါးရာတို့သည် ဘုရားရှင် ထံတော်မှ ကမ္မဋ္ဌာန်းသင်ယူပြီး ဟိမဝန္တာနှင့် တစ်ဆက်တည်း တည်နေတဲ့ တောအုပ်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ သစ်ပင်ရင်း များ၌ တရားအားထုတ်နေကြပါတယ်။

အဲဒီ ရဟန်းတော်တို့ရဲ့ သီလတန်ခိုးကြောင့် သစ်ပင်များ ရှိ နတ်များသည် သစ်ပင်များပေါ်၌ မနေဝံ့ကြ၊ မနေနိုင်ကြဘဲ သားသမီးများလက်ဆွဲကာ အောက်ဆင်းပြီး လှည့်လည်နေကြ ရပါတယ်။

ဒီရဟန်းတွေ တစ်နေ့ ပြန်ကြွန်းနိုးနှင့်စောင့်နေခဲ့ရာ အရှင် များ မပြန်တော့မည်ကိုသိရ၍ မနေဝံ့အောင် ညဉ့်အခါ ကြောက် မက်ဖွယ်အဆင်းများ ပြပါတယ်။ ကြောက်မက်ဖွယ် အသံများ လည်း အော်ပါတယ်။ အပုပ်နံ့များလည်း ပေးပါတယ်။ အမျိုး မျိုး ခြောက်လှန့်ပြကြပါတယ်။

အဲဒီလို ခြောက်လှန့်ပြကြတော့ ရဟန်းတော်များ အိပ် မပျော်၊ စားမရဖြစ်ကြ၍ ရောဂါအမျိုးမျိုးဖြစ်ကြကာ တရား၊ အားထုတ်လို့လည်း သမာဓိမရ ဖြစ်နေကြပါတယ်။

အရှင်မြတ်တွေဟာ ဒီတောအုပ်ထဲမှာ မနေသင့်၊ မိမိတို့နှင့်

၉၀ မွေ့တအရှင်ပညာဇောတ

မမျှတဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ထံ ပြန်ကြွပြီး ဒီ အကြောင်းစုံကို လျှောက်ထားကြပါတယ်။

ဘုရားရှင်က ကြည့်တဲ့အခါမှာ ဒီရဟန်းတော်များ အနေ နှင့် အဲဒီ နေ့ခဲရင်း တောအုပ်အရပ်မှလွဲ၍ သပ္ပာယ် မျှတမယ့် အခြား ဒေသဆိုတာမရှိလို့ မြင်တော်မူ၍ ရဟန်းတော်များကို ထိုတောသို့ပဲ ပြန်လွှတ်ပါတယ်။

ရဟန်းတော်များက အခြားအရပ်သို့ သွားချင်ကြောင်းကို လျှောက်ထားတဲ့အခါ သင်တို့ မေတ္တာလက်နက် ပါမသွားလို့ ဖြစ်တာ။ သင်တို့နှင့် မျှတတဲ့နေရာဟာ အဲဒီနေရာသာရှိတယ် လို့ မိန့်တော်မူပြီး မေတ္တသုတ်ကို ကမ္မဋ္ဌာန်းအလိုငှာ လည်း ကောင်း၊ အကွယ်အကာ အရံအတား အလိုငှာလည်းကောင်း သင်ကြားပေးတော်မူလိုက်ပါတယ်။

ရဟန်းတော်များလည်း ပြန်လာပြီးလျှင် ဘုရားရှင်သင်ကြား ဖော်ပြကြားအပ်သည့်အတိုင်း မေတ္တာ ဘာဝနာ ပွားများကြရာ နတ်များ ချစ်မြတ်နိုးကြလျက် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်များ ပြုလုပ် စောင့်ရှောက်ကြပါတယ်။

ရဟန်းတော်များလည်း မေတ္တာ ဘာဝနာကို ပွားများ၍ အဲဒီမေတ္တာဘာဝနာကိုပင် အခြေခံကာ ဝိပဿနာတရား ကြိုးစား အားထုတ်ခြင်းဖြင့် သပ္ပာယ်မျှတကာ အဲဒီဝါတွင်းမှာပင် ရဟန်း တော် ငါးရာလုံး ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ကြပါတယ်။

ယောဂီတို့၊ အာဝါသ သပ္ပာယ်ဟာ အဲဒီလောက် အရေးကြီး

မျှတမှတရားရ ၉၁

ပါတယ်။ တရားရရှိရာ ဥပနိဿယသတ္တိဖြင့် ထောက်ပံ့ပါတယ်။
ဒါကြောင့် မျှတရာဌာနကိုရွေးပြီး အားထုတ်ကြပါ။

ဆွမ်းခံရွာ

နောက် သပ္ပာယ်တစ်ခုက ဘာလဲဆိုတော့ ဆွမ်းခံရွာ ဂေါ
စရဂါမ်လည်း မျှတရမယ်တဲ့။ ဒါကတော့ ရဟန်းတော်တွေ
အတွက်သာ ဆိုင်ပါတယ်။ ဆွမ်းခံရွာဟာ နေရာကျောင်းနှင့်
မြောက်အရပ် သို့မဟုတ် တောင်အရပ်ဖြစ်၍ မဝေးလွန်း၊ မနီး
လွန်း ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒါမှ မျှတပါတယ်။ သို့မဟုတ်က မမျှတ
ပါဘူး။

ဆွမ်းခံရွာနှင့် ကျောင်းနှင့်က အရှေ့-အနောက်ဖြစ်မယ်
ဆိုလျှင် မမျှတပါ။ နေကို အသွား-အပြန် မျက်နှာမူသွားနေရလို့
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီသပ္ပာယ်က ယောဂီတွေနဲ့ မပတ်သက်တော့
ဒီလောက်ပဲ ထားပါတော့။

ယခု ယောဂီတို့ရဲ့ ဆွမ်းခံရွာက ဟိုးနားက ဆွမ်းစား
ကျောင်းပဲ။ နေလဲ မပူဘူး၊ နီးနီးလေးရယ်။ ပင့်ဖိတ်တဲ့အခါမှာ
ရှုမှတ်သွားပြီး လက်ဆေးစားကာ ပြန်လာရုံပဲဆိုတော့ မျှတပါ
တယ်။

စကားပြောမှု

ယောဂီတို့၊ ‘တရားသည် စကားကိုကြောက်တယ်’ ဆိုတဲ့
စကားကို အသုံးစွဲအောင်မှတ်ပြီး စကားပြောမှုကို အထူးသဖြင့်

၉၂ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာစောတ

ရှောင်ကြပါ။ စကားဟာ ပြောသင့်တဲ့ စကား၊ မပြောသင့်တဲ့ စကားလို့ နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ ‘ဂါမကထာယ အာရဝယေ သောတံ’ ရွာစကားပြောကြားမှုကို ရှောင်ရှားရမယ်တဲ့။

ဒီနေရာမှာ ယောဂီတို့၊ မပြောသင့်တဲ့ စကား ၃၂ မျိုးကို ပြောပြပါမယ်။ သေသေချာချာ မှတ်သားပြီး မပြောဘဲ ရှောင်ကြဉ်ကြပါ။ ယောဂီတို့ မပြောရမယ့် စကား ၃၂ မျိုးက

- ၁။ မင်းနှင့်ပတ်သက်တဲ့စကား၊
- ၂။ ခိုးသူနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
- ၃။ အမတ်တွေနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
- ၄။ စစ်သည်စစ်သားတွေနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
- ၅။ ဘေးရန်အန္တရာယ်နှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
- ၆။ စစ်ထိုးစစ်တိုက်ပွဲနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
- ၇။ ထမင်းစားဖွယ်နှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
- ၈။ အဖျော်ယမကာနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
- ၉။ အဝတ်အရုံ အခြံအခင်းနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
- ၁၀။ ယာဉ်အမျိုးမျိုးနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
- ၁၁။ အိပ်ရာနေရာနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
- ၁၂။ ပန်းအမျိုးမျိုးနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
- ၁၃။ နံ့သာအမျိုးမျိုးနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
- ၁၄။ ဆွေမျိုးတွေနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
- ၁၅။ ရွာနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊

- ၁၆။ နိဂုံးနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
 ၁၇။ မြို့နှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
 ၁၈။ ဇနပုဒ်နှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
 ၁၉။ မိန်းမနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
 ၂၀။ ယောက်ျားနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
 ၂၁။ ရဲရင့်သူနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
 ၂၂။ လမ်းကောင်း - မကောင်းနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
 ၂၃။ ရေဆိပ်၊ အိုးထိန်းကျွန်မနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
 ၂၄။ သေပြီးသူတို့နှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
 ၂၅။ ဆိုခဲ့ပြီးစကားများမှတစ်ပါး အကြောင်းစုံစကား၊
 ၂၆။ လောက စကား၊ သမုဒ္ဒရာနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
 ၂၇။ ကြီးပွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
 ၂၈။ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
 ၂၉။ ပြတ်ကြောင်းနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
 ၃၀။ ဆက်ကြောင်းနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
 ၃၁။ ကာမ ချမ်းသာနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား၊
 ၃၂။ ကိုယ်ညှဉ်းဆဲခြင်းနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကား
- တို့ပါပဲ။ အဲဒီ မပြောသင့်တဲ့ စကားမျိုးတွေကို ပြောကြားခြင်း၊
 နားထောင်ခြင်းတို့မှ ရှောင်ကြဉ်ရပါမယ်။ မရှောင်ကြဉ်က တရား
 မတိုးတက်နိုင်ပါ။ အဲဒီစကားတွေဟာ တရားရဲ့ အနှောင့်အယှက်
 စကားတွေပါ။ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖိလာကန်လန်

၉၄ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

စကားတွေပါ။ အဲဒီစကားတွေဟာ ယောဂီတို့အတွက် မမျှတတဲ့ စကားတွေမို့ ပြောကြားခြင်း၊ နားထောင်ခြင်းမှ အထူးရှောင်ကြဉ်ကြပါ။

ပြောရမယ့်စကား ၁၀မျိုး

ယောဂီတို့၊ ယောဂီတို့ မပြောရမယ့် စကားရှိသလို ပြောရမယ့် စကားလဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဆယ်ပါးသော ကထာဝတ္ထုနှင့် စပ်တဲ့ စကားသည် ယောဂီတွေနှင့် မျှတပါတယ်။ မျှတတယ်ဆိုပေမယ့် အဲဒီစကားကိုလည်း အချိန်ကုန်ခံ မပြောရပါ။ အတိုင်း အရှည်နှင့် ပြောသင့်ပါတယ်။ အတိုင်းအရှည်နှင့် ပြောရမှာပါ။ ယောဂီတို့ပြောရမယ့် စကား ၁၀မျိုးကို ဘုရားရှင်က -

‘ရဟန်းတို့၊ စီးပွားချမ်းသာ၏ အကြောင်းဖြစ်သော စကားတို့သည် -

၁။ အလိုနည်းမှုနှင့် စပ်သောစကား၊

၂။ ရောင့်ရဲမှုနှင့် စပ်သောစကား၊

၃။ ကင်းဆိတ်မှုနှင့် စပ်သောစကား၊

၄။ မရောနှောမှုနှင့် စပ်သောစကား၊

၅။ ဝီရိယအားထုတ်မှုနှင့် စပ်သောစကား၊

၆။ သီလနှင့် စပ်သောစကား၊

၇။ သမာဓိနှင့် စပ်သောစကား၊

၈။ ပညာနှင့် စပ်သောစကား၊

၉။ လွတ်မြောက်မှု အရဟတ္တဖိုလ်နှင့်စပ်သော စကား၊

၁၀။ လွတ်မြောက်မှုကို ဆင်ခြင်သော ဉာဏ်အမြင်နှင့် စပ်သော စကားဟူ၍ ဆယ်မျိုးတို့တည်း’

လို့ ယောဂီတို့ ပြောရမယ့်စကား ၁၀ မျိုးကို ဟောပြီးလို့ ဆက်လက်၍ ဘယ်လိုဟောပါသလဲဆိုလျှင် -

‘ရဟန်းတို့ အကယ်၍ သင်တို့သည် ဤ စီးပွားချမ်းသာခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သောစကား ၁၀ မျိုးတို့ကို ထောက်ဆ၍ စကားကို ပြောဆိုကြပါမူ ဤသို့ တန်ခိုးကြီးသော၊ ဤသို့ အာနုဘော်ကြီးသော ဤ နေလတို့၏ အစွမ်းကိုသော်လည်း မိမိအစွမ်းဖြင့် ကုန်ခန်းစေနိုင်ရာ၏။ သာသနာတော်မှတစ်ပါးသော အယူရှိသည့် ပရိဗိုဇ်တို့၏ အစွမ်းကို ကုန်ခန်းစေနိုင်ရာ၌ကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း’ လို့ ဟောတော်မူခဲ့ပါတယ်။

ဒီ စကား ၁၀ မျိုးကို ပြောကြားမှုရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးဟာ အဲဒီလောက်အကျိုးကြီးတာကို သိပြီးတော့ မပြောမဖြစ်လိုပြောလျှင် ဒီစကား ၁၀ မျိုးသာ ထောက်ဆ၍ ထောက်စာ၍ ပြောကြပါ။ မပြောသင့်တဲ့ စကား ၃၂ မျိုးကို မပြောမိအောင် အထူးသဖြင့် ရှောင်ကြဉ်ကြပါ။

အလိုနည်းမှု

ယောဂီတို့၊ အလိုနည်းမှုနှင့် စပ်တဲ့စကားဆိုတာ ဒီ လောကုတ္တရာ တရားကိုးပါး၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်များသည် အလိုနည်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သန္တာန်မှာသာ ပြည့်စုံနိုင်ပါတယ်။ အလိုကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သန္တာန်မှာ မပြည့်စုံနိုင်ဘူး စသည်ဖြင့် ဒီလိုပြောကြားမှုမျိုး

၉၆ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

ကို အလိုနည်းခြင်းနှင့်စပ်တဲ့ စကားပြောခြင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။
အဲဒီ အလိုနည်းမှုဟာ -

- ၁။ ပစ္စည်း လေးပါး၌ အလိုနည်းသောပုဂ္ဂိုလ်။
- ၂။ မိမိမဂ်ဖိုလ်တရားထူးရသည်ကို သူတစ်ပါးတို့အား အသိမပေး၊ လျှို့ဝှက်သော ပုဂ္ဂိုလ်။
- ၃။ မိမိပရိယတ်ဗဟဿုတ ပေါများတတ်ကျွမ်းသည်ကို သူတစ်ပါးအား အသိမပေး၊ လျှို့ဝှက်သော ပုဂ္ဂိုလ်။
- ၄။ မိမိ ဓုတင်ဆောက်တည်သည်ကို သူတစ်ပါးတို့အား အသိမပေး၊ လျှို့ဝှက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရယ်လို့ လေးမျိုးရှိပါတယ်။
အဲဒီ လေးမျိုးတို့တွင် ပစ္စည်းလေးပါး၌ အလိုနည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် -

- ၁။ များများလှူလျှင် နည်းနည်းသာ ခံယူပါတယ်။
- ၂။ နည်းနည်းလှူလျှင် လှူသည့်အောက်နည်းနည်းသာ ခံယူပါတယ်။ အကုန်လုံး မခံယူပါ။

စသည့် ပြောကြားခြင်းမျိုးကို 'အလိုနည်းမှုနှင့် စပ်တဲ့စကားမျိုးကို ပြောကြားခြင်း'လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဘုရားရှင်ကလည်း -

'ရဟန်းတို့၊ ဒီသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မိမိလည်းအလိုနည်းတယ်၊ ရဟန်းတို့အားလည်း အလိုနည်းမှုနှင့်စပ်တဲ့ စကားကို ပြောဟောတတ်တယ်၊ အလိုနည်းတဲ့ ရဟန်း၊ ရဟန်းတို့အားလုံး အလိုနည်းမှုနှင့်စပ်တဲ့စကား ပြောဟောတတ်တဲ့ရဟန်းဟူသော ဤအရာသည် ချီးမွမ်းဖွယ်တည်း' လို့ ဟောခဲ့ပါတယ်။

ရောင်ရဲမှု

အဲဒီလိုပြောမှုမျိုးဟာ အလိုမနည်းတဲ့ ယောဂီတွေအတွက် အလိုနည်းမှု ဓာတ်ကူးပြီး အလိုနည်းလာနိုင်တဲ့အတွက် ပြောသင့်တဲ့ စကားပါ။ ပြီးတော့ ရောင်ရဲခြင်းနှင့် စပ်တဲ့စကားကို ဘုရားရှင်က -

‘ရဟန်းတို့ ဒီသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မိမိလည်း ရောင်ရဲတယ်၊ ရဟန်းတို့အားလည်း ရောင်ရဲမှုနှင့် စပ်တဲ့စကားကို ပြောဟောတတ်တယ်။’

‘ရောင်ရဲတဲ့ ရဟန်း၊ ရဟန်းတို့အားလည်း ရောင်ရဲမှုနှင့် စပ်တဲ့စကားကို ပြောဟောတတ်တဲ့ ရဟန်းဟူသော ဤအရာသည် ချီးမွမ်းဖွယ်တည်း’

လို့ ဟောခဲ့ပါတယ်။ ရတတ်သမျှနှင့် ရှိသမျှနှင့် တင်းတိမ် ရောင်ရဲသူ၊ ကျေနပ်သူကို ရောင်ရဲလွယ်သူလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ရတတ်သမျှနှင့် မရောင်ရဲသူမှာ ရှာဖွေရ၊ ကြောင့်ကြစိုက် ရသဖြင့် ဗျာပါရတွေ များခြင်း၊ စိတ်မချမ်းသာခြင်း၊ စိတ်ဆိုးခြင်း၊ ရပြန်လျှင် ပို၍ရအောင်ရှာရခြင်း၊ ရှာ၍မရသောအခါ စိတ်မသက် မသာဖြစ်ခြင်း၊ စိတ်ဆိုးခြင်း စသည် ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

ရတတ်သမျှ၊ ဖြစ်တတ်သမျှနှင့် အားရတင်းတိမ်နေသူမှာ ပစ္စည်းမရမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးပုဂ္ဂိုလ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ လည်းကောင်း စိတ်မချမ်းမသာဖွယ် စိတ်ဆိုးဖွယ် မရှိပါ။ စိတ်အစဉ် အေးချမ်းလျက်ရှိပါတယ် စသည်ဖြင့် ပြောဆိုမှု မျိုးတွေဟာ ရောင်ရဲမှုနှင့် ပတ်သက်တဲ့စကားမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။

၉၈ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

ပြီးတော့ ဒီ လောကုတ္တရာကိုးပါး မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်များသည် ရောင့်ရဲလွယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သန္တာန်မှာသာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ပြည့်စုံ နိုင်ပါတယ်။ မရောင့်ရဲလွယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သန္တာန်မှာ မပြည့်စုံ နိုင်ပါ။

ကင်းဆိတ်မှု

အဲဒီလို စသည်ဖြင့် ပြောဆိုမှုမျိုးဟာ ရောင့်ရဲမှုနှင့် စပ်တဲ့ စကားမျိုးကို ပြောဆိုမှုမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ ယခု ဆက်လက်ပြီး ကင်းဆိတ်မှုနှင့် စပ်တဲ့စကားမျိုးကို ပြောခြင်းနှင့် စပ်တဲ့စကား ကို ပြောပါမယ်။ ဘုရားရှင်က -

‘ရဟန်းတို့ ဒီသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မိမိလည်း ကင်းဆိတ်တယ်၊ ရဟန်းတို့အားလည်း ကင်းဆိတ်မှုနှင့် စပ်တဲ့ စကားကို ပြောဟောတတ်တယ်။’

‘ကင်းဆိတ်တဲ့ရဟန်း၊ ရဟန်းတို့အားလည်း ကင်းဆိတ်မှု နှင့် စပ်တဲ့စကားကို ပြောဟောတတ်တဲ့ ရဟန်းဟူသော ဤအရာ သည် ချီးမွမ်းဖွယ်တည်း’

ဟူ၍ ဟောပါတယ်။ ယောဂီတို့၊ လူသူအများဟာ အာရုံ ကင်းဆိတ်ရာ အရပ်ဒေသတို့ကို ကြောက်ကြပါတယ်။ အာရုံ ကင်းဆိတ်ရာ အရပ်ဒေသမှာ ပျင်းကြပါတယ်။ အမှန်က အာရုံ တွေ ကင်းဆိတ်ရာ အရပ်ဒေသဆိုတာ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ အရိယာသူတော်ကောင်းတွေ ကိန်းအောင်းမွေ့လျော်ရာ အရပ် ဒေသမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။

အရပ်ဒေသမှာ အာရုံကင်းဆိတ်တဲ့အတွက်၊ မိမိသန္တာန်မှာ လည်း ကိလေသာတွေ ကင်းဆိတ်နေတဲ့အတွက်၊ ကင်းဆိတ်တဲ့ အရပ်ဒေသဟာ ကျေးဇူးများတယ် စသည်ဖြင့် ကင်းဆိတ်မှုနှင့် စပ်တဲ့စကားမျိုးဟာ ယောဂီတွေအတွက် မျှတတဲ့စကားပါ။

မရောနှောမှု

ဒီ လောကုတ္တရာကိုးပါး မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်များသည် မရောနှော တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သန္တာန်မှာသာ ပြည့်စုံနိုင်ပါတယ်။ ရောနှောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့သန္တာန်မှာ မပြည့်စုံနိုင်ပါ စသည်ဖြင့် ဒီလိုပြောကြားမှု ကို မရောနှောမှုနှင့် စပ်တဲ့စကားမျိုးလို့ ခေါ်ပါတယ်။

မှန်ပါတယ်၊ ဘုရားရှင်ဟာ တစ်နေရာတည်း စား၊ တစ် ယောက်တည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမလျက် တစ်ယောက်တည်း တောမှာ ပျော်ပိုက်ရမယ်။

တစ်ယောက်တည်း နေနိုင်မှ ကာယဝိဝေက ချမ်းသာရပါ မယ်။ ဒီ ချမ်းသာရပါမှ စိတ္တဝိဝေက ချမ်းသာရပါမယ်။ ဒီ ချမ်း သာရပါမှ ဥပဓိဝိဝေကချမ်းသာရပါမယ် စသည်ဖြင့်ပြောလျှင် မျှတတဲ့စကားပါ။ ဘုရားရှင်ကလဲ

‘ရဟန်းတို့ ဒီသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မိမိလည်း မရောနှောဘူး၊ ရဟန်းတို့အားလည်း မရောနှောမှုနှင့် စပ်တဲ့ စကားကို ပြောဟောတတ်တယ်။’

‘မရောနှောတဲ့ ရဟန်း၊ ရဟန်းတို့အားလည်း မရောနှော မှုနှင့် စပ်တဲ့စကားကို ပြောဟောတတ်တဲ့ ရဟန်းဟူသော ဤ အရာသည် ချီးမွမ်းဖွယ်တည်း’

၁၀၀ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာစောတ

လို့ ဟောခဲ့ပါတယ် စသည်ဖြင့် ထောက်ဆ၍ ထောက်စာ၍ ပြောနိုင်ပါတယ်။

ဝိရိယ အားထုတ်မှု

ဒီ လောကုတ္တရာကိုးပါး မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်များသည် ထက်သန် တဲ့ ဝိရိယအားထုတ်မှု လုံ့လရှိသူရဲ့ သန္တာန်မှာသာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ပျင်းရိသူရဲ့ သန္တာန်မှာ မဖြစ်နိုင်ပါ။ မှန်ပါတယ်။ ဘုရားရှင် ကလည်း -

‘ရဟန်းတော်များ အို ချစ်သားတို့၊ ယုတ်ညံ့တဲ့ လုံ့လ ဝိရိယ ဖြင့် မြင့်မြတ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မရောက်နိုင်ပါ။ မြင့်မြတ်တဲ့ လုံ့လ ဝိရိယဖြင့်သာလျှင် မြင့်မြတ်တဲ့နိဗ္ဗာန်ကို ရနိုင်တယ်’

လို့ ဟောတော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဒီလောကမှာ ရှိနေတဲ့ အရာ ဝတ္ထုကြီးများအားလုံးတို့ဟာ ကြိုးစားမှုဝိရိယကြောင့် ဖြစ်ကြတာ ချည်းပါပဲ။ ကြိုးစားအားထုတ်မှု ဝိရိယမပါဘဲနှင့် ဘာမှမဖြစ် ပေါ်လာနိုင်ပါ စသည်ဖြင့် ဝိရိယနဲ့စပ်တဲ့ စကားမျိုးဟာ ပြော သင့်တဲ့ စကားမျိုးတွေပါ။ ဒါပေမယ့် အသင့်အတင့်ပဲ ပြောကြပါ။ အချိန်ကုန်ခံပြီး မပြောကြပါနှင့်။

သီလနှင့် စပ်တဲ့ စကား

ဒီသီလကောင်းမှုဟာ သတ္တဝါတွေရဲ့ မှီရာ၊ ထောက်တည် ရာ၊ စွဲတွယ်ရာ အစောင့်အရှောက်ကောင်း၊ ပုန်းအောင်းရာ၊ လားရာ၊ လဲလျောင်းရာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ သီလကောင်းမှုဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆက်အနွယ်ဖြစ်ပါတယ်။

တို့ဘုရားအလောင်းတော်ဟာ သင်္ခပါလနဂါးမင်း ဖြစ်စဉ် အခါ၊ ဘူရိဒတ်နဂါးမင်းဖြစ်စဉ်အခါ၊ စမ္ပေယျနဂါးမင်း ဖြစ်စဉ် အခါ၊ သီလဝမင်းဖြစ်စဉ်အခါ၊ မာတုပေါသကဆင်မင်း ဖြစ်စဉ် အခါ၊ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ဖြစ်စဉ်အခါ အစရှိသော အဆုံးမရှိ အပိုင်း အခြားမရှိတဲ့ ဘဝပေါင်းများစွာတို့၌ သီလကို မကျိုးမပေါက် မပြောက်မကျားအောင် စောင့်ရှောက်ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပါတယ်။

သီလနှင့်တူတဲ့ အဆင်တန်ဆာဆိုတာ မရှိပါ။ သီလနှင့် တူတဲ့ ပန်းမျိုး၊ နံ့သာမျိုးဆိုတာ မရှိပါ။ သီလပန်းကို ပန်ဆင်ကာ သီလနံ့သာကို လိမ်းကျံလျက် သီလကည်းဟူသော အဆင်တန်ဆာ ကို ဆင်၍ထားသူကို နတ်နှင့်တကွသော လူအပေါင်းပင်ကြည့်ရှု ၍ တင်းမတိမ်၊ အားမရနိုင်ပါချေ စသည်ဖြင့် သီလနှင့်စပ်တဲ့ စကားကိုပြောလျှင် သီလမစောင့်သူပင် စောင့်ချင်လာ၍ စောင့် သူမှာ ပို၍မြဲအောင် စောင့်ချင်လာတဲ့အတွက် မျှတတဲ့စကား ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားရှင်ကလည်း -

‘ရဟန်းတို့ ဒီသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မိမိလည်း သီလရှိတယ်၊ ရဟန်းတို့အားလည်း သီလနှင့် စပ်တဲ့စကားကို ပြောတတ်တယ်။’

‘သီလရှိသောရဟန်း၊ ရဟန်းတို့အားလည်း သီလနဲ့စပ်တဲ့ စကားကို ပြောဟောတတ်သော ရဟန်းဟူသော ဤအရာသည် ချီးမွမ်းဖွယ်တည်း’

လို့ ဟောတော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားချီးမွမ်းတယ်ဆိုပြီး အချိန်ငှန်အောင်တော့ မပြောရပါ။ မပြောမဖြစ်မှ အနည်းငယ် ပြောပါ။

၁၀၂ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

သမာဓိနှင့်စပ်တဲ့ စကား

ဒီလောကုတ္တရာကိုးပါး မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်များသည် တည်ကြည်မှု သမာဓိရှိသူရဲ့ သန္တာန်မှာသာ ပြည့်စုံနိုင်ပါတယ်။ မတည်ကြည်သူရဲ့၊ သမာဓိမရှိသူရဲ့ သန္တာန်မှာ ပြည့်စုံမှု မရှိနိုင်ပါ။ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်က -

‘ရဟန်းတော်များ အို ချစ်သားတို့၊ တည်ကြည်မှု သမာဓိကို ပွားများကြကုန်လော့၊ တည်ကြည်မှု သမာဓိရှိသူသည် ရုပ်၊ နာမ်ဓမ္မသင်္ခါရတို့ရဲ့ သဘောသဘာဝကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိမြင်နိုင်တယ်။’

‘ရဟန်းတို့ ဒီသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မိမိလည်း သမာဓိရှိတယ်၊ ရဟန်းတို့အားလည်း သမာဓိနှင့်စပ်သော စကားကို ပြောဟောတတ်တယ်။’

‘သမာဓိရှိတဲ့ရဟန်း၊ ရဟန်းတို့အားလည်း သမာဓိနှင့်စပ်တဲ့ စကားကို ပြောဟောတတ်တဲ့ ရဟန်းဟူသော ဤအရာသည် ချီးမွမ်းဖွယ်တည်း’

လို့ ဟော်တော်မူခဲ့ပါတယ် စသည်ဖြင့် သမာဓိနှင့်စပ်တဲ့ စကားမျိုးဟာ မျှတတဲ့စကားပါ။

ပညာနှင့်စပ်တဲ့ စကား

ဒီလောကုတ္တရာတရား ကိုးပါး၊ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်များသည် ပညာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သန္တာန်မှာသာ ပြည့်စုံနိုင်ပါတယ်။ ပညာမဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သန္တာန်မှာ မပြည့်စုံနိုင်ပါ။ ပညာရတနာဟာ

ရတနာတကာ ရတနာထဲမှာ အမြတ်ဆုံးရတနာပါ။ တရား သိတယ်ဆိုတာလည်း အသိပညာဉာဏ် ပြောင်းလဲသွားတာကို ခေါ်တာပါ။ ဘုရားရှင်ကလည်း -

‘ရဟန်းတို့၊ ဒီသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မိမိလည်း ပညာရှိတယ်၊ ရဟန်းတို့အားလည်း ပညာရှိမှုနှင့် စပ်တဲ့စကားကို ပြောဟောတတ်တယ်။’

‘ပညာရှိသောရဟန်း၊ ရဟန်းတို့အားလည်း ပညာရှိမှုနှင့် စပ်တဲ့စကားကို ပြောဟောတတ်သော ရဟန်းဟူသောအရာသည် ချီးမွမ်းဖွယ်တည်း’

ဟူ၍ ဟောခဲ့ပါတယ်။ စသည်ဖြင့် ပညာနှင့်စပ်တဲ့ စကားမျိုးဟာ ကာလကိုကြည့်၍ အနည်းငယ်မျှ ပြောနိုင်ပါတယ်။

လွတ်မြောက်မှုနှင့်စပ်တဲ့ စကား

ကိလေသာတို့မှ အပြီးလွတ်မြောက်မှု အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သွားလျှင် ဘယ်လောက် ချမ်းသာမလဲ၊ တို့မှာ ယခု တရားအားထုတ်တဲ့အခါ အရှင်အာရုံနှင့် ရှုတဲ့ဉာဏ်နှင့်တည့်ပြီး ခဏတာလေး ကိလေသာတို့မှ လွတ်မြောက်နေတာတောင်မှ ဒီလောက် အေးငြိမ်းချမ်းသာပါလျှင် ကိလေသာတို့မှ အပြီးလွတ်မြောက်တဲ့ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားလျှင်တော့ ဆိုဖွယ် ရာမရှိ၊ ငြိမ်းချမ်းမှာပဲ။ ဘုရားရှင်ကလည်း -

‘ရဟန်းတို့၊ ဒီသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မိမိလည်း လွတ်မြောက်မှု အရဟတ္တဖိုလ်နှင့် ပြည့်စုံတယ်၊ ရဟန်းတို့အား

၁၀၄ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

လည်း လွတ်မြောက်မှု အရဟတ္တဖိုလ်နှင့်စပ်တဲ့ စကားကို ပြော
ဟောတတ်တယ်။

‘လွတ်မြောက်မှု အရဟတ္တဖိုလ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်း၊
ရဟန်းတို့အားလည်း လွတ်မြောက်မှု အရဟတ္တဖိုလ်နှင့် စပ်သော
စကားကို ပြောဟောတတ်သော ရဟန်းဟူသော ဤအရာသည်
ချီးမွမ်းဖွယ်တည်း’

ဟု ဟောတော်မူပါတယ် စသည်ဖြင့် လွတ်မြောက်မှု
အရဟတ္တဖိုလ်နှင့် စပ်တဲ့ စကားမျိုးဟာလဲ ယောဂီတို့အထွက်
မျှတတဲ့စကားပါ။

လွတ်မြောက်မှု ဆင်ခြင်

မိမိတို့မှာ ကိလေသာအနှောင်အဖွဲ့တို့ ရှိနေစဉ်က အပြစ်
မမြင်ပါ။ ယခု ကိလေသာတို့မှ အခိုက်အတန့်ကလေး လွတ်
မြောက်မှုကို ပြန်သိတာဟာ အဖိုးတန်လိုက်တာ၊ အမှန်တကယ်
လွတ်မြောက်မှုကို ဆင်ခြင်သောဉာဏ်အမြင်နှင့် စပ်တဲ့ ဉာဏ်
အမြင်ရလျှင် ဘယ်လောက် ကျေးဇူးများမလဲ။ ဘုရားရှင်ကလဲ -

‘ရဟန်းတို့၊ ဒီသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မိမိလည်း
လွတ်မြောက်မှုကို ဆင်ခြင်သော ဉာဏ်အမြင် ပြည့်စုံတယ်၊
ရဟန်းတို့အားလည်း လွတ်မြောက်မှုကို ဆင်ခြင်သော ဉာဏ်
အမြင်နှင့် စပ်တဲ့စကားကို ပြောဟောတတ်တယ်။

‘လွတ်မြောက်မှုကို ဆင်ခြင်သော ဉာဏ်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံ
သော ရဟန်း၊ ရဟန်းတို့အားလည်း လွတ်မြောက်မှုကို ဆင်ခြင်

သောဉာဏ်အမြင်နှင့် စပ်တဲ့စကားကို ပြောတတ်သော ရဟန်း
ဟူသော ဤအရာသည် ချီးမွမ်းဖွယ်တည်း’

ဟူ၍ ဟောတော်မူပါတယ် စသည်ဖြင့် ပြောတဲ့ စကား
တွေဟာ မျှတတဲ့ စကားတွေပေါ့။ ယခု ပြောခဲ့တဲ့ စကား ၁၀
မျိုးဟာ ယောဂီတို့ ပြောသင့်တဲ့စကားတွေပါ။ မပြောမဖြစ်က
အချိန်ကာလကိုကြည့်၍ အနည်းငယ်မျှ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ရှုမှတ်မှု
ဖျက်ပြီး အချိန်ကုန်ခံကာ ပြောဖို့မဟုတ်ပါ။

ပုဂ္ဂိုလ် ဘောဇဉ် ဥတု

ယောဂီတို့၊ သပ္ပာယ် ခုနစ်ပါးအကြောင်းကို ဟောပြောပြသ
ခဲ့ရာ ယခုအခါ အာဝါသ၊ ဂေါစရနှင့် ဘဿ သပ္ပာယ် သုံးပါး
တို့အကြောင်း ပြီးသွားပါပြီ။ နေရာ၊ ဆွမ်းခံရွာနှင့် စကားပြောမှု
အကြောင်းပေါ့။

ယခု ဆက်လက်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘောဇဉ်နှင့် ဥတုတို့အကြောင်း
ပြောဟောဖို့ပါပဲ။ အဲဒီ သပ္ပာယ် သုံးပါးတို့အကြောင်းကို ဆက်
လက်ပြီး ပြောဟောဖို့ပါပဲ။ အဲဒီ သပ္ပာယ်သုံးပါး အကြောင်းကို
ခုနက သပ္ပာယ် လေးပါးအကြောင်းကို ပြောဟောစဉ်က ပါ
သွားပြီမို့ ယခုထပ်ပြီးတော့ မပြောတော့ပါ။

ဣဒိယာပထ သပ္ပာယ်

ယောဂီတို့၊ ဒီလိုဆိုတော့ ဒီသပ္ပာယ် ခုနစ်ပါး ပေးရားအောင်
မှာ ခြောက်ပါး ပြီးသွားပြီမို့ နောက်ဆုံးသပ္ပာယ်ဖြစ်တဲ့ ဣဒိယာ

၁၀၆ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

ပထ သပ္ပာယ်အကြောင်းကို ဟောပြောရန်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ သပ္ပာယ် အကြောင်းဟာ အတော်အရေးကြီးသမို့ ဘုန်းကြီးလည်း ကြိုးစား ပြီး ဟောပါ့မယ်။ ယောဂီတို့လည်း ကြိုးစားပြီး နာကြားကြပါ။

ဣရိယာပုတ် လေးပါးတို့တွင်လည်း အချို့ယောဂီတွေမှာ စင်္ကြံနှင့် မျှတပါတယ်။ အချို့ယောဂီတွေမှာ လျောင်းတဲ့ ဣရိယာပုတ်နှင့် မျှတပါတယ်။ အချို့ ယောဂီတွေမှာ ထိုင်တဲ့ ဣရိယာပုတ်နှင့် မျှတပါတယ်။ အချို့ယောဂီတွေမှာ မတ်တပ်ရပ်တဲ့ ဣရိယာပုတ်နှင့် မျှတပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် ယောဂီတို့ဟာ မိမိနှင့် ဘယ်ဣရိယာပုတ် မျှတလဲလို့ သိဖို့ရန် သုံးရက်လောက် အားထုတ်ကြည့်ရပါမယ်။

ဣရိယာပုတ် တစ်ခုခုကို အသုံးပြုပြီး အားထုတ်ကြည့်တဲ့ အခါ မိမိမှာ မတည်ကြည်တဲ့စိတ်ဟာ တည်ကြည်လာမယ်။ တည်ကြည်တဲ့စိတ်ဟာ မြဲမြံခိုင်ခံ့မယ်ဆိုလျှင် အဲဒီဣရိယာပုတ် ဟာ မိမိနှင့် မျှတပါတယ်။ မျှတတဲ့ ဣရိယာပုတ်ကို မှီဝဲပြီး ကြိုးစားအားထုတ်ပါ။

ယခု ဒီသပိတ်အိုင်တောရ ဆယ်ရက်စခန်း တရားပွဲမှာ တော့ အဓိကအားဖြင့် အထိုင်ဣရိယာပုတ်နှင့် စင်္ကြံ ဣရိယာပုတ်နှစ်ပါးကို အဓိကထားပြီး အားထုတ်ခိုင်းထားပါတယ်။ ဒီ ဆယ်ရက်စခန်းဆိုတာကတော့ သင်တန်းပေးတဲ့ သဘောမို့ပါ။ ဟောတော့ ဣရိယာပုတ်လေးပါးလုံး အားထုတ်ပုံအားထုတ်နည်းတွေ ဟောပေးခဲ့ပါတယ်။ အခုလဲ ထပ်ဟောပေးပါဦးမယ်။ ဆိုကြည့်စမ်းပါ။

၁။ အလုပ်နေရာ၊ ဣရိယာ၊ ချိန်ခါ မရွေးနှင့်။

၂။ ရုပ်နာမ် နှစ်ဖြာ၊ ထင်ရှားရာ၊ သေချာ ရှုပွားသင့်။

ယောဂီတို့ဟာ ဘယ်အလုပ်ပဲ ပြုလုပ်နေ၊ ပြုလုပ်နေ ရုပ်၊ နာမ် နှစ်ပါးနှင့်ပဲ ပြုလုပ်နေတာပါ။ ပြုလုပ်ချင်တာက ‘နာမ်’၊ ပြုလုပ်တာက ‘ရုပ်’ပါ။ ရုပ်၊ နာမ်နှစ်ပါးတို့တွင် ထင်ရှားရာကို ရှုပွားရမှာပါ။ ရုပ်ထင်ရှားလျှင် ‘ရုပ်’ကိုရှုပါ။ နာမ်ထင်ရှားလျှင် ‘နာမ်’ကိုရှုပါ။ ရှုပွားက ‘ဝိဇ္ဇာ = ဉာဏ်’ပါ။ မရှုပွားက ‘အဝိဇ္ဇာ = မောဟ’ပါ။

ယောဂီတို့ဟာ ဘယ်နေရာရောက်နေရောက်နေ ရုပ်၊ နာမ် နှစ်ပါးနှင့် နေပါတယ်။ ရုပ်ထင်ရှားလျှင် ‘ရုပ်’ရှုနေပါ။ နာမ် ထင်ရှားလျှင် ‘နာမ်’ရှုနေပါ။

ယောဂီတို့ဟာ ဘယ်ဣရိယာပုတ်နှင့်နေနေ ရုပ်၊ နာမ် နှစ်ပါးနှင့် နေတာပါ။ အဲဒီ မိမိတို့နေတဲ့ ဣရိယာပုတ်မှာ ရုပ် နာမ် နှစ်ပါးရှိရာ ထင်ရှားရာကို ရှုပါ။ မရှုဘဲ အလွတ်သက်သက် မနေပါနှင့်။

ယောဂီတို့ဟာ ဘယ်အချိန်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရုပ်၊ နာမ်နှစ်ပါး နှင့် နေတာပါ။ ရုပ်၊ နာမ်နှစ်ပါး လွတ်တဲ့အချိန်အခါရယ်လို့ ဘယ်မှာရှိမှာလဲ။ အဲဒါကြောင့် ဘယ်အချိန်အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ရုပ်ထင်ရှားက ‘ရုပ်’ရှုနေပါ။ နာမ်ထင်ရှားက ‘နာမ်’ရှုနေပါ။

အိမ်ရောက်လျှင်

အချို့ယောဂီတွေက

‘အရှင်ဘုရား ဘုရားတပည့်တော်တို့ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်

၁၀၈ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

ဘယ်လို အားထုတ်ရပါ့မလဲဘုရား'လို့ မေးမြန်းကြပါတယ်။
 အဖြေက ဘယ်လုပ်ငန်းလုပ်နေနေ ထင်ရှားတဲ့ရုပ်၊ ထင်ရှားတဲ့
 နာမ်ကို ရှုနေပါ။ ဘယ်လူရိယာပုတ်နှင့်နေနေ ထင်ရှားတဲ့ရုပ်၊
 ထင်ရှားတဲ့ နာမ်ကို ရှုနေပါ။ ရုပ်၊ နာမ်နှစ်ပါး ထင်ရှားတဲ့
 တစ်ပါးပါးကို ရှုနေပါ။ ဘယ်အချိန်မှာဖြစ်ဖြစ် အလွတ်မနေဘဲ
 ရှုနေပါ။

ယခု သပိတ်အိုင်တောရထဲမှာ ရှုပွားအားထုတ်နေတာက
 သင်တန်းတက်တာပါ။ အဲဒီသင်တန်းအတိုင်း အိမ်ရောက်လျှင်
 ဆက်လက်ရှုပွားအားထုတ်နေပါလျှင် သပ္ပာယ် လေးပါးမျှပါက
 သို့မဟုတ် သပ္ပာယ် ခုနစ်ပါးမျှပါက တရားရနိုင်ပါတယ်။

သာဝတ္ထိပြည်သူပြည်သားတွေ

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါက သာဝတ္ထိပြည်သူပြည်
 သားတွေကို သတိပြုကြည့်ပါ။ သူတို့တစ်တွေဟာ ကျောင်းမှာ
 တရားနာပြီး အိမ်မှာ အလုပ်မရွေးအားထုတ်တယ်။ လူရိယာပုတ်
 မရွေး အားထုတ်တယ်။ အချိန်မရွေး အားထုတ်တယ်။

ဟိုတုန်းက အခုခေတ်လို ရိပ်သာတွေ မရှိပါ။ အခုလို
 ဆယ်ရက်စခန်းတွေလည်း မရှိပါ။ ကျောင်းသွား တရားနာပြီး
 အိမ်မှာ လျော်သလို အားထုတ်ကြတာပါ။

အဲဒီလို အားထုတ်ကြတာဟာ ဘယ်လောက်အရာရောက်
 သလဲဆိုလျှင် သာဝတ္ထိပြည်ရှိ လူတွေကို ခုနစ်ပုံ ပုံလျှင် ငါးပုံ
 ဟာ အရိယာတွေဖြစ်ကုန်ပါတယ်။

ကျန်တဲ့ နှစ်ပုံကို တစ်ဖန် သုံးပုံပုံ၊ နှစ်ပုံဟာ ကလျာဏပုထု
ဇဉ်တွေပါ။ အန္တပုထုဇဉ် အနည်းငယ်ပဲရှိပါတယ်။ အဲဒီ သာဝတ္ထိ
ပြည်သူပြည်သားတွေဟာ ဘယ်ရိပ်သာ ဘယ် ၁၀ ရက်စခန်းမှ
မရောက်ဖူးကြပါ။ ရိပ်သာတွေ၊ ၁၀ ရက်စခန်းတွေလဲ မရှိပါ။

အဆင်သင့်စားပြီးမှ အားထုတ်ရမယ်ထင်

ယခုခေတ် ရိပ်သာတွေ၊ အခုလို ၁၀ ရက်စခန်းတွေ ပေါ်
လာတော့ လူအချို့တွေက ဘယ်လိုထင်လာလဲ၊ သူများချက်ပြုတ်
ကျွေးမွေးတာ၊ ဝေယျာဝစ္စပြုလုပ်ပေးတာတွေ အဆင်သင့်စားပြီး
ဘာဝေယျာဝစ္စမှ မလုပ်ဘဲ အားထုတ်မှ တရားရမယ်ထင်နေကြ
ပါတယ်။ ပြီးတော့ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ အမူအရာ
တစ်မျိုးပြောင်းပြီးမှ အားထုတ်ရမယ်လို့လဲ ထင်နေကြပါတယ်။

မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က ရဟန်းတွေ
ဟာ သူ့ဆွမ်းသူခံစား၊ သူ့စာသူအံ၊ သူ့ဝေယျာဝစ္စ သူလုပ်ရင်း
နှင့် အမူအရာမပြောင်းပါ။ မူလ အမူအရာအတိုင်းပဲ သွားလာ
လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ရင်း ရုပ်၊ နာမ်၊ ခန္ဓာကိုမြင်အောင်၊ ထင်
အောင်၊ သိအောင် နှလုံးသွင်းရှုပွားလို့ ရကြတာချည်းပါပဲ။

သာဝတ္ထိပြည်သူပြည်သားတွေလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ သူတို့
လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်စရာ လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်
ရင်း ပင်ကိုယ်အမူအရာတွင် ဉာဏ်သွင်းပြီး ရုပ်၊ နာမ်၊ ခန္ဓာသို့
သက်ရောက်အောင် ရှုပွားအားထုတ်လို့ ရကြတာပါ။

၁၁၀ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

ယခုခေတ် အားထုတ်သလို အမူအရာတစ်မျိုးပြောင်းပြီး သူများအပြုစုခံပြီးမှ အားထုတ်လို့ရမယ်ဆိုလျှင် ဘုရားလက်ထက် တော်အခါက ရှင်ရဟန်းတွေ၊ လူသူတွေဟာ တရားရနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။

ဒါကြောင့် ယောဂီတို့၊ ဘာသံသယမျှမရှိပါနှင့်။ ယခုပေးတဲ့ ရှုပွားအားထုတ်နည်းအတိုင်း သတိလက်မလွတ်အောင် ကြိုးစား အားထုတ်ကြပါ။ ရနိုင်ပါတယ်။

ဣရိယာပုတ် ပြင်သင့် မပြင်သင့်

ဒီအပိုင်းက ဣရိယာပထ သပ္ပာယ်ပိုင်းဖြစ်လို့ ဣရိယာပုတ် နှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောကြပါစို့။ တရားအားထုတ်တဲ့ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဒီ ဣရိယာပုတ်အကြောင်းကို မပြောလိုမပြီး ပါ။ ဒီအကြောင်း အင်မတန်အရေးကြီးပါတယ်။ အားထုတ်သူ တော်တော်များများဟာ ဒီ ဣရိယာပုတ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တရား လန်သွားကြပါတယ်။ သနားစရာ တော်တော်ကောင်းပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်ဟာ မန္တိမပဋိပဒါပါ။ အလယ်အလတ်လမ်းစဉ်ပါ။ လျောင်း၊ ထိုင်၊ ရပ်၊ သွား ဆိုတဲ့ လေးပါးဣရိယာ မျှတစွာ အားထုတ်ရမှာပါ။

ယောဂီတို့ဟာ ယနေ့အထိ အသက်ရှည်စွာ တည်နေနိုင် တာဟာလဲ ဣရိယာပထ သံပ္ပာယ် မျှတလို့ပါ။ ယခု တရား အားထုတ်တော့လည်း အဆန်းမဟုတ်ပါ။ ခါတိုင်းလိုပဲ မျှတစွာ နေပြီး အားထုတ်ရတာပါ။

ခါတိုင်းနေတာက ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတစ်ပါး၊
ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ၊ လက် အမှတ်သညာ၊ ပညတ် အမှတ်သညာ
နဲ့ နေကြတာပါ။ ဣရိယာပုတ် ပြောင်းနေကြတာပါ။

ယခု တရားအားထုတ်တဲ့အခါမှာတော့ ရုပ်၊ နာမ်အမှတ်
သညာနဲ့ နေကြတာပါ။ ရုပ်၊ နာမ်အမှတ်သညာနဲ့ ဣရိယာပုတ်ကို
ပြောင်းကြရတာပါ။ ပြောင်းနိုင်ပါတယ်။ ပြောင်းလို့ရပါတယ်။
တစ်နာရီမှာ ဘယ်နှစ်ခါပဲပြောင်းပြောင်း ပြောင်းလို့ရပါတယ်။
ပြောင်းပြီး အားထုတ်ပါ။

ဣရိယာပုတ် တစ်ခုတည်းကို အကြာကြီး အသုံးပြုအား
ထုတ်လျှင် ခဏတိုင်း၊ ခဏတိုင်း ဒုက္ခဝေဒနာတွေ ပြင်းထန်စွာ
ဖြစ်လာမယ်လို့ စာမှာအတိအကျ ဆိုပါတယ်။

ပြီးတော့ ဣရိယာပုတ်ကို ပြောင်းသင့်တယ် ပြောင်းပေး
မယ်ဆိုလျှင် ဒုက္ခဝေဒနာတွေ ပြင်းထန်စွာ မဖြစ်ပါဘူးလို့ စာမှာ
ဆိုထားပါတယ်။

ဒုက္ခဝေဒနာပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပါက တည်ကြည်မှု သမာဓိ
မရဘူးလို့ဆိုပြီး ဒုက္ခဝေဒနာ ပြင်းထန်စွာမဖြစ်က တည်ကြည်မှု
သမာဓိ ရပါတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

တည်ကြည်မှု သမာဓိမရပါက မိမိရဲ့ မူလကမ္မဋ္ဌာန်း ပျက်
သွားပါတယ်လို့ ဆိုထားပြီး တည်ကြည်မှု သမာဓိ ရပါက မူလ
ကမ္မဋ္ဌာန်း တိုးပွားပါတယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။

မူလကမ္မဋ္ဌာန်း ပျက်သွားပါက တရားထူး မရနိုင်ဘူးလို့
ဆိုထားပြီး မူလ ကမ္မဋ္ဌာန်း တိုးပွားလာပါက တရားထူး ရနိုင်
ပါတယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။

၁၁၂ ဓမ္မဒူတ အရှင်ပညာဇောတ

ရည်ရွယ်ချက်

ယောဂီတို့၊ တရားအားထုတ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ။
 တရား အထူးရဖို့ အားထုတ်ကြတာပါ။ ကြာကြာထိုင်နိုင်ဖို့
 အားထုတ်ကြတာ မဟုတ်ပါ။ ကြာကြာမထိုင်နိုင်ဘဲနဲ့ ပေပြီး
 ထိုင်ကာ အားထုတ်သော်လည်း ဒုက္ခဖြစ်၊ သမာဓိ မရ၊ မူလ
 ကမ္မဋ္ဌာန်း ပျက်၊ တရားအထူး မရဆိုတော့ မိမိရည်ရွယ်ချက်
 မကိုက်တော့ပါ။

ပြောင်းပြင်ပြီး ဣရိယာပုတ် ချမ်းသာစွာနှင့် အားထုတ်လျှင်
 ဒုက္ခဝေဒနာမဖြစ်၊ သမာဓိရမယ်၊ ရှုနေတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း တိုးမယ်၊
 တရားရမယ်၊ အဲဒါ မိမိတို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်ပြီပေါ့။

ခြေတစ်လှမ်း သုံးချက် မှတ်ရှုလို့ရပါတယ်။ ခြောက်ချက်
 မှတ်ရှုလို့ ရပါတယ်ဆိုလျှင် ဣရိယာပုတ်ပြင်ကာမှ မရဘူး၊
 အားထုတ်မှုပျက်တယ်ဆိုလျှင် မဖြစ်နိုင်၊ ဖြစ်နိုင် စဉ်းစားပါ။
 ယုတ္တိ ရှိ မရှိ စဉ်းစားပါ။

ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်စမ်းသပ်ကြည့်ပါ။ ပြင်ပြီး အားထုတ်
 ကြည့်ပါ။ မပြင်ဘဲ အားထုတ်ကြည့်ပါ။ ထူးခြားချက် ဘယ်လို
 လဲ ဆိုတာ သိလာပါလိမ့်မယ်။

ဣရိယာပုတ်ချင်းလဲ မတူ

ဣရိယာပုတ် အချင်းချင်းလဲ မတူပါ။ အချို့ ယောဂီတွေ
 မှာ အထိုင် ဣရိယာပုတ်နှင့် တရားတက်ပြီး၊ အချို့မှာ လျောင်း
 ဣရိယာပုတ်နှင့် တရားတက်ပါတယ်။ အချို့မှာ မတ်တပ်ရပ်တဲ့

ဣရိယာပုတ်နှင့် တရားတက်ပါတယ်။ အချို့မှာ စင်္ကြံ ဣရိယာ ပုတ်နှင့် တရားတက်ပါတယ်။

မိမိတရားတက်တဲ့ ဣရိယာပုတ်ကိုမှတ်ပြီး အဲဒီ ဣရိယာ ပုတ်နှင့် အချိန်များစွာ ကြိုးစားပြီး ကျန်တဲ့ ဣရိယာပုတ်သုံးပါး ကို အညောင်းပြေ သဘောထားပြီး ပြောင်းပြင်အားထုတ်ပါ။ တရားတက်ပါလိမ့်မယ်။

အဓိကက တရားတိုးတက်မှုပါ။ တရား မတိုးတက်က ကျေးဇူးမများပါ။ ဣရိယာပုတ် မျှတချမ်းသာလျှင် ကွေးတဲ့လက် ဆန့်၊ ဆန့်တဲ့လက် ကွေးသလောက်ပင် မကြာပါ။ တရားတက် နိုင်ပါတယ်။

ဆင်းရဲနှင့် တရားဗရ

ဘယ်လောက်ပဲ ဣရိယာပုတ်တစ်ခုတည်း ပေတေပြီး အား ထုတ်သော်လည်း ကိုယ်ဆင်းရဲမှုဒုက္ခ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှု ဒေါမနဿ တန်းလန်းနှင့် အားထုတ်လို့တော့ တရားအထူး မရနိုင်ပါလို့ ဘုရားရှင် ဟောထားချက် အတိအကျရှိပါတယ်။

ဣရိယာပုတ် ပြောင်းပြင်၍သော်လည်းကောင်း၊ မပြောင်း ပြင်ဘဲသော်လည်းကောင်း ကိုယ်ချမ်းသာမှုသုခ၊ စိတ်ချမ်းသာမှု သောမနဿနှင့် အားထုတ်ပါမှ တရားအထူး ရနိုင်တယ်လို့ ဘုရားရှင် ဟောထားချက် အတိအကျရှိပါတယ်။ လက်တွေ့နည်း နှင့်လည်း ကိုက်ညီပါတယ်။

၁၁၄ ဓမ္မသုတအရှင်ပညာဇောတ

အယုအဆ မတင်းနှင့်

ကဲ၊ အချုပ်ပြောပါရစေတော့။ ယောဂီတို့၊ တရားရရေးကို မျှတစွာ အားထုတ်မှရ မယ်ဆိုတာ ယခု ယောဂီတို့ သိပြီမို့ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ချိန်ပြီး အစစအရာရာ မျှတစွာနဲ့ အားထုတ်ကြပါ။ မျှတမှ တရားရမှာပါ။

ဘယ်အချိန်မှာ မျှတမယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်တဲ့အတွက် အချိန်ရလျှင် ရသလို အားထုတ်ကြပါ။

ဘယ်တရားနှင့် မျှတမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်တဲ့အတွက် ဗုဒ္ဓဟောကြား မြတ်တရားမှန်သမျှ နာကြားကြပါ။ ရိပ်သာစွဲ၊ တရားစွဲ မထားပါနှင့်။ ယောဂီတို့ဟာ အစွဲကျွတ်ဖို့ရာ အားထုတ် ခါမှ အစွဲမဝင်ကြပါနှင့်။ အဲဒီအစွဲက အပါယ်ချမှာပါ။

ယောဂီတို့ဟာ ဘယ်နေရာမှာ တရားအထူးရမယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်တဲ့အတွက် ရောက်တဲ့နေရာမှာ အားထုတ်ကြပါ။ ကားပေါ်၊ ရထားပေါ်၊ သင်္ဘောပေါ်၊ လေယာဉ်ပျံပေါ်စသည်ဖြင့် နေရာမရွေးပါနှင့်။ အားထုတ်ကြပါ။

ဘယ်ဣရိယာပုတ်နှင့်မျှတပြီး တရားအထူးရမယ်လို့ မသိ တဲ့အတွက်ကြောင့် ရတဲ့ဣရိယာပုတ်၊ လျော်တဲ့ဣရိယာပုတ်နှင့် လျော်သလို အားထုတ်ကြပါ။

ဘယ်အစားအစာနှင့် မျှတပြီး တရားရမယ်ဆိုတာ မသိတဲ့ အတွက် ဘယ်အစားအစာပဲစားစား၊ စားသောက်တိုင်း၊ ခဲတိုင်း၊ လျက်တိုင်း၊ မျိုတိုင်း၊ ဝါးတိုင်း၊ စုပ်တိုင်း ရှုပွားကြပါ။

မှတ်ထားပါ

အားထုတ်ပြီးတိုင်း မိမိရဲ့ တိုးတက်မှု၊ ဆုတ်ယုတ်မှုကို မှတ်သားထားပါ။ မှတ်တဲ့အခါမှာ အားထုတ်ချိန်၊ အားထုတ်တဲ့ နေရာ၊ အားထုတ်တဲ့ ဣရိယာပုတ်၊ အားထုတ်တဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား စသည့် အကြောင်းအချက်များကို မှတ်သားထားရပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဘယ်အချိန်မှာ အားထုတ်လို့ ကောင်းတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ အားထုတ်ရတာ ကောင်းတယ်၊ ဘယ် ဣရိယာပုတ်နှင့် အားထုတ်ရတာကောင်းတယ်၊ ဘယ်လိုစိတ်နေစိတ်ထားနှင့် အားထုတ်ရတာ ကောင်းတယ် စသည်ဖြင့် သိပြီး ပြုပြင်ကြိုးစားအားထုတ်လို့ ရနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို မှတ်သားပြီး အားမထုတ်လျှင် ကောင်းတစ်ခါ၊ မကောင်းတစ်ခါ ဖြစ်ပြီး တရားအရ နှေးပါလိမ့်မယ်။ ပင်ပန်းမှု များပါလိမ့်မယ်။

ယခုပြောခဲ့သလို မှတ်ပြီး အားထုတ်ကြပါလျှင် ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုမရှိဘဲနှင့် အားထုတ်ရပြီး တရားအရမြန်ပါမယ်။

ကဲ၊ ဒီလောက်ဆိုလျှင် ‘မျှတမှ တရားရ’ဆိုတဲ့ တရားတော်ဟာ ပြည့်စုံလုံလောက်ပါပြီ။ နိဂုံးချုပ်ကြပါစို့နော်။

‘ဗောဓိယော ပစ္စယော ဟောတု

ဣဒံ နော ပုည မင်္ဂလံ

ပုည ဘာဂံ သုလဘန္တု၊

ပမောဒန္တု၊ သဒေဝကာ’

နော = မြင့်မြတ်သာကြည်၊ ပါရမီရင့်ကျူး၊ ဇာနည်

၁၁၆ မွေနှုတ်အရှင်ပညာဇောတ

- ထူး သူတော်စင်၊ ကုသိုလ်ရှင် အကျွန်ုပ်တို့၏။
- ဣဒံ ပုညမင်္ဂလံ = ဗုဒ္ဓဟောကြား၊ တရားဒေသနာ၊ မြတ်ဩဝါ
ကို၊ နာခံမှတ်သား၊ ပြန်ဟောကြား၍၊ ပွား
များကျင့်ကြံ၊ ဖန်ဖန်ကြိုးကုတ်၊ အားထုတ်
ရသည့် ဤကုသိုလ်ပုညမင်္ဂလာသည်။
- ဗောဓိယာ = သစ္စာလေးအင်၊ ခိုင်သဇင်ကို၊ ပြိုင်ယှဉ်ဆွတ်၊
ရူး၊ ထွတ်ဖူးရင့်သန်၊ ဗောဓိဉာဏ်၏။
- ပစ္စယော = ဥပနိဿယ၊ အမှီရ၍၊ မုချ ရကြောင်း၊
ကောင်းမြတ်သော အထောက်အပံ့သည်။
- ဟောတု = စင်စစ်မသွေ၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။
- ဣဒံ ပုညဘာဂဉ္စ = ဗုဒ္ဓဟောကြား၊ တရားဒေသနာ၊ မြတ်ဩဝါ
ကို၊ နာခံမှတ်သား၊ ပြန်ဟောကြား၍၊ ပွား
များကျင့်ကြံ၊ ဖန်ဖန်ကြိုးကုတ်၊ အားထုတ်
ရသည့်၊ ဤကုသိုလ်ပုညမင်္ဂလာ အဖို့ဘာဂ
ကိုလည်း။
- သဒေဝကာ = ကမ္ဘာမှာနေသမျှ၊ ဝေနေယျများစွာ၊ သတ္တဝါ
အနန္တ၊ မှန်သမျှတို့သည်။
- သုလဘန္တု = ရွှင်လန်းကြည်မြေ့၊ ဝါဂွမ်းပုံ ဆီတွေ့သကဲ့
သို့၊ ပီတိငွေ၊ စိတ်မှာ ထုံလျက်၊ ဣဋ္ဌာရုံ
အတွေ့ထူးလို့မို့၊ ကြည်နူးကိုယ်ပိုင်၊ ရယူ
နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

မျှတမှတရားရ ၁၁၇

- သုလဒ္ဓါ** = ကိုယ်စီကိုယ်စီ၊ အလိုညီလျက် ကြည်သာ
ရွှင်ပြီး၊ အားလုံးမျှတူ၊ အရယူကြကုန်ပြီး၍။
- ပမောဒန္တ** = ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ၊ လိုက္ကတ္တဖြင့်၊ ပြည့်ကာ
ကြွယ်မောက်၊ ဝမ်းမြောက်တော်မူနိုင်ကြ
ပါစေကုန်သတည်း။
- ဝါ ပမောဒန္တ** = လူ့ပြည်တွင်မက၊ နတ်ပြည်ပါ ဆက်သွယ်
လျက်၊ အထက်နယ် ဗြဟ္မာချည်းလို့မို့၊
ဖြာသတင်း ကမ္ဘာတုန်အောင်၊ သဒ္ဓါဟုန်
လျှမ်းလျှမ်း မောက်ပြီးလျှင်၊ ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ ပတ္တနာအောင်ဆု၊ ခါခါပြုလျက်၊
သာဓုသံ အောင်နိမိတ်ဖြင့် အောင်ဘိသိက်
သွန်းနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။ ။

ဓမ္မဒူတ အရှင်ပညာဇောတ

ဓမ္မဒူတတောရ၊

တောင်စွန်း၊ ဘီးလင်းမြို့နယ်၊

မွန်ပြည်နယ်။

နိဂုံး

ဇေယျ ဇေယျဗြဟ္မာ

ဤ ‘မျှတမှ တရားရ’ တရားတော်စာအုပ်ကို သာသနာတော် သက္ကရာဇ် ၂၅၃၁ ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၄၉ ခုနှစ် ဥတုဂိမ္မန္တ နှောင်းတန်ခူးလဆုတ် ၄ ရက်နေ့ နံနက်စောစော အချိန် ၀ ယ် မွန်ပြည်နယ်၊ ရေးမြို့နယ်၊ အစင်ရွာ၊ ဘဟုန်တောရ၌ သုံးရက်မျှ အနားယူခိုက် စတင်ရေးသားပါသည်။

ဤ ‘မျှတမှ တရားရ’ တရားတော်ကို ၁၀ ရက်စခန်း တရားပွဲ ပထမအကြိမ်တိုင်း၌ ဟောကြားပေးလေ့ ရှိပါသည်။ ဤတရားတော်မှာ သာသနာတော် သက္ကရာဇ် ၂၅၂၄ ခုနှစ်၊ ကောဇာ သက္ကရာဇ် ၁၃၄၃ ခုနှစ် ပထမအကြိမ် သပိတ်အိုင် တောရ ၁၀ ရက်စခန်းတရားပွဲ၌ ဟောကြားခဲ့သော တရားတော် ကို မုတ္တမမှ မာလာက တိပ်ခွေမှ ကူးပေး၍ မုဒုံမှ ဒေါ်စိန်စိန်တင် က မူချောကူးပေးထားသည်မှာ ကြာပါပြီ။

မူချောစာမူကို လက်ဝယ်ထားပြီး အခြား စာမူများသာ အချောပြင်ရေးသားနိုင်ခဲ့သော်လည်း အရေးကြီးလှသော ‘မျှတမှ တရားရ’ စာမူချောကို ထပ်မံအချောကိုင် မရေးနိုင်ခဲ့ဘဲ နေရာမှ ခုနစ်ကြိမ်မြောက် ရေးစခန်းအပြီး လေးကြိမ်မြောက် စီးဖြူသောင့်

မျှတမှတရားရ ၁၁၉

စခန်းသို့ အကူးတွင် အစင်ရွာ ဘဟုန်တောရ၌ ခေတ္တအနားယူရင်း စတင်ရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘဟုန် တောရ

မိမိသည် အစင်ရွာ မွန်စိန်တောရ၌ သုံးနှစ်တိုင်တိုင် နေထိုင်ပြီး တရားအားထုတ်ခြင်း၊ စာပေရေးသားခြင်းများ ပြုခဲ့သည်ကို အများသိကြပါသည်။ ယခု စာရေးသားသောအခါ ဘဟုန်တောရ၌ ရေးသည်ဆိုတော့ စာရှုသူများ မျက်စိလည်ကောင်းလည်သွားပါမည်။

မလည်ပါနှင့် စာရှုသူ၊ အကြောင်းက ဒီလိုဖြစ်ပါသည်။ မွန်စိန်တောရ၌ မိမိနှင့်အတူ သီတင်းသုံးခဲ့သော အရှင်ဝဏ္ဏိတ (ဝိသိဋ္ဌဒီဃဘာဏကနှင့် သီရိပဝရ ဓမ္မာစရိယ) အရှင်မြတ်မှာ မွန်စိန်တောရ၌ ရာသီဥတုအေး၍ မမျှတသဖြင့် တကာ ဘဟုန်ရဲ့ ဥယျာဉ်ခြံထဲ ကျောင်းဆောက်လှူသဖြင့် ဘဟုန်တောရသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ပါသည်။

အရှင်ဝဏ္ဏိတမှာ မိမိနောင်ကြီးသဖွယ်ဖြစ်၍ သူ သီတင်းသုံးရာ ဘဟုန်တောရမှာပဲ မိမိလည်းအနားယူကာ ‘မျှတမှတရားရ’ တရားတော်ကို စတင်ရေးသားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အပြီးမသတ်ဘဲ ဇီးဖြူသောင်ရွာ လေးကြိမ်မြောက်စခန်း၌ အပြီးသတ်ရန်ဖြစ်သော်လည်း အကြောင်းကြောင်းမညီညွတ်၍ အပြီးမသတ်နိုင်ဘဲ ယင်းမှ မုဒုံမြို့တရားပွဲ၊ ယင်းမှ ဓမ္မဒူတတောရ၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်၊ ယင်းမှ ကျိုက်ကော် သုခိတာရုံ

၁၂၀ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

ကျောင်း ရှစ်ကြိမ်မြောက် ၁၀ ရက်စခန်းများကို ကျော်လွှားကာ ၁၃၅၀ ပြည့်နှစ် ရှစ်ကြိမ်မြောက် သပိတ်အိုင်တောရ ၁၀ ရက်စခန်း ရောက်မှ အပြီးသတ်ရေးနိုင်ပါသည်။

ပထမအကြိမ်က ဟောကြားခဲ့သော တရားတော်ကို ရှစ်ကြိမ်မြောက် ၁၀ ရက်စခန်းရောက်မှ ရေးသားနိုင်ခဲ့သည်မှာ မိမိ၏ မအားလပ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ တိပ်ခွေမှ စာမူကြမ်းအဖြစ်သို့ ရေးပေးထားသောစာမူများ အများအပြားရှိပါသည်။

ကျေးဇူးဆပ်ပါ၏

မိမိ၏ ဤမျှကြိုးစား၍ ဟောကြားရေးသားရသော ကောင်းမှုများဖြင့် မိမိအပေါ်တွင် ကျေးဇူးဥပကာရ အထူးရှိကြပေကုန်သော မိဘနှစ်ပါး၊ ဆရာသမားများ၊ ရဟန်းဒကာ၊ ဒကာမများ၊ ပစ္စည်းလေးပါး ဒကာ၊ ဒကာမများ၊ ဆွေမျိုး ညာတကာများ၊ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများတို့အား ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ဆပ်ပါ၏။

အထူးအားဖြင့် ရောက်လေရာ တရားပွဲများ၊ ၁၀ ရက်စခန်းကျင်းပရာ ဌာနများမှ ဒကာ၊ ဒကာမများ၊ ဆရာတော် အရှင်မြတ်များက မိမိ၏ စာပေရေးသားနိုင်ရေးအတွက် ပြည့်ဝဖြူစင်သော စေတနာထားခြင်းနှင့် အဘက်ဘက်မှလိုအပ်သော ကူညီမှုကို မိမိအနေနှင့် ကျေးဇူးအထူးပင်သိ၍ ယင်းကျေးဇူးကို ဤ ‘မျှတမှတရားရ’ တရားစာပေကုသိုလ်ဖြင့် ပြန်ဆပ်ပါ၏။

မိမိသွားလေရာ လာလေရာမှာ စာပေရေးသား ပြုစုသည်ကို သိရှိပြီး အလွယ်တကူ စာပေရေးသား ပြုစုနိုင်ရန် စာရေး

စက္ကူများ လှူဒါန်းကြသော ရေးမြို့မှ အ - လ - က ဆရာမ
ဒေါ်တင်စွမ်း၊ ဇီးဖြူသောင်မှ အ - မ - က ဆရာမကြီး ဒေါ်အင်မူ၊
ရေးမြို့မှ ဒေါ်ယဉ်စိန်၊ ဒေါ်မေသန်းကြည်၊ မုဒုံမြို့မှ ဦးထွန်း
ကြိုင်၊ ဒေါ်ကျင်၊ ကွင်းကောက်မှ မခင်စန်းဝေ၊ မောင်ဝင်းချို၊
မခင်သန်း၊ ဇောင်းတန်းမှ ဦးရွှေသိန်း၊ တာဝှမမှ မောင်ထွန်းရီ၊
မခင်သန်းဆွေတို့အား ဤတရားစာပေကုသိုလ်ဖြင့် ကျေးဇူးပြန်
ဆပ် မှတ်တမ်းတင်ပါသည်။

အဋ္ဌပေါင်း

ဤမျှလောက်သော တရားအစဉ် စကားအစဉ်တို့ကို ပင်
ပန်းသည်ဟု ပမာဏမပြဘဲ ကြီးမားသော ဝီရိယ၊ ခိုင်မြဲသော
စွဲဖြင့် အအားမနေ အနားမယူဘဲ ကြိုးစားရေးသားရသော ဤ
'မျှတမှတရားရ' တရားတော်စာအုပ်အတွက် မိမိရရှိသည့် ဓမ္မ
ဒါန တရားအလှူ၊ အမတဒါန အမြိုက်နိဗ္ဗာန်အလှူ တည်းဟူ
သော ကောင်းမှုအစုစုတို့၏ အဖို့ဘာဂတို့ကို -

'မြင်းမိုရ်စက္ကဝါ၊ ပမာဆယံစု၊ နှိုင်းမတုအောင်၊ ဗဟုပကာရ၊
ဂုဏ်ကြီးလှသား၊ မိဘနှစ်ဖြာ၊ မြတ်ဆရာနှင့်၊ ရာဇာသနင်း
ရောင်းရင်းငယ်ဖော်၊ ဆွေတော်မျိုးစပ်၊ အရပ်စုနေ၊ စတုပစ္စယာ
ဒါယကာ ဒါယိကာမ၊ ဂေါစရဂါမ်၊ နိယာမ်မပြတ်၊ နိစ္စဘတ်ဖြင့်
ယုတ်မြတ်ကြည်ဖြူ၊ ပေးလှူတတ်စွာ၊ မြို့ရွာပတ်ကုံး၊ သိမ်းကျုံး
လုံးစုံ၊ နိဂုံစနပဒ၊ ဝေးနီးစသည်၊ ရှိကြထိုထို၊ များလှပိုလ်ပါ၊

၁၂၂ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာစောဓာ

ကိုယ်ကိုစောင့်တတ်၊ နတ်နှင့်တကွ၊ ဘုမ္မ ရုက္ခာ၊ အာကာသစိုး၊
 တန်ခိုးမဟိန္ဒ ပုညစိတ်နှင့်၊ ဂုဏ်ဟိတ်ကြီးမား၊ သိကြားသက္က၊
 ဝါသဝနှင့်၊ လောကစောင့်လျဉ်း၊ နတ်မင်းလေးဖြာ၊ သာတာဂိရ၊
 ဣန္ဒ စိတ္တ၊ စသည်တွက်ဖွဲ့၊ နှစ်ဆယ့်ရှစ်ဦး၊ နတ်စစ်မှုးဟု၊
 အထူးမည်ရ၊ အဋ္ဌဝိသ၊ ယက္ခမဟာ၊ သေနာပတိ၊ ထိုပြီတထွေ၊
 ရေပင်လယ်သွား၊ သူတော်များအား၊ စောင့်ငြားတတ်သည့်မဏိ
 မေခလာ၊ တဖြာထိုမှ၊ ဒသ ဣဿရ၊ လောက သဟသ၊ ဝန်းပတ်
 ရံခြံ၊ မဟာမြို့တို့၊ ပြောဟုန်ဆူဆူ၊ မိုးသူမိုးသား၊ မြေဖွား ရေ
 ပေါက်၊ ထို၍လောက်တည့်၊ ထက်အောက် ဝန်းကျင်၊ များပုံ
 ယင်အား၊ အကြင်ရှိသမျှ၊ မကျန်ရအောင် စေ့ မသွေ၊ အမျှ-
 အမျှ-အမျှ ဝေသည် ရစေ ငါ့နယ် အတူတည်း’

ဆုတောင်းလွှာ

ဤ ‘မျှတမှ တရားရ’ တရားတော်စာအုပ်ကို စာဖတ်
 ပရိသတ်အများအား မေတ္တာ၊ ကရုဏာတရား ရင်ဝယ်ထား၍
 ကြိုးစားရေးသားရသော ဓမ္မဒါန၊ အမတဒါန မဟာကုသိုလ်
 စေတနာ၊ သဒ္ဓါ၊ ဆန္ဒ၊ ဝီရိယတို့ကြောင့် အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၊
 သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်ကို ချမ်းသာသောအကျင့်၊ လျင်မြန်သော
 အသိဉာဏ်တို့ဖြင့် ထိုးထွင်းသိမြင်၍ သုံးပြင်ဘုံသား၊ ဝေနေယျ
 သတ္တဝါများကို တရားစည်ကြီး သောင်းတိုက် ဟည်းအောင်
 ရိုက်တီးနှိုးဆော် ဟောဖော်ညွှန်ပြ၍ နိဗ္ဗာန်ထုတ်ချောက် အမြန်
 ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ကယ်တင်နိုင်သည့်ကိုယ် ဖြစ်ရပါလို၏။

တောင်းဖန် တိုက်တွန်းလွှာ

မိမိသည် ဤ ‘မျှတမှ တရားရ’ တရားတော်စာအုပ်ကို ရေးသားရသည်မှာ တစ်နေရာတည်း၌ တစ်ခါတည်း ဆက်လက်၍ ရေးသားနိုင်သည် မဟုတ်ပါ။ ဓမ္မဒေသနာခရီးစဉ်အတိုင်း လှည့်လည်ရင်း ရောက်ရာတရားစခန်းများ၊ တရားပွဲများ၌ အချိန်ရလျှင်ရသလို ဖြစ်သလို နေရာယူကာ ရေးသားရပါသည်။

ရေးသားရပြန်သော်လည်း စိတ်ဝင်စားခိုက် အကြံကောင်း၊ ဉာဏ်ကောင်းပေါ်ခိုက်၊ ရေးကောင်းခိုက် ဆက်လက်ရေးသားချင်တိုင်း မရေးသားနိုင်ဘဲ၊ သတိပေးချိန်ရောက်၍လည်းကောင်း၊ တရားဟောချိန်ရောက်၍လည်းကောင်း၊ စဉ်သည်များရောက်လာ၍လည်းကောင်း ဖြတ်လိုက်ရကာ နောက်မှအချိန်ယူကာ ကောက်ကာ ငင်ကာ ရေးသားရပြန်ပါသည်။

မိမိရေးသားပြီး စာမူများကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ပြန်၍ ပင် မဖတ်အားဘဲ ထုတ်ဝေသူထံ အပ်နှံလိုက်ရာ စာအုပ်အဖြစ် ရောက်မှ ပြန်လည်ကြည့်ရှုခွင့်၊ ဖတ်ရှုခွင့်ရပါသည်။

မိမိလက်ရေးကို စာမူလေးမူ ပြန်ကူးသောအခါ လက်ရေးမဖတ်တတ်၍ မှားစီခြင်းစသော အမှားများကို စာအုပ်အဖြစ် ရောက်ကာမှ ဖတ်ရှုသိမြင်ရပါတော့သည်။ ဤ ‘မျှတမှ တရားရ’ စာအုပ်၌လည်း ဤနည်းနှင့် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဤ ‘မျှတမှ တရားရ’ တရားတော်စာအုပ်၌ တိမ်းပါးချွတ်ချော် မလျော်ကန်ရာ အဖြာဖြာတို့ အကယ်စင်စစ်

၁၂၄ ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

သတိလစ်ကာ ပါဝင်မိသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ စာပြင်ဆရာ
စာစီသမားတို့၏ အပြင်အစီမှားယွင်းသည်တို့ကိုလည်းကောင်း
တွေ့ရှိသိမြင် ဖတ်ရှုရငြားအံ့ ယင်းတို့ကို ပညာရှိသူများ အပြစ်
မထားဘဲ ပယ်ရှားနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

မိမိ ဉာဏ်မီသလောက် ဟောကြားထားသည့် ဗုဒ္ဓမိန့်ဟ
လမ်းစဉ်ကျသည့် အပြစ်ကင်းပ၊ လမ်းပြဒေသနာ၊ ကျင့်စရာ
အဖြာဖြာတို့ကိုလည်း စိတ်မှာစွဲကပ် သတိချပ်၍ မပြတ်ပုံသေ
ကျင့်ကြံနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ယင်းသို့ ကျင့်ကြံနိုင်သဖြင့် ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ နှစ်ဖြာစုံညီ
လောကီလောကုတ် မယုတ်တိုးပွား၊ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ အဖြာ
ဖြာတို့ ပြည့်ကာကြွယ်မောက် ဝမ်းမြောက်နိုင်ကြပါစေကုန်
သတည်း။

ဓမ္မဒူတအရှင်ပညာဇောတ

ဓမ္မဒူတတောရ၊

တောင်စွန်း၊ ဘီးလင်းမြို့နယ်၊ မွန်ပြည်နယ်။

၁၃၅၀ ပြည့်နှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း ၁ ရက်။